

ABD-İsrail-Türkiye şer eksenini Ortadoğu'da işbaşında Emperyalizmin taşeronluğuna hayır!

Onların el sıkıştığı gün Cenin'de 7 Filistinli, İsrail tarafından katlediliyordu

Ortadoğu'da emperyalistlerin politikalarını yaşama geçirmek için işgal ve katliamlar devam ederken, bu süreçte Türk hakim sınıfları da uşaklıklarını daha etkin kullanmanın hesaplarını yapıyor. Bu hesapları TC Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Ortadoğu gezisinde açıkça görüyoruz. **"Komşudaki yangını görmezden gelemez. Bugün komşuyu yakan yangın yarın bizi de yakar. Yangına su, yaraya merhem olmaya hazırız"** sözleriyle yola çıkan Gül, Filistin'deki işgal ve katliamların baş sorumlularından olan Şaron'un elini sıkıştığı gün Cenin'de 7 Filistinli katlediliyordu. **Dışişleri Bakanı Gül nezdinde bu çocukların kanı TC devletinin eline bulunmuştur.** Siyonistlerle ortak askeri tatbikat yapma kararı olarak suçlarına bir ye-

nisini ekleyecek olan TC devleti, Ortadoğu'da ABD-İsrail-TC şer ekseninde yer alarak emperyalizmin emperyalizmin taşeronluğu görevini üstlenmeye çalışmaktadır. Ama unutmamak gerekir ki, komşudaki yangın TC devletini de yakar. Çünkü **bu yangın sınırları çoktan aştı ve dünya halklarının bu onurlu "yarasına" sürülecek merhem emperyalistlerde ya da onların taşeronlarında değildir.**

ABD'nin Irak'ta sürdürdüğü işgal yılın ilk ayında yapılacak olan seçimlerle meşrulaştırılmaya, yasal bir zemine oturtulmaya çalışılıyor. Filistin'de % 66 katılımı gerçekleştirilen seçimlerde ABD ve İsrail'in oyunu çoktan almış olan **Mahmud Abbas** olmayan devletin başkanı "seçilirken", Irak'ta da ABD onaylı kuk-

la **Allavi** işgal hükümetinin başı olarak hazırlanıyor. Ancak ne Filistin'de özgür irade ve tam katılımı yapılmayan seçim ne de Irak'ta silahların gölgesinde yapılacak seçim, demokrasinin göstergesidir. Aksine işgalin ve ABD dizaynının onaylatılmaya, meşrulaştırılmaya çalışılmasıdır. Bugün Irak'ta direnişçiler seçimlerin meşru olmadığını açıklayarak Irak halkına seçimlere katılmama çağrısı yapıyor. Bizler de kendi ülkemizde 30 Ocak tarihinde yapılması planlanan -bir yandan da Irak'taki direnişten kaynaklı ertelenmesi tartışılan- seçimlere karşı yapılacak eylemlerde yer almalı, bu tür hareketleri örgütlemeliyiz. Irak direnişçileri dayanışma ve destek, emperyalist işgale karşı çıkış temelinde görevimizi yerine getirmeliyiz.

**İşçi-köylü'den
SON TSUNAMI
EMPERYALİSTLERİ VE
UŞAKLARINI VURACAK!
Sayfa 30**

Şahin Delibaş'ı kaybettik

Devrimci mücadelenin emekçisi Şahin Delibaş'ı kansere karşı verdiği mücadelede **5 Ocak 2005 Çarşamba** günü kaybettik.

Yoksul bir ailenin men-subu olarak 1966 yılında **Erzurum**'da dünyaya gelen Şahin, 1989 yılında geldiği Hollanda'da temizlik işçisi olarak çalışmaya başladı. Emekten, emekçilerden, ezilenlerden yana olan Şahin, mücadelenin örgütlülüğünden geçtiğine inanıyor ve bunu yaşamının her alanında uyguluyordu. 1990 yılından bu yana O'nu her eylemlilikte kâh bildiri dağıtırken kâh pankart taşıyan görmek mümkündü.

Şahin temizlik işçisiydi. Emperyalist-kapitalist sis-

temde sağlık açısından en riskli işlerden birinde çalışıyordu. Büyük olasılıkla da çalıştığı işten kaynaklı kanser hastalığına yakalandı. Hastalığı konusunda ölümünden ancak 3 hafta önce teşhis konulabildi.

İki çocuk babası olan Şahin'in 38 yaşında yaşamını yitirdiği 5 Ocak akşamını yoldaşları tarafından bir anma toplantısı düzenlendi. Anma toplantısına 150 kişi katıldı. Saygı duruşuyla başlayan anma toplantısında **Arnhem Türkiyeli İşçiler Derneği (ATİD)** adına bir arkadaş konuşma yaptı. Şahin'in yaşamı ve mücadelesi anlatıldı. **Hollanda Türkiyeli İşçiler Federasyonu (HTİF)**, **Hollanda**

Partizan okurları adına gelen mesajlar okundu. Ailesi adına konuşmalar yapıldı. Şahin'in sevdiği marşlar, türküler söylendi. Arkadaşları Şahin'i sevdiği topraklara uğurlama töreninde dostça, yoldaş sıcaklığıyla andılar.

Şahin devrimciydi. O devrimci mücadelenin güleç yüzlü bir emekçisiydi. Gür sesi ve gülüşüyle en kalabalık toplantılarda bile Şahin'in gelişi belli olurdu. Neşeliydi, yoldaş gülüşlüydü, emeğini esirgemez her işe koyulurdu. Şahin'in olur dediği iş mutlaka olumlu sonuçlanırdı.

Şahin'in anısını mücadelemizde yaşatacağız!

İLAN

10-05-1966.....

Anısını mücadelemizde yaşatacağız.

HOLLANDA PARTİZAN TARAFTARLARI

İLAN

10-05-1966.....

**Aslında nedir biliyor musun
'yaşadım' demek?
Yaşayabilmişsen gerçekten
Öldüğünde haykırarak
Yaşama kattığın emektir!**

Anısını mücadelemizde yaşatacağız.

Arnhem Türkiyeli İşçiler Derneği (ATİD)

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

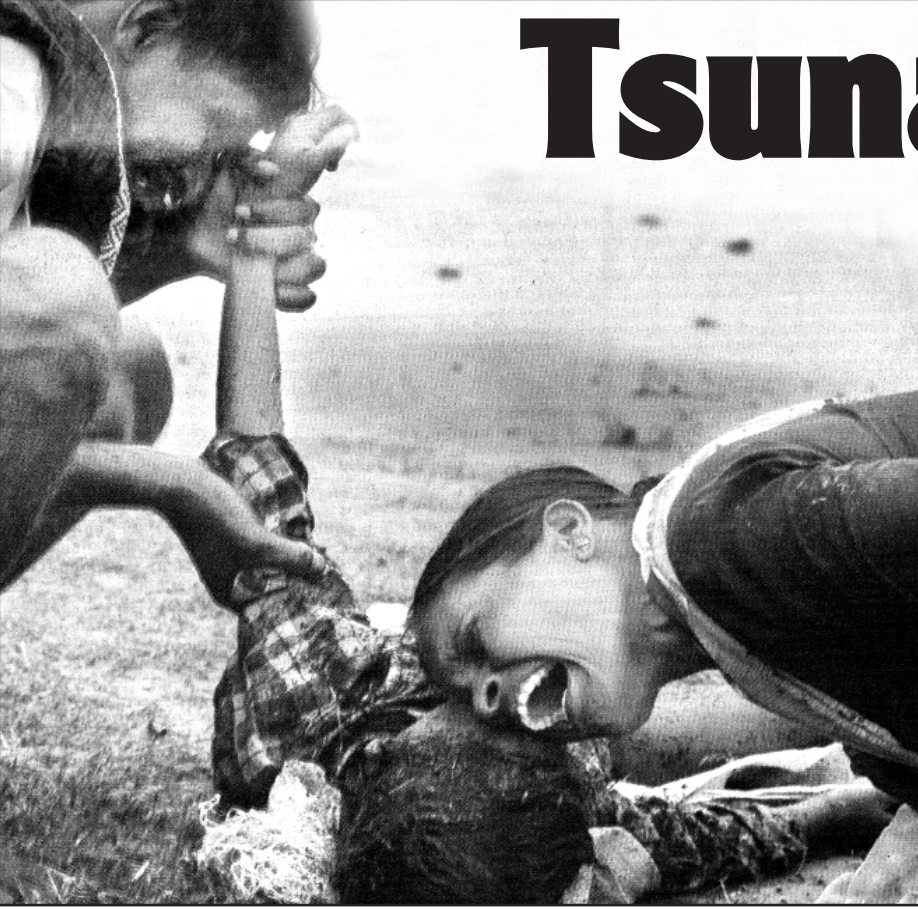
6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

EMPERYALİZMİN YOKSULLAR İÇİN ÇİZDİĞİ TABLO

Tsunami felaketi

iken bölgeye yapılan bu "yardımın çarpıcılığı" gözler önünde. Felakette yaşamını kaybedenlerin bedenlerinin açık arttırmaya dönüştürüldüğü yardım trajedisinde, açık arttırmayı Japonya kazandı. Japonya'nın yardım miktarını öğrenen ABD yardım miktarını 350 milyon dolara yükseltti. ABD'li ideologlar yaptıkları açıklamalarda ABD'nin bunlara salt insani yardım gözüyle bakmaması ve bölgede sarsılan itibarını düzeltmek için faydalanması gerektiğinin altını çizdiler.

Irak'ta yaşanan ve dünya kamuoyuna mal olan işkence fotoğrafları ile özellikle Müslüman ülkelerden büyük tepki toplayan ABD, felaketi itibarını düzeltmek için kullanmayı planlıyor. Yardım paketini bunun için yükseltiyor, bölgeye Powell ve kardeşi Jeb Bush'un da aralarında bulunduğu heyeti bu yüzden gönderiyor. Irak'ta sarsılan itibarını bu yardımlarla yeniden toparlamak istiyor. Japonya açısından ise önemli olan bu yardımlara bölgeye yapılan yatırımlar olarak bakmak ve bölge ülkelerini kendi etkisi altına almak. AB'li emperyalist ülkeler ise henüz yapacakları yardımın ne kadar miktarda olacağını tartışıyor.

Felakette halkın yardımına koşan gerillalara ise devletin çağrısı "**silahları bırakmaları**" oldu. Diğer taraftan da, gerillalara yönelik askeri operasyonlar devam ediyor. Sri Lanka'nın Tamil ülkesinde gerillaların yaptıkları yardımları sevinçle karşılayan halk, devletin ilgisizliğinden şikayetçi. Evlerini kaybedenlere çadır kuran gerillalar, bu çadırlara su ve diğer ihtiyaçları karşılamak için de çaba sarf ediyorlar.

Benzer bir yardım örneği de Hindistan'da yaşanıyor. Hindistan Komünist Partisi (Maoist) topladığı 2 milyon Rupiyeli felaket bölgesine gönderirken, Batı Bihar'da da aynı çalışmanın yürütüldüğünü açıklıyorlar.

Deprem ve Tsunami felaketinin ardından cesetlerini ağaçlardan toplayan halk, toplu mezarlar açarak ölümlerin salgın hastalıklara neden olmasını engelleme çabasında. Uzman doktorlar ise yaptıkları açıklamalarda bu yıkı-

mın ardından halkta yaşanması yüksek bir ihtimal olan travmaların sonuçlarını korkuyla bekliyor.

Yapılan araştırmalara göre ise felaket yine en çok çocukları vurdu. Yoksullar ülkesi Hindistan'da 1 milyarlık nüfusun 400 milyonu çocuklardan oluşuyor. Ülke yüksek kalkınma gücüne sahip 10 ülkeden biri olmasına rağmen gelir dağılımındaki uçurum nedeniyle halkın yüzde 26'sı yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Endonezya'da var olan ekonomik kriz nedeniyle evsiz ve aç olan kadın ve çocukların sayısının 1.4 milyon olduğu belirtiliyor. Tayland ise çocuk fuhuşunda bir numara. Tayland'da 60 bin ile 200 bin çocuğun fuhuş için, 1 milyon çocuğun ise ucuz iş gücü olarak kullanıldığı tahmin ediliyor.

Emperyalist ülkelerin fuhuş pazarını besleyen bu ülkelerde çocuk ve kadın tacirlerinin felakete uğrayan ülkelere girdikleri ve çocukları kaçırdıkları basına yansıyan haberler arasında. Suların içinde boğulma tehlikesi geçiren bir kız çocuğunu kurtardıktan sonra önce kendisi ardından da yanındakilerin tecavüz ettiği bölgede en çok konuşulan konu. Bu olay açığa çıkan bir örnek, bunun gibi daha kaç tane örnek olduğu ise bilinmiyor. Kadın ve çocuk tüccarlarının bundan sonra fuhuş pazarlarını genişletmek için bu tablodan ne kadar fayda sağlanacağı hesapları içinde.

Türk vatandaşlarının bölgede tatil yaparken yakalandıkları felakette yaşadıkları zor anlar, özel uçakla nasıl ülkelere getirilmek zorunda kaldıkları ise burjuva medyada binlerce insanın ölümünden daha fazla yer tuttu.

Bölgeyi felakete rağmen terk etmeyen turistler ise, binlerce insanın yaşamını kaybettiği kumsallarda güneşlenmeye ve eğlence kulüplerini doldurmaya devam ediyor. Ancak bu çarpık tabloyu yadırgayan yok. Sonuçlarının engellenebileceği bu doğal olmayan felakette yaralarını sarmaya çalışan halka rağmen bölgenin paylaşılması için yapılacak pazarlıklara ve dalaşa ise önümüzdeki günlerde tamen olacağız.

Güney Asya ülkelerini vuran Tsunami felaketi yoksul ülke halklarının acılarının ve çaresizliklerinin dünyaya yansımaya vesile oldu. 9 ülkeyi direkt, 41 ülkeyi de dolaylı biçimde etkileyen felaket, yoksul halkın acılarının yanısıra emperyalistlerin ve uşaklarının bu felaketten çıkar elde etme pervasızlığını, iğrençliğini de gösterdi. Bunların yanı sıra kadın ve çocuk simsarlarının da felaketi bir fırsat bileyerek, ailelerini kaybeden çocukları kaçırarak pazarlamaları, kadınlara tecavüz etmeleri ve fuhuş pazarında kullanmak için kadınları kaçırmaları da yaşanan olaylar arasında.

Güney Asya kıyılarını yerle bir eden Tsunami felaketine karşı bölge ülkelerinin uyarılmaması, günler öncesinden sinyalleri alınan bu felakete karşı önlemlerin alınmaması emperyalist tekellerin bölge halklarına reva gördüğü yaşamı gözler önüne sermektedir. Ölü sayısının 20 bine yaklaştığı bu felakette "**bilim adamları**" yaptıkları açıklamalarda "**dünyanın haritasının değiştiğini**" ifade et-

tiler. Ancak emperyalist haydutların her "**te-rör**" saldırısının ardından yaptıkları, "**hiçbir şey eskisi gibi olmayacak**" açıklamalarını duymak mümkün olmadı. Bush felaketi duyduğunda tatilini yanda kesemedi, aynı biçimde Blair da. Felaketten üç gün sonra kameraların karşısına geçtiklerinde ise kendilerini bölge halkını uyarmamakla suçlayanlara saldırmaya işini yaptılar.

Oysa on binlerce insanın yaşamını kaybettiği bu felakette uyarı yapılmamasının nedeni yine yoksulluk. ABD'nin Ulusal Okyanus ve Atmosfer İdaresi'nin Hawai'deki merkezine sisteme abone 26 ülkeyi uyardığı ancak Okyanusun yoksul ülkelerini uyardığı ortaya çıkan bir gerçek.

Bölge ülkelerine yardım yine emperyalistlerin "bu felaketten nasıl fayda sağlıyorum" mantığının üzerinden şekillendi. Bush yaptığı ilk açıklamasında bölgeye 1.5 milyon dolarlık bir yardımda bulunacaklarını açıkladı. Irak'taki işgalin günlük gideri 1 milyar dolar

"Beş para bile etmez" CHP'de koltuk kavgaları devam ediyor!

Düzenin tıkanıklık ve çarpıklıkları, egemen sınıfların farklı kliklerini temsil eden partilerin işleyişinde de kendisini açıkça göstermektedir. Bunun son örneği CHP'nin Olağanüstü Kurultayı'nı toplama karar vermesiyle ortaya çıkan tartışmalardır.

Sarıgül'ün CHP Başkanlığına oynaması ve bu amaçla birçok ilde kitlesel mitingler düzenlemesi Baykal'ı rahatsız etmektedir. Faşist sistemin kurucu partisi olan CHP'de demokratik mekanizmanın işletilmesini beklemenin manasızlığı bu başkaldırının ortaya konmasının ardından daha iyi anlaşılacaktır. Rakiplerini partiden rahatlıkla ihraç eden ve bunun için Yüksek Disiplin Kurulu üyelerini kendisi seçen Baykal'ın planları bu kez tutmadı ve Sarıgül, YDK'dan aklanarak çıktı.

Bu yaşananlara tahammül edemeyen Baykal ise Olağanüstü Kurultayı toplama kararını verdi. Bu kararın alınmasındaki amaç demokratik mekanizmanın işletilmesi değil, Baykal'ın Sarıgül'ü devre dışı bırakması amacıyla attığı bir adım. Çünkü Olağanüstü Kongre'de yalnızca önceki

Kongre'de oy kullanan delegeler yer alabilmektedir. Şayet Baykal, yine bu yıl yapılacak olan Olağan Kurultayı bekleyecek, delegeler yenilenecek ve Sarıgül'ün şansı da artacaktı.

CHP içinde iktidar mücadelesinin başlamasıyla birlikte "Atatürk'ün Partisi"nde

yaşanan çirkeflik daha net ortaya çıkmıştır. Üstelik de Baykal'ın tüm aklama çabalarına rağmen. "CHP'nin haysiyet divanında rüşvet diye bir şey olması söz konusu olabilir miydi, ama oldu. Bu konuyu, CHP'nin yüce kurultayı halledecek. Parayla pulla akıl almaz zengin olabilirsiniz. Ama o zenginliğiniz CHP karşısında beş para bile etmez." Baykal'ın bu açıklamaları hem Sarıgül'e karşı söylenirken hem de halkın gözünde zedelenen itibarını koruma amacı içeriyor. Diğer taraftan da bir itiraf niteliğini taşıyor.

Her iki taraf da birbirlerini rüşvetle, yolsuzlukla suçlamakta ve çeşitli kasetler ortaya atarak bunları belgeleme derindedir. Faşist sistemin içindeki çirkefliği ve kirlenmişliği ifade eden rüşvet ve yolsuzluğun yaygın olması "doğal" bir durumdur ve halkımız bu haberlere yabancı değildir.

Sınıfsal Bakış

**“ÜMİTSİZSİNİZ...
DEMEK ÜMİT SİZSİNİZ !..
ÇARESİZSİNİZ...
DEMEK ÇARE SİZSİNİZ !..”**

Behçet Necatigil

“Para verdik boşa gitmesin” diye tatilini sürdürenler ya da aynı gerekçeyle planlarını bozmayıp yeni yılı karşılamak için tatil yöresine gidenler, “insan” sıfatını taşıyıp taşımadıklarına dair sorgulanır oldular. Aynı hayret uyandırıcı ifadeler, felaketten tesadüf eseri kurtulan kimsesiz çocukları fuhuş ve kölece çalıştırma amaçlı ticaret için kaçırılan şebekeler için kullanıldı. Bir başka dikkat çekici nokta, bu dehşet ortamında kadınlara tecavüz vakalarının artmış olmasının irkiltici boyutuydu. Ölen turistlerin yağmalanması ya da para karşılığı kayıpların aranması gibi bilgiler daha az dikkat çekiciydi.

Ajanslar, Hindistan’a bağlı kimi adalardaki ilkel bazı toplulukların, yardım helikopterlerine oklarla saldırıda bulunarak kendilerine yaklaştırmamaya çalıştıkları haberini geçiyordu. Bu vesileyle, dünya kamuoyu 2005’e girilirken “ilkel” kavimlerin varlığından haberdar oluyordu. Ama daha çarpıcısı, turizm cenneti olarak bilinen yörenin nasıl bir sefalet cehenneminin üzerine kurulu olduğu, dalgaların yırttığı perdelerin ardından ortaya seriliverdi.

Gözlerimizin önünden bir film şeridi gibi akıp giden felaket görüntüleri eşliğinde sadece Güney Asya halklarının korkunç dramına değil, insanlığın 21. yüzyılın henüz başlarındaki gerçekliğine bütün yönleriyle tanıklık etmiş bulunuyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa reva gördüğü hayatın yalnızca küçük bir azınlık için yaşama değeri taşıdığı; ezici çoğunluk için sömürü, yoksulluk, felaket, hastalık, baskı, işkence, zulüm ve ölüm demek olduğu geçen yüzyılın döne döne kanıtlandığı bir gerçeklik idi.

Bu asra Afganistan ve Irak saldırı-işgalleriyle başlayıp, olanca vahşeti ve şiddetiyle dünya halklarına zarar veren emperyalist sistem, şimdi de deprem ve Tsunami sayesinde hasılatı toplamakla meşguldür. Şimdiden ölenlerin sayısının ikiyüz bine yaklaştığı, büyük ölçüde kayıp olduğu (80 bin dolayı) ve birçok kişinin sayım yapılmadan gömüldüğü söyleniyor. Yaralı sayısının beşyüz bini aştığı belirtiliyor. Beş milyon kişinin acil yardım kapsamında bulunduğu saptanmış durumda. Salgın hastalıkların önlenememesi halinde özellikle ço-

ğu çocuk on binlerce kayıp verileceğinden ciddi biçimde endişe ediliyor.

Ama esas “sorun”, bütün bunların ötesinde; 30 Aralık günü Endonezya (ki en ağır kayıplar bu ülkede) Hindistan ve Hong Kong borsaları, günü en yüksek tarihi değerden kapatarak “tavan” yaptılar. İnşaat, enerji ve petrol hisselerinin başı çektiği bu durum, “yıkımın büyüklüğü bir çok sektörde canlanma yaratacak” şeklinde açıklanıyor. Ayrıca “Ölenlerin büyük çoğunluğunun sigortasız olması nedeniyle sigorta sektörü de etkilenmez” yorumu yapılıyor. Ayrıca basında en büyük akbaba IMF’nin, “yeniden inşa faaliyetleri büyük bir canlılık oluşturacaktır” şeklindeki açıklamalarına yer veriliyor.

Irak’ta günde 1 milyar dolar harcayan ABD, deprem yardımı için ilk önce 15 milyon dolar açıklaması yaptı, ardından bunu 35 milyon dolara çıkardı, baktı ki olmayacak biraz daha artırdı. En nihayetinde bu miktarı birinci hafta sonunda “açık arttırma” usulüyle 650 milyon dolara çıkarması hiçbir şey ifade etmiyor. Diğer emperyalistlerin tutumu da pek farklı olmadı. Bir çok ülkede halkın topladığı paralar daha fazla. Üstelik devletlerinki sadece vaat düzeyinde. Nitekim BM’in açıklamasına göre geçen yıl aynı tarihlerde İran’ın Bem kentinde meydana gelen 27 bin kişinin öldüğü deprem için 1.1 milyar dolar vaatte bulunmuş, şimdiye kadar gerçekleşen yardım miktarı ise 17.5 milyon dolarda kalmıştır.

BM yetkilileri altı aylık bir çalışma için yaklaşık 2 milyar dolara ihtiyaç bulunduğunu, bunun yarısının acil olduğunu belirtiyorlar. Kıyaslamak açısından bazı bilgiler vermek ilginç olabilir: Avrupa ve ABD’de bir yılda parföme 12, evcil hayvan yemine 17 milyar dolar harcanıyor. ABD’nin yıllık askeri harcaması 420.7, onu takip eden 24 devletin toplam yıllık harcaması ise 423.8 milyar dolar. Böyle bir çok rakam vermek, sıralamak mümkün. Bütün bunlar, bir tercihi yansıtıyor haliyle. Zaten filmi başa sararsak “doğa olayının” nasıl gerçekleştiği ve bu bilançonun nasıl oluştuğu konusu, meseleyi “felaket” olduktan sonra tartışmamayı gerektiriyor.

Her şeyden önce, bölgede (denizin içinde) depremleri tetikleme olasılığının

kuvvetli olduğu iddia edilen nükleer denemelerin uzun süredir yapıldığı bilinmektedir. Bunun yanı sıra, turizm uğruna, yöredeki mercan kayalıkları ve kıyılardaki bitki örtüsü büyük ölçüde temizleniyor. Böylelikle bunların büyük dalgaları kırıcı/engelleme rolü devre dışı bırakılmış oluyor. Bir diğer önemli nokta, bu alanda maliyeti 250 bin dolar olan Tsunami erken uyarı sistemi bulunmuyor. Buna karşın daha uzaktaki başka sistemler (Avusturya Gözlem İstasyonu, Pasifik Okyanusundaki Honolulu Uyarı Merkezi) söz konusu depremi kaydettikleri ve Tsunamiyi öngördükleri halde bölge ülkelerini haberdar etmiyorlar. Gerekçe olarak “turistlere panik yaşatmamak kaygısı” gösterildiği söyleniyor. Ancak yörede bulunan ve ABD üssüne sahip Diego Garcia Adası durumdan haberdar ediliyor. Nitekim bu adada hiçbir can kaybı yaşanmıyor. Bu tür durumlarda dakikalar dahi önem kazanıyor. Kaldı ki dev dalgaların çoğu kıyılara saatler sonra ulaşıyor.

Şimdi bütün bunlardan sonra, tıpkı 1999’daki Körfez depremi veya benzeri can kayıplarının yaşandığı diğer felaketlerde olduğu gibi olan bitenlerin “doğa olayı” şeklinde açıklanması mümkün müdür? Olay, bütün boyutlarıyla katliama nasıl davetiye çıkarıldığını göstermektedir. Yoksul halk, zaten korunaksız durumda, aç ve açık koşullarda, habersiz biçimde gafil avlanmıştır. Beraberinde, binlerce Avrupalı turistin kurban gitmesi bu seferki dramı önceliklerden ayıran bazı sonuçlar doğurmuştur.

Bölge ülkeleri halklarından elli binin üzerinde çocuk hayatını kaybetmiş; bir o kadarı da salgın hastalık, açlık tehdidi altındadır. Yine onbinlercesi kimsesiz kalmıştır ve kaçırılma tehlikesiyle yüz yüzedir. Durum bu merkezdeyken Avrupa kamuoyu bir süredir İsveçli 12 yaşında bir çocuğun bölgedeki bir hastaneden kaçırılması ile çalkalanmaktadır. İnsan değerinin önce sınıfına sonra kimi zaman rengine, kimi zaman dinine, kimi kez milliyetine, kimi zaman başka kategorilere göre derecelenmesi (ya da yok sayılıp sayılmaması) böylesi durumlarda daha belirgin bir biçimde kendisini gösteriyor.

BM Acil Yardım Koordinatörü Jan Egeland 5 Ocak tarihinde düzenlediği basın toplantısında, “Dünyada önlenebilir hastalıklar yüzünden her gün 20-30 bin çocuk ölmektedir. Bu her hafta son tsunami büyüklüğünde bir felaket anlamına gelmektedir. Zengin ülkeler, her hafta bir tsunamî sorunlar konusunda duyarsız kalmaktadırlar” dedi. Bu durum İngiliz yardım kuruluşu Oxfam’ın “Bedel Ödemek” başlıklı raporuyla da belgelenmişti. 7 Aralık 2004 tarihinde basına yansıyan raporda, G-8 ülke-

lerinden hiç birinin 34 yıl boyunca verdikleri sözleri yerine getirmediği, bunun sonucunda 45 milyon çocuğun 2015 yılına kadar ölebileceği kaydediliyordu. Oysa verdikleri söz milli gelirlerinin sadece 0.7’lik bölümünün insani yardıma ayrılmamasına dairdi.

Sistemin kendi içinden gelen bu eleştiri ve değerlendirmeler, emperyalistlerin göstermelik düzeyde dahi “insani” bir rol oynamaya tahammüllerinin olmadığını ya da daha farklı bir deyişle kalmadığını göstermektedir. Öyle ki, deprem bölgesine yardım adı altında ABD emperyalistleri Asya’ya Vietnam’dan bu yana en büyük askeri operasyonu başlatarak 2 uçak gemisi (Lincoln, Nimitz) öncülüğünde 20 savaş gemisinden oluşan filo ile 16 bin asker göndermiş, ticari açıdan dünyanın en kritik boğazlarından biri Malaka’nın denetimini ele geçirmiş ve bölgeye yerleşmeye başlamıştır. Güney Asya’daki bütün muhalif silahlı hareketlere karşı yerinde müdahale gücü olarak konuşlanmak ve mevcut rejimleri desteklemek için fırsatı ganimet bilmişlerdir.

Yerkürenin içinden dışına vuran sarsıntının yarattığı dev dalgaları sıçrama vesilesi olarak kullanıp bu büyük yıkımı bile fırsata çeviren emperyalistler yalnızca tükeniş/iflas mesajı vermiş oluyorlar. Olayın bu boyutlarda yaşanmasından, yardımların ulaştırılmamasına, arama-kurtarma faaliyetlerinden yardım vaatlerine kadar bütün ortaya serilenler ve sergilenenler, verili sistemde emperyalist denetim ve kontrol mekanizmalarının da tercihin ötesinde bütünüyle dejenere olduğunu gösteriyor. Çürüme, yozlaşma ve yabancılaşma; bu mekânın içinde öncelikle insana yönelik bir seyir izlemekle beraber içinde bulunduğu kabı da bütün titizlenmelerine rağmen böylesine bozuyor. O “muhteşem” teknolojileri, o gelişmiş bilimsel yöntemleri eriyip, iki paralık oluyor. Sonuçta bütün şaşaalı ve parlak görüntülere karşın çürüyen ve dökülen bir sistem ortaya çıkıyor.

Emperyalizmin asıl sureti bu kez dev dalgaların üzerinden yansımıştır. Hem de gizlemeye özen bile duymadığı bir biçimde. Yeni yılı boş mutluluk ve hayal mesajlarıyla karşılayanlar/kutlayanlar, umudu-kurtuluşu başkalarından ve kaderden bekleyenler için “deprem-tsunami felaketi”nin 2004’ü 2005’e bağlaması “hayırlı” olmuştur. Ne emperyalistlere tavır takınmayarak onların hedefi olunmayacağını düşünenler kurtulacaklar ne de emperyalistlerle başa çıkılmayacağını düşünerek boyun eğip teslim olanlar. Onurunu koruyarak ruhunu teslim etmeyecek olanlar sadece halkın gücüne güvenerek direnenler olacaktır. Bu, her daim olduğu gibi bugünün de en yalın gerçeklerinden biridir.

Sistemin kurucusu ve uzun yıllar yöneticisi olan CHP’nin de kendi içinde yolsuzluklar ve rüşvetten muzdarip olmaması beklenemez. Söz konusu kanıtlar bizlere yalnızca durumun vahameti konusunda bilgi vermektedir.

Zaten her iki tarafın da halka verebilecekleri herhangi bir şey yoktur. Halk düşmanı politikaları kararlılıkla destekleyen, emperyalizmin egemenlerin önüne koyduğu yasalara sistematik olarak dahil olup karşı çıkmayan CHP’nin içinde yer alan

klıkların temsilcilerinin de halka yönelik bir politikası yoktur. Bu nedenle propagandalarında buna vurgu yapamamakta ve her biri bir diğerinin kendisinden daha çirkef olduğunu kanıtlamaya yoğunlaşmaktadır. Bu da gösteriyor ki CHP’nin başına kim gelirse gelsin CHP’nin genel hattında bir değişiklik olmayacaktır.

Bu noktada yoğun medya desteğini arkasına alan ve başarısızlıklarından dolayı yıpranan Baykal’a karşı yeni bir yüz olarak ortaya çıkan/çıkarılan Sarıgül de kay-

nağı belli olmayan maddi gücüyle ülke çapında yandaş toplamaktadır. Halkın düzen partilerine olan güvensizliğini önlemeyi amaçlayan egemenler bu nedenle yeni yüzlere ihtiyaç duymaktadır. Özellikle son seçimde seçimi boykot edenlerin oranının artması bu ihtiyacı daha da ön plana çıkarmıştır. Bu nedenle Sarıgül’ün, CHP’nin imajını düzeltmede ve değişim isteyen halka “yeni bir umut” olarak lanse edilmede başarılı olacağı düşünülmektedir.

29 Ocak’taki Kurultay’da hangi aday

başkan seçilirse seçilsin herhangi bir değişiklik olmayacaktır. Ne CHP’nin politik hattı değişecektir ne de CHP yolsuzluktan, rüşvetten arınacaktır. Çünkü sorun CHP, AKP sorunu değil, sistem sorunudur. Yaşanan çekişme ve dalaşın tümü kendi çıkar ve rahatlarını korumak için verilen kavgadan başka bir şey değildir. Halkın alkışlanmaya ve taraf tutulmaya çalışıldığı bu ortamda halkı gerçekler doğrultusunda aydınlatma göreviyle yüz yüzeyiz.

İşçiler, Bakırköy Belediye Başkanı'na sokakta yanıt verdiler: Belediye işçileri haklarından ve işlerinden vazgeçmeyecek!

29 Ağustos Perşembe günü yemekhanede bir araya gelen Bakırköy Belediyesi çalışanları sorunlarını tartıştılar. Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube ve Belediye-İş 2 No'lu Şube'nin organizasyonu ile yapılan toplantıda, son süreçte Bakırköy Belediye Başkanı'nın işçi ve memurlara karşı geliştirdiği saldırılar tartışılarak yapılabilecek eylemlilikler konuşuldu.

Toplantının ardından **Bakırköy Özgürlük Meydanı**'nda pankartlarıyla yerini alan emekçiler **"Yaşasın örgütlü mücadelemiz"** sloganlarıyla eylemlerine başladı. Eylemde ilk konuşmayı yapan Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Başkanı **Süleyman Şahin** eylemlerin meşru olduğunu belirtti ve işverenin keyfi soruşturmalarına, **"boş oturtuyorlar"** suçlamalarına karşı mücadelelerinin devam edeceğini söyledi. Şahin'in konuşmasının ardından emekçiler adına basın metnini okuyan Belediye-İş 2 No'lu Şube başkanı Hasan Gülüm, belediye yönetiminin 2004 yılı için imzalanan TİS'i uygulamadığını ve 2005 için yapılan TİS çağrısına ise hala cevap vermediğini kaydederek, öte yandan Belediye Başkanı'nın uzman kadroya görev vermeyip sonrasında **"boş boş oturtuyorlar"** diyerek suçlamasının amacının ise taşeronlara iş vermek

olduğunu söyledi. Gülüm'ün konuşmasının sonunda patronu bu tutumundan vazgeçmeye çağırarak emekçiler, aksi taktirde tüm demokratik haklarını kullanacaklarını belirtti.

Basın açıklamasının ardından basın belediye binasındaki temsilci odasına davet eden sendika başkanları durumu şöyle izah etti; "Park-bahçe, atölye, temizlik, fen işleri olmak üzere dört bölümde toplam 430 kadrolu işçi, 440 memur çalışıyor. Ti-

tutacak, bizim istediğimiz gibi karar çıkacak" şeklinde baskılar uygulanıyor. Bu yapımayan müfettişe de soruşturma açılıyor. Bu koşullar altında çalışmak için görev bekleyen emekçilere görev ve iş verilmezken 'bunlar boş oturuyor' denip işten atmaya çalışıyorlar, diğer yandan ise işi teknik donanımı ve iş makinalarıyla taşeronlara veriyorlar" dedi.

Pek çok mühendis arkadaşlarının teknik eleman olduğu halde bir başka taşeronun emrine verildiğini belirten sendika işyeri temsilcileri, tüm bunlara rağmen belirtilen belediye borçlarının ise çoğunu yatırılmayı bekleyen SSK ve emekli sandığı primleriyle gelir vergisi olduğunu belirtiyorlar. TİS süreci ile ilgili sorumuza Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Başkanı **Süleyman Şahin** cevap vererek 2003'te zorlayarak uygulatabildikleri TİS'in 2004'te uygulanmadığını ve 2005 TİS'i için Kasım ayında yapılan çağrının ise yanıtlanmadığını belirtti. Anayasanın 90. maddesi esasınca uluslararası anlaşmaların tanıdığını ve ülkede TİS'in uygulanması gerektiğini belirtirken 4688 sayılı Bakanlar Kurulu kararınca bu yetkinin bakanlığa bırakıldığını, ancak Anayasa Mahkemesi'nin bunu askıya aldığını, buna rağmen belediyelerin ve patronların TİS'i **"Toplu Görüşme"** tarzına indirerek işçinin söz hakkını elinden almağa çalıştıklarını belirtti. (İstanbul)

yatro müdürlüğümüzde ise 250 arkadaşımız çalışıyor. Ancak son süreçte, keyfi atamalarla konusunda uzman olan arkadaşlar hiçbir şeyini bilmedikleri farklı bölümlere atanıyor, bu yolla kalifiye emek engelleniyor. Gayri resmi emirler yapılmadığı için soruşturmalar açılıyor, bu soruşturmalarda ilgilenen Teftiş Amirliği'ne yani müfettişlere ise **"bizim istediğimiz gibi tutanak**

Tersanelerde taşeron saldırısı

Özelleştirmelerin yaygınlaştırılmasıyla birlikte, işçi muhalefetinin önünü kesmek ve işçi sınıfının ortak sorunlarına karşı birlik içinde örgütlenmesini engellemek için yoğunlaştırılan taşeron sistemi, işçi sınıfının kanayan yarası olmaya devam ediyor. Patronun bütün sorumluluğu kendisinden çıkarıp işçileri daha ucuza, iş güvenliğinden yoksun ve sendikası bırakmasının adıdır taşeronluk.

30 Aralık 2004 tarihinde **TORLAK Tersanesi** önünde toplanan işçiler bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada; Tuzla İçmeler'de bulunan TORLAK tersanesinde taşeron olarak faaliyet yürüten **Türedi Gemi**'de çalışan 30 işçinin **"iş iyi yapmadıkları"** bahane edilerek paraları ödenmeden işten atıldıkları ve taşeronun, işçilerin paralarını ödemeyeceğini dile getirdiği belirtilerek **"biz alınterimizin hesabını soracağız"** denildi. Atılan **"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek"** sloganının ardından eylem sona erdi. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

KESK'E BAĞLI SENDİKALARIN KONGRELERİNDE REFORMİZM VE BÜROKRATİZME KARŞI DDSB ANLAYIŞINI YÖNETİMLERE TAŞIYALIM!

Patron ağa devletin efendileri olan emperyalistler ve onların finans kurumları (IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi) ülkemizin yer altı, yer üstü zenginliklerini ve doğal kaynaklarını sömürmekte, emekçi halkımızı da köleci bir düzen mantığı ile yönetmek istemektedir. Emperyalistlerin içinde buldukları yapısal krizin sonucunda emperyalistler dünyada stratejik öneme haiz olan enerji kaynaklarını (Petrol, doğalgaz, su ve zengin madenler) ele geçirmek için dünya halklarını tehdit etmektedir. ABD, Avrupa Birliği, Rusya ve diğer emperyalist güçler kendi arasında pazar paylaşım rekabetinden kaynaklı alttan alta ya da yer yer açıktan birbirleriyle dalaşmaktadır. ABD ve emperyalist güç blokları **Afganistan**'ı, **Irak**'ı işgal ederek dünya halklarını tehdit etmektedir. Ancak halkların büyük direnişleriyle karşı karşıya kalmışlardır. Emperyalist güçler er ya da geç yenilecektir. TC'nin AKP hükümeti ise bu emperyalist saldırganlığa çanak tutarak bölge ülkeleri üzerinde ABD'nin borazanlığını, işgal sömürü ve tehditlerinin propagandasını yapmaktadır.

AKP hükümeti, IMF ile üç yıllık yeni bir stand-by anlaşması yaparak TC hükümetlerinin kölelik anlaşmasının imzasını atmıştır. Bu anlaşmalarla emekçi halkımızı açlığa mahkum etmiştir. Emekçilere verilen zam oranından tutun da köylüye verilen destekleme fonlarına kadar ve hatta köylünün ne ekip biçeceği Avrupa Birliği ve IMF talimatlarıyla zorla halka dayatılmaktadır. Bu politikalarla ülke tarımını ve hayvancılığını yok ettikleri gibi işçi ve emekçi halkımızı da işsizliğe ve açlığa mahkum etmişlerdir. TC'nin ve onun AKP hükümeti, demokrasi kisvesi altında ülkemizi Avrupa Birliği gibi emperyalist bloka yamayarak kölelik fermanı ve unvanı ile teslim etmiştir. AB'nin TC'ye biçtiği misyon Avrupa Birliği emperyalistlerinin kendi güvenliğini sağlamak, ülkemiz işçi sınıfının ucuz emeğini sömürmek, doğal kaynaklarımızı talan ettirmek, yetmiş milyonluk pazarı tek başına ele geçirmek, muhalif sınıf bilinçli güçleri yok etmektir. Yeni Ceza İnfaz Yasası ve kölelik yasalarıyla, devrimci ve komünist kesimleri imha etmek, kendine dikensiz gül bahçesi yaratmaktır. **Bütün bu**

saldırlara karşı koymanın yolu çeşitli milliyetlere mensup Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımızın sınıf mücadelesine hizmet ederek mücadeleyi yükseltmesi ve sınıf sendikacılığı esaslarına ve ilkelere dört elle sarılıp militan bir sendikacılığı üretim alanlarında yaratmasıdır.

IMF'nin özelleştirme programlarıyla iş güvencesinin ortadan kaldırılması sendikası ve örgütsüz bir toplum yaratmak için siyasi bir kararlar sendika kapatmalara yeltenmektedir (Eğitim-Sen gibi). Egemenler personel rejimi vb. anti-demokratik düzenlemelerle amaçlanan performansla dayalı çalışma sistemi ve norm kadro uygulaması, esnekleştirme, kuralsızlaştırma gibi bu saldırılarla yetinmeyip kamu emekçilerinin sosyal kurumlarını da tasfiyeye yeltenmektedir (SSK, BAĞKUR, Emekli Sandığı).

Tüm bu saldırılara karşı proletaryanın öncülüğünde ve onun yaratıcı gücü ile faşizme, feodalizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** anlayışı ile örgütlenip mücadele etmeliyiz. **KESK**'in ve **KESK**'e bağlı sendikaların yaklaşan olağan kongrelerinde sınıf bilinci uyanıklığımızı ve örgütlülüğümüzü harekete geçirerek **KESK**'in mevcut reformist ve bürokratik sendikal anlayışını alaşağı edip devrimci güç birliğini yaratarak **Devrimci Sendikal Birliği** ve **DDSB**'nin anlayışını yönetimlere taşıyalıyız.

Bu durum önümüzde duran her zamanki gibi önemli bir tarihi gündür. Ocak ve

Şubat aylarında yaşanacak Kongrelere **DDSB**'nin sınıfsal sendikal anlayışı ile yaklaşıp örgütlü müdahale gücünü hayata geçirelim.

Kamu emekçilerinin mesleki ve sınıfsal çıkarları için işyerlerinde işyeri komitelerini örgütleyip, işyeri sorunlarının çözümü üzerinden yükselen politikalarımızı hayata geçirip, programlı ve disiplinli bir biçimde **DDSB**'nin çıkarmış olduğu bildiri, bülten ve materyallerle kongrelere hazırlanmalıyız.

Ocak ayı Türkiye Devrimci Hareketi bakımından da önemli bir aydır. Proletaryanın öncüsünün ve onun önderlerinin faşizm tarafından katledilişinin ve birçok devrimci militanın şehit düşmesinden dolayı Ocak ayının son haftası Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası ilan edilmiştir. Faşizmi ve onun iktidarlarını teşhir etmek ve kınamak için devrimci önderlere ve militanlara sahip çıkmak amacıyla demokratik alanları kullanalım. Faşizmi dök-tüğü kanda boğalım. İşçi sınıfının ve emekçi halkımızın yaratıcı gücünü, kamu emekçilerinin örgütlü gücünü hayatın her alanında kullanarak görevimize dört elle sarılıp politik iktidar kavgamızı harlayalım. Tüm **DDSB**'li güçleri ve işçi sınıfını, kamu emekçilerini kongrelerimize sahip çıkmaya, tarihsel rolümüzü onurluca ve militanca yerine getirmeye çağırıyoruz.

YAŞASIN SINIF SENDİKACILIĞI!
YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK!
BİRLİK MÜCADELE ZAFER!

AB üyesi olmadan Gümrük Birliği'ne girip hayvancılığa darbe indirilen ülkemizde; Tarımdan uzaklaştırılan köylülük ne iş yapacak?

Oluşturulan serbest pazarda tefeci tüccarın, ihracatçıların belirlediği ürün fiyatlarından maliyetinin altında bırakılan tarımsal ürünleri her geçen yılda yetiştirmekte zorlanan köylü, ekonomik sıkıntılar nedeniyle şehirlere göç etmek zorunda kalıyor.

Türkiye'nin AB ile müzakere süreci belli oldu. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda hazırlanmış politikaları hayata geçirdiği oranda Türkiye'nin AB'ye giriş müzakere sürecinin devam edeceği sözleri veriliyor.

AB, emperyalist tekellerin "tek pazar" politikaları üzerine kurulu ekonomik bir birlik. **AB Ortak Tarım Politikası (OTP)**, birliğin yaşama geçtiği 1958 yılı başından sadece 3 yıl sonra, 1961'de tesis edildi. OTP, birlik için uluslar üstü bir tarım politikası alanıdır. Politika Brüksel'de belirlenir ve bu politika, birliğin içinde tüm devletler için bağlayıcıdır. 2004 itibarıyla 103 milyar Euro olan bütçesinin 43 milyar Euro'luk bir kısmı tarıma harcıyor. Üretime bağlı gelir desteği politikaları ile üretim artışları sağlanarak tarımda üretim stokları birikimi kendi krizini de beraberinde üretmiştir. Üretimi destekleyen politikalarından daha çok yararlanan topluluk üreticisi büyük çiftçilerin her geçen yıl daha çok üreterek stokları büyümüş, stoklarını eritebilmek için ABD emperyalizmi ile sübvansiyon savaşına girilmiştir. Bu süreçte 1986 yılında GATT Uruguay turu ile başlayan tarım görüşmelerinde ABD ve AB emperyalistlerinin pazarlığı 8 yıl sürmüştür. Uzun süreli emperyalist pazarlık sonucunda kendi müdahaleci kuruluşlarını (IMF, DB, DTÖ vb.) geliştirmiştir. Burada iç dinamikleriyle gelişmemiş, sermayesi emperyalizme bağımlı sömürge/yarı-sömürge ülkeler üzerinde pay kapma yarışına giren AB ve ABD emperyalistleri zaman zaman birlikte hareket ederek, çoğunlukla da birbirleriyle çatışarak sömürge/yarı-sömürge ülkelerin pazarına girmiştir.

Emperyalizmin yarı-sömürgesi Türkiye, 40 yıldır AB ile her türlü cambazlığı denemekten geri kalma-

mıştır. Başında belirttiğimiz tarımsal ürünlerde stok birikiminin yarattığı krizden çıkış yolu arayan AB, Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne dahil etmiştir. AB üyesi olmadan Gümrük Birliği'ne giren Türkiye'nin bu anlaşma kapsamında gıda ürünlerinin dahil edilmesi ülkemizde hayvancılığa büyük darbe vurmuştur. Türkiye'de tarım işletmelerinin yüzde 80'i 1-4 hayvana sahipken, AB üyesi ülkelerde işletme başına hayvan sayısının ortalama 44 olması aile işletmeciliği yapan köylümüzün hayvan yetiştiriciliğine darbeyi indirmiştir. Gümrük Birliği kapsamında AB'nin ürünlerinin ülkemize giriş serbestliği söz konusu iken, ithalatta birçok üründeki kısıtlamalar, gümrük tarifelerinde vergilendirmeler ve birçok üründe AB normlarına uygunluk şartı aranmıştır. Bakliyat, kuru üzüm, kuru incir, sebze vb. ürünlerin AB standartlarına uymadığı yönlü aflatoksinli, ilaç kalıntılı vb. bahanelerle birçok ürünü müz gümrüklerden geri dönmüştür. AB emperyalizminin ürün stokunu eritmek, krizden kurtuluşunu dayatan bu türlü anlaşmalarla, ülkemiz köylüsünün yetiştirdiği ürünler ile AB üyesi ülkelere ithal edilen ürünler rekabete sokulmuştur. Kârlı çıkan komprador burjuvazi, tefeci tüccar olan toprak ağalarının zenginliğine zenginlik eklenmiştir. Bugün Türkiye'ye AB yolunda müzakerelerle tarımı yıkım politikaları uygulanırken, 6 Ekim 2004 tarihinde yayımlanan İlerleme Raporu'nda uygulanan IMF ve DB destekli "tarım reformlarının" henüz sonuçlandırılmamış olduğu uyarısı yapılmaktadır. Raporu göre "Türkiye'nin üyeliğinin etkileri" bölümünde ilerideki bir tarihte gerçekleştirilebilecek üyeliğin etkilerinin şimdiden kestirilmesinin zor olduğu belirtildikten sonra, rekabetçi bir yapı için daha fazla liberali-

zasyon gerektiği söyleniyor. Olası bir üyelikte(!) tercihli ticaret avantajları sona erecek olan Türkiye'nin tarımsal dış satımının azalacağı, buna karşılık kısıtlamaların kalkması nedeniyle AB'nin dış satımının artacağı belirtiliyor. Raporu göre, 2000 yılından bugüne uygulanan IMF ve DB programları çerçevesindeki "Tarım reformu" çalışmalarında liberalizasyonun tam olarak sağlanamaması, devletin bütçesinden müdahale alımları, girdi yardımları ve üretimle bağlantılı yatırımlar azaltılmış olsa bile hala sürdürülüyor olması, tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesinin tamamlanamaması vb. eksikliklerden bahsediliyor. AB Topluluğu bugün üreticisini desteklerken, Türkiye'ye "desteklemeleri kaldırm", "serbest girişimciliği, liberalizmi teşvik edin" diyerek, köylülüğü yok etmeye çalışmaktadır. Oluşturulan serbest pazarda tefeci tüccarın, ihracatçıların belirlediği ürün fiyatlarından maliyetinin altında satmak zorunda bırakılan tarımsal ürünleri her geçen yılda yetiştirmekte zorlanan köylü, ekonomik sıkıntılar nedeniyle şehirlere göç etmek zorunda kalıyor. AB emperyalizminin de istediği bu değil mi? Bugün yüzde 40 olan üretimin can damarı köylünün göçe zorlanması, köylü nüfusun buna paralel yüzde 10'lara düşürülmesi hedefleniyor mu? Bugün tarımda uygulanan IMF, DB yıkım politikalarından mağdur köylünün göç etmesi cevabıdır. İşsizliğin her geçen yılda artan oranlarına tarımdan başka işten anlamayan göç eden köylülerin vasıfsız işsizler ordusuna katılması, göç nedeniyle ne köylü ne şehirlili olan, metropol kentlerin varoşlarına yerleşmiş halkımızın kültürel yozlaşmaya doğru itilmesidir. İşsizlikten, açlıktan artan kaçak olayları, bugün Türkiye'nin köylerinden göç etmiş veya Türkiye Kürdistanı'ndan göç ettirilmiş ekonomik sıkıntılar çeken yoksul köylülerimiz, büyük metropollerin kenarında yaşatmaya çalışıldığı ne köyü andıran ne de şehirleşmenin tüm olanaklarına, altyapısına sahip olamayan mahallelerde semtlerde yaşamıyorlar mı? Türk hakim sınıfları, çıkarları için IMF, DB'nin dayattığı politikaları uygulayarak, verilen taahhütler sonucu alınan 10 milyarlarca dolar kredileri, zenginliklerini artırmak için harcarken, nüfusun yarısına yakın köylüsünü daha da çok sömürmektedirler. Çünkü emperyalistler böyle istiyor, kompradorları aracılığıyla, yaşamın devamı olan tarımsal faaliyetten yoksun bıraktırmak böylelikle kendi ürünlerine pazar açarak kârlarına kâr katmak istiyorlar.

(Samsun)

IMF ile tarım geriye gidiyor

Ziraat Mühendisleri Odası tarafından düzenlenen Türkiye Ziraat Mühendisliği Teknik Kongresi, tarımda yaşanan sorunları ve çözüm yollarını araştırdı.

3-7 Ocak tarihlerinde yapılan Kongre'de açılış konuşmasını yapan ZMO Başkanı **Gökhan Günaydın** Türkiye tarımının son 60 yıl içinde ilk defa üç yıl üst üste sürekli gerilediğini belirterek IMF anlaşmaları sürdükçe bu durumun da devam edeceğini ifade etti. Günaydın; 1980'lerde uygulanmaya başlayan neo-liberal politikalarla çökmeye başlayan tarımın, özellikle 1999'dan sonra yapılan stand-by anlaşmaları ile bitme aşamasına geldiğini söyledi. Tarımsal girdi miktarının %25 düştüğünü, ekilen arazi miktarının azaldığını ve kırsalda yaşayan insanların günde iki dolarlık gelirle yaşamaya zorlandığını, Türkiye tarımının ayakta kalabilmesi için 10 yıl içinde 10 milyar dolarlık kaynak aktarılması gerektiğini de sözlerine ekledi. Siyasilerin şov yaptığı Kongre'de bilim adamlarının açıklamaları dikkat çekti. "Türkiye, Tarım Politikalarında ve Tarımsal Yapılarda Değişim" konulu oturumda konuşan Prof. Dr. **Yaşar Uysal**, Türkiye ekonomisinin Türkiye tarımındaki sorunlar çözülmeden düzelmeyeceğini, tarımda üretici örgütlenmesine ihtiyaç olduğunu söyledi.

Uysal, "Siz domates alanı fakirleştirirseniz domates üreten de fakirleşir" şeklinde konuşarak üreticilerinin örgütlenmesinin zorunluluk olduğunu söyledi.

(Ankara)

Pamuk fiyatları ABD'nin kışkacında!

ABD'nin, üreticisini yüksek sübvansiyonlarla desteklemesi, dünya pazarlarına ucuz ürün vermeyi sürdürmesi nedeniyle pamuk, uluslararası borsalarda 104 sente kadar geriledi.

Adana Ticaret Borsası (ATB) Başkanı **Fethi Coşkuntuncel**, iç piyasada lif pamuğun kilosunun Ege tipi pamukta 1.50 YTL'ye, Çukurova pamuğunda ise 1.30 YTL'ye kadar düşmesinin köylülere yıkımla karşı karşıya bıraktığını belirtti.

Fiyat düşüşünde en büyük etkenin ABD'nin pamuk politikası olduğunu vurgulayan Coşkuntuncel, "ABD, stratejik bir ürün olan pamukta tüm dizginleri eline almak istiyor. Bu nedenle yoksul ülkelere 'sakın üretme, ben ucuz üretip sana satacağım' diyerek bu ülkelerdeki üretime taban yaptırmayı hedefliyor. Bunda da başarılı oluyor. ABD'nin elindeki pamuk stoku bitmeden Türkiye'de üreticinin eli para göremez" dedi.

(H. Merkezi)

Organik Tarım Yasası ile amaçlananlar

Organik Tarım Yasası 1 Aralık 2004 tarihinde Meclis'ten geçti. Türkiye'de ihracat amacıyla yapılan organik tarıma, iç piyasada tüketim talebi artmaya başlayınca iç ve dış pazar kontrol ve sertifikasyon faaliyetlerinin düzenlenmesini getiren yasa, aynı zamanda organik ürün ve girdilerin usul ve esaslarını belirliyor. Yasaya göre organik ürünlerin ve girdilerin etiketi, logosu, reklam ve tanıtımı sahte ve yanıltıcı veya ürünün yapısına, özelliklerine, içeriğine, kalitesine, orijinine ve üretim tekniklerine göre hatalı bir izlenim yaratacak, ürünün sahip olmadığı etki ve özelliklerine atıfta bulunacak biçimde olamayacak ve tüketiciyi yanıltıcı yazı, resim, şekil vb. içermeyecek. İhracat sertifikası olmayan ürün, organik ürün adı altında ihraç edilemeyecek. Kontrol ve Sertifikasyon kuruluşu tarafından sertifikalandırılmamış ürünler organik ürün veya organik girdi adı altında satılmayacak. Yasaya aykırı hareket eden-

ler için 5 milyar ve 30 milyar arasında değişen para cezası getiriliyor. Bu kişilere yeniden çalışma izni verilmeyecek.

Son yıllarda ABD ve AB ülkelerinde insanlar organik ürün satan alışveriş mağazalarını tercih ediyor. Çünkü tarımsal faaliyetlerde hormonların, zirai ilaçların, kimyasal gübrelerin, genetiği değiştirilmiş tarım ürünlerinin kullanımıyla bunlara bağlı kanser ve çeşitli hastalıkların ortaya çıkması, insanları doğal yollarla yetiştirilen, bahsedilen tarım girdilerinin kullanılmadığı ürünlere sevk ediyor. Hızla artan bu talep dünyada organik ürün pazar sektörünü oluşturdu. Dünyada parasal boyutuyla 25 milyar doları bulan organik ürün pazarının 10 yıl içinde 100 milyar dolar seviyesine çıkması da bekleniyor. Türkiye'de yeni yeni keşfedilen bu pazar hızlı bir büyümeyi-gelişmeyi getiriyor. Türkiye'de 1985 yılında sadece 8 ürün için uygulanan organik tarım, günümüzde 179 ürüne ulaşmıştır. Fındık,

kuru incir, ceviz, kuru kayısı, yaş meyve ve sebze vb. organik üretimi yapılan ürünler arasında. Türkiye'de organik tarımda yaşanan sorunların başında organik tarım yapan üreticilere yönelik herhangi bir destek mekanizmasının olmaması geliyor. Türkiye'de organik tarım ve sertifikasyon hizmetleri çok pahalı durumda. Bu hizmeti Türkiye'de 5'i yabancı 7 şirket veriyor. Bu hizmetler çok pahalı olduğu için küçük işletme sahibi köylüler organik tarım işine giremiyor. Ülkemizde organik ürünlerin pahalı satışı nedeniyle gelir düzeyi yüksek olanların dışında tüketimi mümkün olmamakta. Organik tarım üretiminin yurt dışına ihraç edilmek üzere yapılıyor olması da iç piyasada pahalı olmasının nedenlerinden biri. Organik tarımın AB standartlarına göre yapılıyor olması üretimin maliyetini artırıyor.

Organik tarım için çok elverişli toprakların bulunduğu ülkemiz, 25 milyar dolarlık dünya organik ürün pazarında 37 milyon dolarla yüzde 1.5 paya sahip. Burada üretilen organik tarım ürünlerinin yüzde 99'u, AB üyesi 35 ülkeye ihraç ediliyor. Son 6 yıldır büyük süper marketlerden satışı yapılan ürünlerin satışı organik olmayan ürünlere oranla 4 katı yüksek fiyatla yapılıyor.

Dünyada 130'dan fazla ülkede toplam 24 milyon hektar alanda organik tarım yapılıyor. Avustralya 10 milyon hektarla en geniş alana sahipken, Latin Amerika ülkeleri 5.76 milyon hektar alanda, AB ülkelerinde ise 5.5 milyon hektar alanda organik tarım yapılıyor. Türkiye'de Tarım ve Köyşleri Bakanlığı tarımsal üretim ve geliştirme Genel

Müdürlüğü tarafından hazırlanan "Organik Tarım Raporuna" göre organik tarım yapan üretici sayısı 1996 yılında 1947 iken, bu sayı 2003 yılında 13 bin 44'e ulaşmış. 1996'da 6.789 hektar alanda yapılan organik üretim, 2003 yılında 103 bin 190 hektar alanda yapılmaya başlanmış.

Türkiye'de 1985 yılından bugüne organik tarım kontrol ve sertifikasyonu hizmetlerinin çok pahalı ve üretimin de kontrollü AB standartlarında ihracata dönük olması organik tarımın ve ürünlerinin tamamen uluslararası gıda sektörüne bağımlılığını getirmiştir. Organik tarım ürünlerinin sözleşme ve sertifikasyonunu yapan yabancı şirketler, Türk ortaklar bularak üreticiye ulaşıyor ve ürün alımında kendi talepleri doğrultusunda üreticiyle sözleşme imzalanıyor. Yıllarca uygulanan bu sistemden sonra çıkartılan organik tarım yasası, içinde ciddi eksikler barındırıyor. Yasada özellikle köylüye verilen finans ve eğitim desteği ile ilgili eksiklikler söz konusu. Kontrol ve sertifikasyonunda sadece Tarım Bakanlığı'nın değil, bu konu ile ilgili kurulmuş veya kurulacak özel teşebbüslerin de bulunması, uluslararası gıda tekellerinin müdahalesini de getirecek. Organik tarım yasasında köylüye verilen kredi ve eğitim desteğinin yeterli olmaması, kontrol ve sertifikasyonundan, üretimine ve pazarlanmasına kadar denetimin sermaye tarafından gerçekleşmesinin sağlanması yasanın gerçek amacını da gösteriyor. Oysa organik tarım yapan ve yapacak olan köylülerimizin eğitimi ve yönlendirilmesi konusunda somut programlara, desteğe ihtiyacı var. (Samsun)

Tarımda kooperatiflerin önemi üzerine

Türkiye gibi ülkelerde üretimin dinamikleri tarıma bağlı olarak devam ettiğinden, tarımsal üretime yapılan her türlü müdahale diğer sektörleri de direkt etkilemektedir. Bunları da göz önünde bulunduran emperyalizmin Türkiye'de uyguladığı politikalar daha çok tarımsal faaliyete müdahale şeklinde olmaktadır. IMF, DB; DTÖ vb. emperyalist kurumların Türkiye üzerindeki politikaları % 40'ı tarımla geçinen nüfusu direkt etkileyen programlardır. Türkiye'de büyük şehirler, metropoller de dahil işçi sınıfının, emekçi halkın toprağa bağımlılığı devam etmektedir. Bu yüzden tarımı tasfiye politikaları ve köylünün yoksullaşması diğer kesimlere de etkilemektedir.

"Ülkemizde köylünün örgütleneceği alanlar nereler olmalı?" sorusu ile konuyu açmaya çalışırsak; köylünün örgütleneceği, üretimin kolektifleşeceği yerler kooperatifler, sendikalar, dernekler vb'dir. Bu yazıda değineceğimiz

ise kooperatifler, Tarımsal Kalkınma Kooperatifleridir. Kooperatifler ekonomik ve sosyal nitelikli amaçlardan birinin veya bir kaçının aynı anda gerçekleşebileceği yerler olmasından kaynaklı önemlidir. Kooperatifçilik her türlü üretimde (bitkisel, hayvansal, su ürünleri, orman ürünleri üretimi) faaliyet yürüten bireylerin gönüllü birlikteliğidir. Kurulan kooperatiflerde tarım, işletmecilik, pazarlama konularında bilgi aktarımı, ortak karar alma ve uygulama geliştirilir. Ortakları köylü olmasına rağmen faaliyet alanları tarım olmayan kooperatifler de kurulabilir. Örneğin Tüketim Kooperatifleri. Tarım Kooperatifli olmayan köylülerin tüketim ihtiyaçlarını karşılayan kooperatiftir. Kooperatiflerin olduğu yerde, girdi temini ve ürünlerin pazarlanmasında tüccar ve araçlar çıkartılarak köylü güvence altına alınabilir. Tarımsal sanayi geliştirilerek özel firmalarla rekabet ederek pazarda en iyi fiyatın oluşmasına katkıda

bulunulur. Kooperatifler ne kadar köylüye ulaşırsa ortakları o kadar genişler, buna paralel pazarda artan mal alım satımına müdahale olunur.

Tarımsal amaçlı kooperatifler hangileridir? Köy Kalkınma Kooperatifleri, Orman Köyünü Kalkındırma Kooperatifli, Hayvan Üreticileri Kooperatifli, Su Ürünleri Üretimi Kooperatifli, Zirai Sulama-Toprak Muhafaza Ve Arazi Islahı (toprak-su) Kooperatifli, Tarım Kredi Kooperatifli, Tarım Satış Kooperatifli vb. adlandırdığımız her türlü tarımsal faaliyeti için kurulan-kurulabilecek kooperatiflerdir.

Kooperatifler arasında birlik de olabilir. Aynı faaliyet üzerinde çalışan kooperatifler BİRLİK'leri oluşturur. Örneğin, FİSKOBİRLİK, ÇUKOBİRLİK VE PANKO BİRLİK vb. ülkede sistemin kurduğu birliklerdir. Farklı faaliyetle kurulan kooperatifler menfaatleri oranında birbirleri ile işbirliği yapabilirler.

Türkiye'de bahsettiğimiz konular faaliyetler üzerine kurulmuş kooperatifler mevcuttur. Fakat "köylü buralarda gerektiği oranda örgütlenebilmiş midir?" sorusunun cevabı "hayır"dır. Yine "köylümüz kooperatif içinde, ürünün üretiminden, pazarlanmasına dek ne kadar müdahale edebilmektedir?" sorusunun cevabı da "hayır"dır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; Türkiye'de Kooperatifler, Birlik'ler emperyalizmin uşakları egemen sınıfların çizdiği sınırlar ölçüsünde hareket etmektedir. Kısacası Türkiye'de kooperatifçilik anlayışı sisteme tabi kılınmıştır.

Oysa köylülerin en önemli örgütlenme araçlarından biridir kooperatifler. Tüm bunlara rağmen köylüler kooperatiflerde örgütlenmeli, buraların başına çöreklenen kan emicileri yok ederek kooperatifleri gerçek amaçları doğrultusunda kullanmalıdır. (Samsun)

Devlet atıl duruma gelen koruculuğu kaldırma hamleleri yaparken; Koruculuk terörünün kökleri yine devlettedir!

Faşist TC devleti, OHAL döneminde devletin kolluk kuvvetlerine yardım; PKK'nin 1984 yılında Siirt-Eruh atılımıyla ayağa doğrulan Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin önünü tıkamak ve bölgede zaten asırlardır sürdürdüğü asimilasyon saldırılarını daha etkin bir şekilde devam ettirmek; emekçi Kürt yoksul köylüsü üzerinde baskı ve sindirme politikalarını uygulayabilmek için bir suç örgütü olarak koruculuğu kurmuştur.

Devlet T. Kürdistanı üzerindeki imha ve inkar politikalarını, 1978 yılında sıkıyönetim, 1980 yılında OHAL ve 1984 yılında koruculuk ile sistemleştirmiştir. Koruculuk PKK'nin öncülüğünde Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin (KUKH) başlaması ile eş zamanlı olarak buna karşı güç olarak başlatılmıştır. Ve bu doğrultuda sadece gerillaya karşı değil, savaşa destek veren Kürt köylüsüne karşı da suç dosyası kabarmıştır. Bu suçlar arasında köy yakmalar, tecavüz, hırsızlık ve kaçakçılık en baş sıralarda olmuştur. Devlet, gelişen mücadele karşısında çaresiz kaldıkça, bu kez zorla ya da yoksul Kürt halkına para vaat ederek halkı kendi halkına

kırdırma politikasını daha da yoğun bir biçimde uygulamaya çalışmıştır. Devlet OHAL'i resmi anlamda 19 Temmuz 1987 yılında ilk olarak 13 ilde uygulamıştır. Resmi olarak kaldırıldığı güne kadar OHAL 35 kez uzatılmıştır. Buna paralel olarak da, gıda ambargoları, ulaşım, köy boşaltmalar, tecavüz ve zorla koruculuk ivme kazanmıştır. Devletin gelişen mücadele ile beraber, kolluk kuvvetlerine yardım etme adı altında görevlendirdiği korucular, kısa sürede devletin istediği şekilde ve hatta fazlasıyla ürün vermişlerdir.

T. Kürdistanı'nda devlet, maddi kaynaklarını ancak en önemlisi de aşiretleri kullanarak koruculuğu bölgede önemli bir güç haline getirmiştir. Zira ekonomik koşulları son derece kötü olan bölge insanı için koruculuk, umut ve kurtuluş kapısı olarak gösterilmiştir. Birçok aşiret de "özerk cumhuriyet" aldatmacasıyla ve kendi aralarındaki çelişkiler, burjuva feodal devletle olan bağları vs. kullanılarak PKK'ye karşı düşük yoğunluklu savaşın bir parçası haline getirilmiştir. Başta Bucak, Jirki ve Zeydan gibi direkt burjuva-feodal egemen sınıflar içinde yer alan aşiretler

dolaysız ve doğal olarak koruculuğun dayanakları olmuşlardır. Özellikle Bucak aşireti Meclis'teki temsilcileri ile bu ilişkileri temsil eden ve halk içinde teşhir olmuş önemli bir örnektir.

Tüm bunlara karşı koruculuk Kürt halkı içinde tamamen yaşam bulamamış, koruculuğa karşı en net cevabı yine direnen Kürt halkı vermiştir. Kardeş katili olmayı reddederek toplu ve bireysel direnişler gösteren yoksul halkın yanında PKK'nin de koruculuk karşısındaki tavrı bu politikadan devletin istediği gibi ve kadar yararlanamamasını getirmiştir. Özellikle PKK'nin korucuları köy meydanlarında teşhir etmesi, ağızlarına para tıkararak ölümle cezalandırması vb. eylemler halk nezdinde etkili olmuş ve koruculuğun sonunu bu şekilde de görmüştür. Bu anlamda özellikle Lice, Dersim vb. bölgelerde halkın koruculuğa karşı duruşu diğer bölgeler üzerinde de etkili olmuştur.

Geçmişte Osmanlı'nın Hamidiye Alayları'nın sistematik bir devamı olan koruculuk uygulamasını devlet, 1984 yılında başlatmıştır. 1986 yılında 6 bin olan korucuların sayısı, 96 yılına gelince 65 bine çıkmıştır (başta koruculuğu kabul eden korucuların 5 bini ise PKK saflarına geçmiştir). Günümüzde sayıları 85 bini bulan koruculardan 4993'ü, 20 yılda 2 bin 640 suça karışmıştır. Bu suçların başında, "faili meçhul kayıplar", hırsızlık, ırza geçme, köy yakma ve kaçakçılık gelmektedir. Korucular devlete yıllık olarak 230 trilyona mal olurken, koruculara aylık maaşı olarak da 340 milyon ödeniyor. Kuşkusuz bu yüksek miktardaki paralar emekçilerden zorla alınan vergilerden çıkarılmaktadır.

PKK'nin özellikle A. Öcalan'ın yakalanmasının ardından hızlanan teslimiyet rotası doğrultusunda 6 yıldır tek taraflı ateşkes uygulaması ile bölgede belli bir rahatlamaya giren TC devleti, yoğun savaş döneminde kullandığı koruculardan kurtulmanın yollarını ara-

maktadır. Nitekim, bir suç ordusu olarak kurulan korucular hakkında son yıllarda burjuva medyadan kamuoyuna bilgilerin yansıma biçimlerinden de bunu görebiliyoruz. Bu durum, devleti de artık eskisi kadar işini görmeyen, üstelik yaratmaya çalıştığı imajı da zedeleyen, yıllık yüzlerce trilyonluk bir servete mal olan koruculara karşı yeni politikalar uygulamaya zorlamaktadır. Yani korucular, "emektar eşek" misali kapı dışarı edilmek isteniyor. Bu gelişmeler, devletin koruculuk politikalarından vazgeçtiği şeklinde asla yorumlanmamalıdır. Yada AB sürecine uyum için demokratikleşme adımı olarak değerlendirilmemelidir. Zira biz biliyoruz ki, bugün devlet ne OHAL'i bitirmiştir ne de koruculuk politikasından vazgeçmiştir. Bugün hala Dersim, Karakoçan, Kiğı ve Erzincan 1. dereceden OHAL bölgesidir. Ve sınıfsal ya da ulusal mücadelenin yükselmesiyle bu araçlarını yeniden canlandıracaktır. Nitekim Proletarya Partisi önderliğinde yürütülen Halk Savaşı'na karşı özellikle 1997 yılından itibaren Tokat ili ve çevresinde resmi olmayan OHAL uygulaması, yaylaya çıkma yasakları, dönemin İçişleri Bakanı Meral Akşener'in talimatıyla T. Kürdistanı'ndan deneyimli 750 özel timin bu bölgeye yerleştirilmesi de bunun göstergeleridir.

Bugün koruculuğun direkt bir müdahaleyle kaldırılması devlet için çok daha zararlı olacaktır, zira yıllardır gerillaya ve halka karşı en adi suçları işleyen, katliam makinelerinin ortada kalması onlar için daha da ciddi bir sorun olacaktır. Bugün devlet bir yandan da bu soruna çözüm bulmaya çalışmaktadır. Bunun için 2003 Temmuz'unda aldıkları kararlarla koruculuk için belli kıstaslar (55 yaş sınırı, aile içinde devrimci olmaması, askerlikte suç işleme vb.) getirmektedir. Ancak bizim unutmamamız gereken ise ne bu önlemlerin ne de "çözüm"ün asla halkların çıkarına olmayacağıdır.

PSAKD Kadıköy Şubesi'nde anma

27 Aralık Cumartesi saat 13:00'de PSAKD Kadıköy Şubesi'nde Maraş ve 19 Aralık katliamı ile ilgili anma yapıldı.

Anma programına Araştırmacı-yazar Temel Demirel, TUYAB'tan Meltem Kuruhan, PSAKD Kartal Şubesi Müzik Grubu Grup Devran katılırken, dia gösterimi yapıldı ve şiirler okundu.

Program açılışı devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Yapılan açılış konuşmasında katliamların halen devam ettiği belirtildi.

Açılış konuşmasında ayrıca "Yıllardır dayatılan teslim alma politikalarını hayata geçirememiştir. Her defasında tutsakların ağır bedeller ödeyerek sürdürdükleri onurlu direnişlerle karşılaşmıştır. Yıllardır hayata geçirmeye çalıştıkları F tipi hücrelere geçişi sağlamak için devlet 19 Aralık 2000'de 20 hapisaneyeye birden saldırı düzenlemiştir. Dünyada eşine rastlanmayan kanlı saldırıda tutsakları teslim alacağını savanan devlet böyle büyük bir direnişle karşılaşmıştır" denildi.

Dernek Başkanı ise; Maraş katliamını, 12 Eylül'ü, 19 Aralık ve Çorum katliamını anlattı.

Araştırmacı-yazar Temel Demirel de yapılan katliamları değerlendirdikten sonra "Devletin yaptığı katliamlardan dolayı özür dilemesi gerekiyor. Ve günü geldiğinde Maraş'ta, Çorum'da, Gazi'de, Sivas'ta kaybettiklerimizin anısına anıt dikmemiz gerekiyor. Çocuklarımıza devletin nasıl insanlarımızı katlettiğini göstermemiz gerekiyor. Gerekiyor ki anılarına sahip çıksınlar"

dedi.

Temel Demirel'in konuşmasının ardından dia gösterimi yapılarak şiirler okundu.

Daha sonra TUYAB adına konuşma yapan Meltem Kuruhan 19 Aralık'ta yaşadıklarını, insanların onurluca direnişlerini ve bu kanlı saldırıya nasıl karşı koyduklarını, direndiklerini anlattı. Son olarak PSAKD Kartal Şubesi Müzik Grubu Grup Devran'ın söylediği türkü ve marşlarının ardından etkinlik sona erdi. (Kartal)

ABD askerlerine yumurta atan köylüler 'kamu malına zarar' verdikleri gerekçesiyle davalık oldular!

20 Mart 2003'te Irak'a saldıran ABD emperyalizmi bombalarını ve füzelerini sadece Irak'a ve Irak halkına yöneltmemiş aynı ay içinde bazı Tomahawk füzelerini 'yanlışlıkla' Irak'a yakın olan ve Kürt halkının yoğun yaşadığı illere de düşürmüştü. Farklı zaman aralıklarıyla yerleşim birimlerine yakın noktalara düşen füzelerden birinin patlaması sonucu bölgede bulunan insanlar büyük korku yaşamıştı.

Yine Mart 2003'te Şanlıurfa Dağyanı Köyü Büyük Mirdesi Mezrası'na düşen bir Tomahawk füzesi Dağyanı köylülerinin panik yaşamasına neden olmuştu. Düşen bombanın patlamama-

sıyla rahatlayan köylüler, füzeyi almaya gelen ABD askerlerini taşlı yumurtalı protesto eylemi yapmıştı.

Yaşanan olayın ardından bir dava açıldı. Ancak, hergün Irak'ta yüzlerce insanı sokak ortasında katleden, kadınlara tecavüz eden, masum insanları hapishanelerde işkencelerden geçiren ABD ve onun askerlerine değil, ölümden dönen, bekledikleri özrü alamayan Dağyanı köylülerine. Hem de protesto sonucu füze parçalarının ve bazı ABD yetkililerinin 'zarar gördüğü' gerekçesiyle ve 'kamu malına zarar vermek' iddiasıyla! 27 Aralık 2004 tarihinde Şanlıurfa Adliyesi 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde

görülen davaya köylülerden köy muhtarı Mustafa Karakuş, Konaklı Köyü Muhtarı Ubeyd Kaya, Hasan Aslan, Mahmut Kaya, Seyid Çakmak, Hüseyin Abdan, Ali Deniz ve Hüseyin Kaya katılırken 5 köylü ise duruşmaya gelmedi. Köy muhtarı Mustafa Karakuş yaptığı savunmasında "Füze, bizim evlerimizin üzerine düşüp, çok sayıda insanın ölümüne neden olabilirdi. Hiçbir devlet yetkilisi bu olayı kınayacak açıklamada bulunmadı. Bizler de kendi tepkimizi ortaya koymak için yumurta attık" dedi.

Ubeyd Kaya ve Ahmet Kaya ise, füzenin köylülerinin üzerine düşmüş ol-

saydı köylülerinin yok olacağını, kendilerinin onlar hakkında dava açacağını söyledi. Ubeyd ve Ahmet Kaya Amerika'nın her gün yüzlerce insanı öldürdüğünü ama hiçbir devletin bunun hesabını sormadığını vurgulayarak "Biz yumurta attık ne oldu? Ölüm makinesi atana hesap sorulmuyor, sadece yumurta attık diye bize hesap soruyorlar" dediler. Köylülerin avukatı Şeyhmus Ülek sanıkların demokratik haklarını kullandıklarını belirterek, duruşma, dosyadaki eksikliklerin giderilmesi, diğer sanıkların gelmesi, sanıkların olay günü çekilmiş görüntülerden tespiti için 20 Nisan 2005 tarihine ertelendi. (H. Merkezi)

Van'da yargısız infaz

T. Kürdistanı'nda son dönemde artan saldırılara bir yenisi daha eklendi. Mardin'de baba ve oğlunu terörist diye kurşuna dizen, Şemdinli'de çoban Fevzi Can'ı öldürenler infazlarına devam ediyor.

Van'da 26 Aralık gecesi 'dur' ihtarına uymadığı gerekçesiyle sağlık memuru Yücel Solmaz öldürüldü. Yücel Solmaz'ın SES üyesi olduğu öğrenilirken, SES Van Şube Başkanı Rıdvan Çiftçi olayın cinayet olduğunu söyledi.

Sağlık memuru olarak çalıştığı Van'ın Edremit ilçesinden şehir merkezine gitmek üzereyken Askeri Kontrol Noktası'nda 'dur' ihtarına uymadığı gerekçesiyle öldürülen Yücel Solmaz isimli SES üyesi ile ilgili açıklama yapan Şube Başkanı olayın cinayet olduğunu savundu.

Konuyla ilgili açıklama yapan Van Ses Şube Başkanı Rıdvan Çiftçi, ölümün bir kaza ya da 'dur' ihtarına uyulmaması gibi bir durumun sonucu olmadığını belirterek, "Ölümü tamamen bir cinayettir. Çünkü arkadaş-

mızın vurulduğu yerde daha önce herhangi bir askeri kontrol noktası yoktu. Aynı zamanda aracın durdurulmak istendiği yer bir viraj, bu nedenle durmadığı için askerler ateş etmişler. Solmaz, tek kurşunla olay yerinde yaşamını yitirmiş, biz bu olayın peşini bırakmayacağız" dedi. Çiftçi, olaya karışan iki asker ile 2 uzman çavuşun gözaltına alındığını ifade etti.

Çiftçi olay sırasında Solmaz'ın yanında bulunan, ismi açıklanmayan bir görgü tanığının ağzından şunları aktardı: "25 Aralık'ı 26 Aralık'a bağlayan gece saat 00:30 sıralarında çok yavaş bir şekilde seyir halindeyken karakoldan 2 ya da 4 askerin hızlı bir şekilde şehirler arası yola inerek bize ateş etmeye başladıklarını gördüm(...) Yaklaşık 300 metre uzaklaştıktan sonra yanımda oturan Yücel Solmaz'ın kafasının öne düştüğünü gördüm. Hastaneye ulaştığımızda ölmüş olduğunu gördük. Gerekçe olarak gösterdikleri dur ihtarına uymama da doğru değil. Böyle bir uyarıda bile bulunmadan taradılar" dedi.

Van Barosu İnsan Hakları Merkezi Solmaz'ın öldürülmesiyle ilgili olarak inceleme başlattı. Bu amaçla Baro İnsan Hakları Merkezi tarafından bir heyet oluşturuldu. Heyet Edremit ilçesine giderek olayla ilgili olarak yetkililerle ve görgü tanıklarıyla görüşecek.

(İzmir)

Tuğba Gümüş'e yapılan baskılar son bulsun

ESP üyesi Tuğba Gümüş NATO sürecinde kaçırılmış, işkence ve cinsel tacize uğramıştı. Bundan bir ay kadar sonra tekrar polis tarafından kaçırılmış ve yapılan işkenceler tekrarlanmıştı.

27 Aralık Pazartesi günü ESP üyeleri Tuğba Gümüş için İstanbul İHD binasında toplanarak bir basın açıklaması yaptı. Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi adına Leman Yurtsever'in de katıldığı açıklamada ESP adına açıklama yapan Çetin Poyraz, saldırıların arttığını, insanların evlerinin

önünden kaçırılarak işkence gördüğünü söyledi.

Poyraz, Tuğba Gümüş'ün polis tarafından takip edildiğini, hakkında suç duyurusunda bulunduğu İstanbul Emniyeti Terörle Mücadele polislerinin 1 Mayıs Mahallesi'nde fotoğraflarını göstererek aradığını belirtti.

Poyraz, basını ve duyarlı tüm kamuoyunu polisin bu saldırısına karşı tavır almaya çağırarak arkadaşlarının yalnız olmadığını, onun mücadelesinin her yerde ve platformda sahiplenileceğini söyleyerek toplantıya son verdi. (İstanbul)

Ceza İnfaz Yasası'na karşı eylemler sürüyor

İSTANBUL

* Her hafta Pazar günü Galatasaray Lisesi önünde toplanan Tecrit ve Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik 2 Ocak Pazar günü de tecrite karşı eylem yaptı. Alkışlar ve sloganlarla başlayan basın açıklamasında konuşan Baykal Işık hafta içinde Cumhurbaşkanlığı'nın da onayından geçerek yürürlüğe giren Ceza İnfaz Yasası'nın reform değil devrimci tutsaklar için baskı, sindirme-teslim alma yasası olduğunu söyleyerek F tipindeki tutsakların yaşamlarından örnekler verdi.

Yasa yürürlüğe girmeden önce çoktan uygulamaya konan yaptırımların pek çok tutsağın hayatına mal olduğunu belirten Işık; Filiz Gülköker, Mesut Deniz, Erol Zavar gibi pek çok devrimci tutsağın tedavileri acil olarak gerekliken devletin tecrit koşulları altında ölümlerinin beklendiğini vurguladı.

Sık sık atılan "Erol Zavar'a özgürlük", "Hücreleri yıkacağız, direne direne kazanacağız", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarıyla konuşmasına devam eden Işık ilgili mesleki örgütlenmelerini ve duyarlı kamuoyunu tecrit koşullarını incelemeye ve sorumlularının cezalandırılması için çaba harcamaya çağırdı.

* 9 Ocak Pazar günü Galatasaray Lisesi önünde son kez toplanan Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik saat 12:00'de her zaman olduğu gibi alkışlar ve sloganlarla basın açıklamalarını başlattı.

"Ceza İnfaz Yasası iptal edilsin" sloganlarıyla eyleme başlayan Birlik adına basın metnini okuyan Ağca Kaplan yeni yasa ile tecrit terörünün arttığını ve yasanın Cumhurbaşkanlığı'nın onayı ile devlet politikası haline geldiğini belirterek "demokrasi" havarisi kesilen AB emperyalizminin desteğini alan hükümetin tecritin açılmasından bu yana tecrit karşıtı eylemlerde hayatını yitiren 118 kişinin de katili olduğunu söyledi.

Aylardır tecriti ve yeni ceza infaz yasasını teşhir ettiklerini söyleyen Kaplan bundan sonra da eylemlerin devam edeceğini ancak bu Pazar günkü eylemin Birlik'in son Pazar eylemi olduğunu söyledi. Açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapan kitle Çav Bella marşını okuduktan sonra "Tecrite tek tiple hayır", "Ceza İnfaz Yasası iptal edilsin" sloganlarını attı. Bir aya yakındır devam eden ve yeni yasayı protesto eden imza kampanyalarında topladıkları imzaları Adalet Bakanlığı'na göndermek üzere eylem alkışlarla sonlandırıldı.

Siyasi tutsaklara çifte standart
Çağdaş Avukatlar Derneği İstanbul Şube üyesi avukatlar 10 Ocak 2005 tarihinde Sultanahmet Adliyesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Yasa Tasarısı'nın (Yeni Ceza İnfaz Yasası Tasarısı) 13 Aralık 2004 tarihinde TBMM Genel Kurulu'ndan geçirilerek

kanunlaşmasını protesto ettiler.

ÇHD İstanbul Şubesi Başkanı Av. Hakan Karadağ'ın okuduğu basın metninde "çağdaş", "insancıl", "yeni" sıfatları ile kamuoyuna sunulan Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un ifade edildiğinin aksine savunma ve yaşama hakkına, temel hak ve özgürlüklere karşı yapılan yeni bir saldırı oldu-

ğu vurguladı. Tasarıda, havalandırma, sağlık hizmeti, kayıt işlemleri, disiplin soruşturması, cezanın infazı, avukat görüşü, hükümlünün 'iyileştirilmesi' vb. uygulamaları düzenleyen yasa maddelerinin daha ağır ve sınırlayıcı düzenlemeler olduğunu ve bu yasanın hile ile Meclis'ten geçirildiğine dikkat çekti.

(İstanbul)

TUYAB; "Tecrit sesimizi kısamaz"

29 Aralık Çarşamba günü Galatasaray Postanesi önünde toplanan TUYAB tecritin devam ettiği hapisanelerde tutsaklara uygulanan politikaları bir kez daha protesto etti ve yeni yıla tecritte giren tutsaklara kart gönderdi. Saat 12:30'da başlayan basın açıklamasında Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde adı "ecel"e çıkmış doktor Adnan Özer'in görevine devam ettiği, Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde açık görüşlere jandarma sokulduğu, Ankara'da meşru bir basın açıklamasına polis saldırmamasıyla gözaltına alınan 46 ESP'linin F Tiplerinde kaba dayak ve cinsel taciz benzeri işkencelere maruz bırakıldığı vurgulandı.

Bugüne kadar hapisanelerde sürdürülen işkence politikalarının Yeni Ceza Yasasıyla daha da ağırlaştırılacağı belirtilen metinde "Kandıra'dan Sincan'a, Edirne'den Tekirdağ'a, Kırıkkır'dan Ulucanlar'a, Gebze'ye; hapisanelerdeki bütün çocuklarımızın, dostlarımızın, arkadaşlarımızın yeni yılını kutluyor onlarla kucaklaşıyoruz. Bugün burada onlara yeni yıl kartları gön-

deriyoruz" denildi. Kitlenin sık sık "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Ceza İnfaz Yasası geri çekilsin", "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganlarını attığı açıklama kartların gönderilmesiyle son buldu.

(İstanbul)

"Sergül Albayrak Sakarya'da toprağa verildi"

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Eki-bi Direnişçisi Hatice Sergül Albayrak, 26 Aralık 2004 tarihinde Taksim AKM önünde tecriti protesto etmek için kendini yaktı. 25 Temmuz 2004 tarihinde Ölüm Orucu'na başlayan, 8 Aralık 2004 tarihinde Uşak Hapishanesi'nden tahliye olduktan sonra dışarda da eylemine devam eden Albayrak, 26 Aralık Pazar günü AKM'nin önünde boynuna "Tecrit Kalksın" yazılı döviz bağlayarak bedenini ateşe verdi.

Çevre esnafının anlatımına göre yanmasına müdahale edilmeyen Albayrak; 28 Aralık Salı günü kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. Aynı gün bir açıklama yayınlayan İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve TAYAD'lı aileler tecrit karşıtı eylemlerde içerde ve dışarda yaşamını yitiren 118. kişi olan Hatice Sergül

Albayrak'ın ölümünün sorumlularının tecrit politikalarını uygulayanlar olduğunu belirterek herkesi tecrit karşısında duyarlı olmaya çağırdı.

Cenaze Kaçırıldı

Devlet, Albayrak'ın cenazesini kaçırarak alelacele defnedilmesi için ailesine verdi. Sakarya'da toprağa verilen Albayrak'ın cenazesine yetişmek için kente gelen ve cenazenin toprağa verildiğini duyan bir grup TAYAD'lı aile ise mezarı bulamayınca burada temsili bir tören yaparak Albayrak'ı andı.

İstanbul'da anma

30 Aralık günü AKM önünde bir araya gelen TAYAD'lı aileler yeni Ceza İnfaz Yasası'nı protesto için kendini yakan Albayrak'ın ölümünden AKP hükümetinin sorumlu olduğunu belirtti. Elllerinde "Sergül Albayrak ölümsüzdür" yazılı dövizlerle basın açıklaması

yapan TAYAD'lıları adına açıklama yapan Mehmet Güvel, tecrit devam ettiği sürece ölümlerin durmayacağını vurguladı.

Bursa HÖC'den Albayrak için anma
Bursa'da Osman Gazi metrosu çıkışında bir araya gelen Temel Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri "Tecrit bir can daha aldı", "Ölenlerin sayısı 118 oldu, hücreleri yıkalım", "Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Sergül Albayrak ölümsüzdür" yazılı pankartlar

açarak basın açıklaması yaptı. Kitle adına konuşan Nevzat Demir; Sergül Albayrak'ın Türkiye halkının kurtuluşu için kendini yaktığını belirterek tecritin insanı insana yabancılaştırdığını söyle-

di ve "Tecrit, düşüncelerinden ve inançlarından arındırmak için, yıldırım için uygulanıyor. Bizler vatanımızı emperyalizme, Amerikancı ve Avrupalı işbirlikçilere bırakmayacağız" dedi. Sık sık "Sergül Albayrak ölümsüzdür", "Sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar direneceğiz" sloganlarını atan kitle alkışlarla eyleme son verdi.

(H. Merkezi)

Metin Göktepe mezarı başında anıldı!

Evrensel gazetesi muhabiri **Metin Göktepe** gözaltında öldürülüşünün 9. yılında mezarı başında anıldı. Anmaya katılan Göktepe'nin annesi **Fadime Göktepe**, oğlunu öldürenlerin 9 gün bile gözaltında kalmadığını vurgulayarak, yargıya duyduğu güvensizliğini dile getirdi.

8 Ocak 1996'da Ümraniye Hapishanesi katliamında şehit düşen tutsakların cenazesini takip ederken gözaltına alınan ve polisler tarafından yapılan işkence sonucu öldürülen Evrensel gazetesi muhabirlerinden Metin Göktepe, öldürülüşünün 9. yılında Esenler Kemer Mezarlığı'nda bulunan mezarı başında anıldı. Metin Göktepe'nin fotoğraflarının taşındığı anmaya, annesi Fadime Göktepe, Evrensel gazetesi çalışanları, EMEP üyeleri ve arkadaşları katıldı.

Sık sık "**İnadına hepimiz birer Metin**", "**Metinler ölmez, Evrensel susmaz**" sloganlarının atıldığı anma, bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Anmaya torunlarıyla birlikte katılan Metin Gökte-

pe'nin annesi Fadime Göktepe, arkadaşları ve dostları tarafından Metin'in unutulmadığını kaydederek yargıya duyduğu güvensizliğini dile getirdi Göktepe "Metin'in öldürülmesinin üzerinden 9 yıl geçti ama katilleri 9 gün bile yatmadı. Ben ona yanyorum. Hepiniz birer Metin'siniz. Metinler ölmez" dedi. Daha sonra kısa bir konuşma yapan Evrensel Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **İhsan Çaralan** ise Metin Göktepe'nin mezarının mezarlıkta bulunan diğer mezarlardan farklı olduğunu belirterek, bunun da her yıl onu ziyaret eden yüzlerce insan olmasından kaynaklandığını söyledi. Çaralan, Metin gerçekleri açığa çıkarmaya çalışırken öldürüldüğü için onu hiç tanımayan insanların bile onu anmak için geldiğini belirterek, şunları söyledi: "**Metin, Türkiye'de öldürülen son gazeteci oldu. Çünkü onun davası üzerinden yürütülen mücadele önemli ölçüde saldırganları geri püskürttü.**"

İhsan Çaralan'dan sonra söz alan EMEP İstanbul İl Başkanı **Kamil Tekin-**

süre de Metin'i öldürenlerin gün yüzüne çıkarılmasına rağmen halen Türkiye'de insanların öldürüldüğünü belirterek, **Mardin'in Kızıltepe İlçesi'nde öldürülen Ahmet** ve oğlu **Uğur Kaymaz**'ın en son örneklerden biri olduğunu kaydetti.

Anmadan sonra Metin Göktepe'nin mezarına çiçek bırakan grup, sloganlar eşliğinde dağıldı. (H. Merkezi)

✓ TAYAD'LILARA SALDIRI

F tipi hapishanelere, tecrite karşı uzun bir süredir **Abdi İpekçi Parkı**'nda çadır talebiyle direnişini sürdüren TAYAD'lı ailelere polis saldırı. **31 Aralık** günü Park'ta bulunan **Levent Ergüner** ve **Uğur Eylik** gözaltına alındı. TAYAD'lı aileler **27 Aralık**'ta çadır kurma talebiyle Ankara Valiliği'ne başvurmuş ancak olumsuz yanıt almışlardı. Aileler arkadaşlarının gözaltına alınmasını yaptıkları bir basın açıklaması ile protesto ettiler. (Ankara)

✓ İHD'DEN KANDIRA

F TİPİ'NDEKİ

UYGULAMALARA PROTESTO

Beşinci yılına giren tecrit ve F tipi uygulamasının bir parçası olarak Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde açık görüşe jandarmaların sokulması ve görüşlerin engellenmesini protesto eden İHD Cezaevi Komisyonu **28 Aralık** Salı günü Galatasaray Postanesi önünde saat 12:00'de bir araya geldi. Komisyon adına basın metnini okuyan **Sevim Kalman**, **19 Aralık 2000**'den bu yana tecrit adına yaşama geçen uygulamalarda Ölüm Orucu'nda yüzü aşkın kişinin hayatını kaybettiğini, **17 tutsağın** intihar ettiğini, başta kanser olmak üzere çeşitli fiziksel, ruhsal ve salgın hastalıklarla tutsakların sağlığını kaybettiğini söyledi.

Bu uygulamalara artık açık bir şekilde işkencenin de eklendiğini söyleyen Kalman, **Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde** tutsakların görüş haklarının engellendiğini, **Sincan F Tipi Hapishanesi'nde** ise "**revire gidiyor**" diye özel bir revirde işkence gören **Deniz Bakır** adlı tutsak için "**yaktaktan kendini attı**" denildiğini hatırlattı. Kalman ayrıca yeni infaz düzenlemelerinin yapılmasına rağmen ağır kanser hastası olan **Şemsettin Kurt** ve **Zeki Şahin** adlı tutsakların halen serbest bırakılmadığını da belirtti.

Kalman son olarak "**İçeriyle dışarı arasındaki farkı en aza indiren, mahpusun insan olduğunu unutmayan uygulamaların esas alınmasını istiyoruz**" dedi. Açıklama okunan basın metninin Adalet Bakanlığı'na gönderilmesinin ardından sona erdi. (İstanbul)

ESP'lilere 22 yıl hapis istemi!

Yeni Ceza İnfaz Yasası'nı protesto etmek için **Ankara Kızılay**'da protesto gösterisi yapan ESP'lilerden eylem sonrası tutuklanan 46 kişi hakkında 22.5 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. İstenen hapis cezasına gerekçe olarak ise "**yasadışı örgüt üyesi olmak**" gösterildi.

Ankara Cumhuriyet Savcısı **Şemsettin Özcan**, ESP'nin Kızılay'da **7 Aralık 2004**'te düzenlediği eyleme ilişkin yürüttüğü soruşturmayı tamamlayarak, Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'ne dava açtı. İddianamede, "eylemcilerin kolluk güçlerine molotofkokteyli, taş ve sapanla attıkları cam bilyeler ile saldırmak, kaldırım taşlarını ve kaldırım kenarlarındaki döküm bariyerleri sökerek parçalamak ve bunları polise fırlatmakla" suçlandı. Olaylarda üç polis, yaralandıklarına dair rapor aldığı belirtildi.

"Örgüt üyesi

olmasalar da suçlular!"

Terörle Mücadele Yasası'nın 2/2. maddesindeki "**Terör örgütüne mensup olmasa da dahi örgüt adına suç işleyenler de terör suçlusu sayılır ve örgüt mensubu gibi cezalandırılır**" ifadesi hatırlatılan iddianamede sanıkların üzerlerine atılı TCK'nın 168/2. maddesindeki "yasadışı silahlı terör örgütünün sair efradı olmak" suçunu işledikleri savunuldu. İddianamede, "Durum, olay yerine ait fotoğraflar, olay yerinde elde edilen molotofkokteyli parçaları ve kullanılmamış molotoflar, olay sırasında ve sorgu aşamasında atıkları sloganlar, gözaltında yemek yememek ve sadece kimliklerinin yazılı olduğu ifade tutanaklarını dahi imzalamamak suretiyle takındıkları örgütsel tavır ve tüm dosya kapsamı ile anlaşılmalıdır" denildi.

Aralarında **Atılım** gazetesi Ankara

temsilcisi **Selver Orman** ve muhabir **Ufuk Tan**, BEKSAV'da çalışmalarını yürüten yönetmen **Serap Kervancı**'nın da bulunduğu 46 tutuklu sanık hakkında, TCK'nın 168/2 ve 3717 sayılı Yasa'nın 5. maddesi uyarınca 15'er yıldan 22 yıl altışar aya kadar hapis istendiği öğrenildi.

Kuşkusuz her sınıf kendi çıkarlarını savunmaktadır. Yargı da sistemin tüm kurumlarında olduğu gibi bağımsız değildir ve egemenlerin istediği yönde kararlar alma işlevine hizmet etmektedir. Şurası çok açık ki, bu ülkenin ezilenleri, emekçilerin, köylülerin, işsiz ve yoksul gençlerin Yeni Ceza İnfaz Yasası ile kazanacağı hiçbir şey yoktur, tam tersi bu yasa sömürü ve baskıyı daha da artırmaya hizmet etmektedir. İşte bu yüzden devrimciler, komünistler hem bu yasaya hem de tecrite karşı çokça eylemler yaptılar, bundan sonra da yapmaya devam edecekler. (Ankara)

EROL ZAVAR'A ÖZGÜRLÜK

Odak dergisinin tutuklu Yazı İşleri Müdürü **Erol Zavar**, hastalığının ağırlığına rağmen düzenli kontrol edilmiyor.

Erol Zavar'a Özgürlük Komitesi üyeleri **4 Ocak 2005** tarihinde saat 11:00'de Yüksel Caddesi'nde bir araya gelerek hapishanelerdeki hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi. Komite adına yapılan açıklamada Zavar'ın mesane kanseri olduğu ve 11 ayda 3 kez ameliyat edilmesine rağmen gerek hastanede gerekse de hapishanede sağlıklı koşullarda tutulduğu belirtildi. **Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nden, Eskişehir, Tekirdağ** ve son olarak **Edirne F Tipi Hapishanesi'ne**

gönderilen **Erol Zavar**'ın mesanesindeki urun sürekli yenilediği belirtildi. Zavar'ın eşi **Elif Zavar** da tutsakların bilinçleriyle beraber teslim alınmak istendiğini, keyfi uygulamaların yaşandığını, hasta tutukluların bilinçli bir şekilde ölüme terkedildiğini söyledi. **Gebze M Tipi'nde** bulunan **Filiz Gülköker**'in Akdeniz Anemisi hastalığı nedeniyle yaşamını yataкта geçirdiğini, **Sincan F Tipi'ndeki Mesut Deniz**'e ağır şizofren teşhisi yapıldığını, **Kırşehir'de Ersin Eroğlu**'nun hapishanede kalamayacak düzeydeki hastalıklara rağmen hücrede tutulduğunu ifade eden Zavar kamuoyunu duyarlılığa çağırı. (Ankara)

İşsizliğe, açlığa, sömürüye son!

9 Ocak Pazar günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde saat 13:00'de toplanan YDG'liler burada AB ve ABD emperyalizmini ve her gün daha da artan işsizliği protesto etti. Çeşitli döviz ve flamalar açan YDG'liler "Gündüzleri işsiz gezmek, geceleri aç yatmak istemiyoruz, iş istiyoruz" yazılı Yeni Demokrat Gençlik imzalı pankartı açtı.

"Ey İşçiler Birleşiniz" marşıyla eylemlerine başlayan YDG adına basın açıklamasını okuyan Deniz Gülünay halka AB'nin mutluluk anahtarı gibi sunulduğunu, satılmış burjuva kalemşörlerin de bu manipülasyona katıldığını belirterek gelecekteki gelişmelerle beraber AB'nin asıl yüzünün tam anlamıyla ortaya çıkacağını söyledi.

AB ve ABD emperyalistlerine yardım için elinden geleni yapan gerici egemen sınıfların Türkiye'deki gençliğe hiçbir gelecek vaat etmediğini, gençlerin çoğunun iş kuyruklarında olduğunu, okuyan gençliğin ise gelecekte işsiz kaldığını vurgulayan Gülünay, bu geleceksizleştirmelerin adımlarından birinin de SSK'ların özelleştirilmesi olduğunu söyledi. Gülünay "Üç başlı şeytanın yani emperyalizmin, feodalizmin ve işbirlikçi patronların saltanatını yıkmadan, vatanımızı bu esaret zincirlerinden kurtarmadan işsizlik, sefalet ve geleceksizlik son bulamaz" dedi.

Kitle sık sık "Birlik mücadele zafere", "Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde", "İşsizliğe, açlığa, sömürüye son" sloganlarını atarken YDG'liler tüm emekçi ve aydın gençliği mücadeleye çağırıyor. Basın metni okunduktan sonra eylem marşlar ve sloganlarla bitti. (İstanbul)

REKTÖR DEVLETİN, ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR!

Faşist saldırıların, polis güdümlü keyfi soruşturmanın yaşandığı İstan-

bul Üniversitesi'nde rektörlük seçimlerinden bir hafta önce "öğrenci oyu olmaksızın" yapılan rektörlük seçimlerini protesto etmek için öğrenciler tutuklanan yedi arkadaşlarını alternatif seçimlerde aday yapmışlardı. 7 Ocak Cuma günü saat 13:00 civarında rektörlük seçimlerinin tamamlanmasına yakın pek çok öğrencinin oyu ile yapılan seçimlerde arkadaşlarını destekleyenlerin oyları ile eylem başlatan öğrenciler Beyazıt Kampüsü'nün içinde sesli ajitasyonla dolaşarak yapılan rektörlük seçimlerinde öğrencilerin oy hakkı olmadığı için seçilenin öğrenci-

lerin rektörü olamayacağını anlatarak Fen-Edebiyat Fakültesi'nin önüne kadar yürüdüler.

Burada açıklama yapan kitle adına konuşan Gizem Aytaş; "son demokratım" diyerek göreve gelen Tankut Cansel'in üniversiteyi faşist saldırganlara ve polise açık hale getirdiğini, pek çok demokrat öğretim görevlisinin ise bugün bu duruma rektörlük için oy kullanarak meşruluk kazandığını söyledi.

Rektör seçimlerini protesto etmek için yaptıkları alternatif seçimlerde faşist saldırılardan sonra tutuklanan arkadaşlarını aday gösterdiklerini ve öğrencilerden % 71 oy aldıklarını söyleyen Aytaş, 2000 hocanın katılıp geri kalan 70 bin öğrencinin yok sayıldığı bir seçimi ve bu seçimden çıkacak rektörü de asla tanımayacaklarını söyledi. Kitle konuşma sırasında sık sık "Faşizme karşı omuz omuza", "Rektör devletin üniversiteler bizimdir", "İşbirlikçi Rektör istemiyoruz" sloganlarını attı. Ardından yaptıkları seçim sandıklarını rektöre yollayan öğrenciler, tekrar sloganlar ve marşlar eşliğinde Beyazıt Kampüsü'ne yürüyerek eylemlerini bitirdi. (İstanbul)

ÖLEN ÖĞRENCİYE DE SORUŞTURMA AÇILDI!

İstanbul Üniversitesi, Çanakkale 18 Mart Üniversitesi ve Kocaeli Üni-

versitelerinde son süreçte yaşanan faşist saldırılarla birlikte devrimci öğrenciler üzerinde estirilen soruşturma terörü ile birlikte üç üniversitede toplam 211 öğrenciye okul yönetimleri tarafından soruşturma açıldı.

Son iki aydır İÜ Edebiyat Fakültesi'nde faşist saldırılar sonucu çıkan olaylarda meşru savunma hakkını kullanan 76 öğrenci hakkında üniversite yönetimi tarafından soruşturma açılırken, toplam 189 öğrenci gözaltına alındı, 7 öğrenci ise tutuklandı.

Ramazan ayında Tokat, Trabzon, İzmit, Çanakkale ve Ankara'da ülkücülerin hem siyasette kaybettiği yerleri geri kazanmak hem de iç çatışma nedeniyle daralan kitlelerini toparlamak için devrimcilere ve sol görüşlü öğrencilere saldırdıkları belirtilirken, öğrencilere açılan soruşturmalarda olayların çıktığı gün okulda olmayan öğrencilerle, olaylardan 1 yıl önce (21 Ekim 2003) geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitiren İÜ Edebiyat Fakültesi öğrencisi olan bir arkadaşlarının da soruşturma kapsamında ifade vermeye çağrıldığını söylüyorlar. Traji-komik olan ise, okul yönetiminin bu çağrıya "özürsüz" olarak uyulmadığı takdirde savunma hakkından vazgeçilmiş sayılacağı uyarısında da bulunmayı unutmaması! Çanakkale 18 Mart Üniversitesi yönetiminin soruşturma açtığı 100 öğrencinin ailesine "güvenlik güçlerinden edindikleri bilgiler doğrultusunda" notuyla birlikte çocuklarının fotoğraflarının yer aldığı mektupları göndererek aileler üzerinde baskı kurmaya çalışması da bir diğer uygulama. Nerede ve ne zaman çekildikleri belli olmayan resimlerin ailelerine gönderilmesiyle suçlu ilan edilen öğrencilerin bu ve benzeri saldırılarla akademik-demokratik mücadelelerinden vazgeçmesi sağlanmaya çalışılıyor.

Yine Kocaeli Üniversitesi'nde Ramazan ayında öğrencilere yönelik artan baskılar sol görüşlü bir öğrencinin sivil polislerce kaçırılıp sorgulanmasıyla doruğa çıktı. Kaçırılma olayının ortaya çıkmasıyla artan gerginlik sonucu meydana gelen olaylardan sorumlu tutulan 35 devrimci ve sol görüşlü öğrenciye soruşturma açıldı. Kocaeli Üniversitesi öğrencileri "Hem saldırıya uğruyoruz hem de soruşturuluyoruz. Üstelik saldıranlar da savunmalarında tanık olarak dinleniyor. Rektörlük öğrencileri yıldırım için pişmanlık yasalarına benzer rüşvetler teklif ediyor. Pişman olduğuna dair kağıtlar imzalandığı takdirde soruşturmaları geri çekileceğinden, sicillerinin temizleneceğinden bahsediyorlar" diyerek yaşadıkları haksızlığı dile getiriyor ve karşısında da yine mücadele etmek gerektiğini belirtiyorlar. (H. Merkezi)

Ümit Cihan Tarho anıldı

Faşistler tarafından bıçaklanarak öldürülen İnönü Üniversitesi öğrencisi Ümit Cihan Tarho 7. ölüm yıldönümünde Demokratik Öğrenci Hareketi tarafından Malatya'da anıldı.

Ümit Cihan Tarho'nun 7. ölüm yıldönümü dolayısıyla Malatya Postanesi önünde bir araya gelen yaklaşık 150 kişi, demokrasi ve barış mücadelesinde yaşamını yitirenler için bir da-

kalık saygı duruşunda bulundu. Demokratik Öğrenci Hareketi adına açıklama yapan Mehmet Beltek, "Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi'nde Kenan Mak, İstanbul Üniversitesi'nde Önder Babat, Ege Üniversitesi'nde Serkan Eroğlu ve Ankara Üniversitesi'nde Birtan Altunbaş gibi değerli arkadaşlarımız aynı zihniyet tarafından katledilmiştir" de-

di. Faşist zihniyetin insanlık tarihinde kendini var etme adına, insan ölümlerini kendine araç olarak kullandığını ifade eden Beltek, "Bizler, devrimci, demokrat ve yurtsever bireyler olarak insanın en değerli haklarından olan yaşam hakkının hiçbir ideoloji, inanç ve felsefe gerekçe gösterilerek gasp edilmemesi gerektiğini düşünüyor, bunun ihlalini kınıyor ve lanetliyoruz" diye konuştu.

Açıklama sırasında "Ümit Cihan ölümsüzdür", "Şehidên me rumeta mene", "Barış ve demokrasi için katliamlara son", "Cihan için barış, demokrasi için umut" yazılı dövizler taşıyan grup sık sık, "Şehit namırın", "Yaşasın öğrenci dayanışması", "Cihan Tarho ölümsüzdür" sloganları attı. Polislin yoğun yığınağı altında yapılan açıklamanın ardından grup Malatya Şehir Mezarlığı'na giderek Ümit Cihan Tarho'nun mezarına karafil bıraktı. Anmaya DEHAP Gençlik Kolları, Sosyalist Gençlik Derneği, Malatya Gençlik Derneği ve EMEP Gençliği de destek verdi. (Malatya)

Balıca Sigara Fabrikası işçisi tepkili

AKP hükümeti TEKEL'i tekrar satışa çıkardı. En son blok satışıyla işletme ve arazilerini parça parça ihale şartnamesi düzenlenerek özelleştirmesi yöntemine gidilmişti. Ancak çeşitli nedenler gösterilerek ihale iptal olmuştu. Blok satışı yerine varlık satışı yöntemiyle tekrar gündeme gelen TEKEL'in özelleştirilme ihalesi açılması karşısında örgütlü buldukları sendikalarının haklarına sahip çıkmadığını savunan Balıca Sigara Fabrikası işçileri sendikaya karşı eylem yaptılar. Balıca Sigara Fabrikası'nda çalışan işçiler Tek Gıda-İş Sendikası'nın kendilerine sahip çıkması yönünde hiçbir girişimde bulunmadığını belirttiler. 4 Ocak Salı günü fabrika önünde top-

lanan işçiler, özelleştirme karşısındaki sendikanın sessiz tutumunu protesto ederek, sendikadan toplu istifa etme kararı aldıklarını açıkladılar.

İşçiler sendikaya karşı tepkilerini "bizim malımız olan ve ayakta durmamızı, haklarımızı korumamızı sağlaması gereken sendika, bugüne kadar hiçbir sorunumuza sahip çıkmadı, sendika yönetimi sesimizi duymadı. Duymamayı da sürdürüyor" diyerek toplu istifa etme kararını aldıklarını açıkladılar. Bundan 3 sene önce 110 kadın işçinin Samsun Yaprak İşletme'ye nakli çıktığında sendikanın buna karşı çıkarak 8 gün işyerini terk etmeme ey-

lemi yaptırdığını hatırlatan işçiler "şimdi işten çıkartılıyor, sendika kılını kıpırdatmıyor" şeklinde konuştular. Türk-İş Genel Merkezi'ne, Tek Gıda-İş Genel Merkezi'ne ve bağlı şube başkanlıklarına isteklerinin yazılı olduğu dilekçe sunan işçiler, bunlardan sonuç alınmazsa istifa edeceklerini belirttiler.

(Samsun)

Devletin işçi-köylü tahammülsüzlüğü!

Baskılara toplatmalara ve sansürlere maruz kalan gazetemiz çalışanı ve okurlarımız geçtiğimiz günlerde İşçi-köylü'nün 12., YDG'nin ise 94. sayısının dağıtımını sırasında Tarsus ve Mersin'de polis tarafından sürekli taciz edildi.

Mersin'in Karaduvar mahallesi ve Tarsus'un Şahin mahallesinde "Kurtuluş Ne AB, Ne ABD emperyalizminde kurtuluş halkların örgütlü mücadelesinde, kurtuluş devrimde" sesli ajitasyonları eşliğinde

yapılan dağıtımlarda polis dağıtımcıları durdurarak kimlik kontrolü yapmış ve gazetenin toplatılmasının olup olmadığı bahanesiyle okurlarımız ve çalışanımız taciz edilip çalışmalarını engellenmeye çalışırken, halka da gözdağı verilmeye çalışılmıştır.

Karaduvar mahallesinde polislin tacizine rağmen gazetemizi ve dergimizi almak isteyen bir genç arkadaşımıza polis tarafından baskı yapılmış ve gazeteyi okumaması için tehdit edilmiştir. Tarsus'ta ise Şahin mahal-

lesinde durdurulan okurlarımız dağıtımını durdurmaları yönünde tehdit edilmiş ve kendilerine zorla tutanak imzalatılmıştır. Ancak bu baskılara rağmen halkımız bizleri sahiplenerek yanımızda bulunmuşlar ve tehditlere rağmen gazetemizi almışlardır. Bizler de bu baskılarla ilk defa karşılaşmadığımızın ve bunun son olmadığını bildiğimiz için "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganıyla meşruluğumuzu bir kez daha dost düşmana göstererek dağıtımımıza devam ettik. (Mersin)

✓ DEVLET İSKENDERUN LİMANINI SATIYOR

IMF politikaları ile ülkenin her karış toprağını satışa çıkararak egemenler şimdi de Akdeniz'de önemli bir yeri olan ve ABD'nin üs olarak da kullandığı İskenderun Limanı'nı satıyor. Akdeniz Bölgesi'nin önemli ekonomik kaynaklarından biri olan limanın özelleştirme çalışmaları sürerken Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'ndan onay beklediklerini belirten Hatay Valisi Abdulkadir Sarı ise "yerli ve yabancı firmalar limanla yakından ilgileniyor. Özelleştirmelerin tamamlanmasının ardından limanda konteynır terminali kuracağız. Böylece liman bölge ekonomisine de yararlı olacaktır" diyerek özelleştirmelerin asıl yönünü çarpıtma çabası içerisine girdi. (Mersin)

✓ EĞİTİM-SEN'İN KAPATILMA DAVASINA SAKARYA'DAN TEPKİ

Eğitim-Sen'in kapatılması davasına tepkiler sürüyor. Konuyla ilgili Sakarya'da 8-9-10 Aralık tarihlerinde basın açıklamaları yapılarak saldırılar protesto edildi. Muhtar eşliğinde yapılan açıklamalarda sık sık "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Laik, bilimsel, demokratik anadilde eğitim" sloganları atıldı. Daha sonra sendika binasında toplanan sendika üyeleri gece boyunca binada kaldılar. Ertesi gün sevk olarak iş bırakma eylemi yapan eğitim emekçileri yaptıkları basın açıklamasıyla protestolarını sona erdirdiler. (Sakarya İK okurları)

✓ SAKARYA'DA FAŞİST SALDIRI

Sakarya'nın Hendek ilçesinde 26 Aralık 2004 tarihinde saat 21:00 sularında Cenaze Köprüsü yakınlarında faşist bir saldırı gerçekleşti. Yüzleri atkılarla örtülü üç kişi yurtsever bir öğrenciye saldırdı. İş çıkışı saldırıya uğrayan öğrencinin kollarından ve ayaklarından tutularak yüzünün jiletlendiği, küfür ve hakarete maruz kaldığı öğrenildi. Saldırının ardından saldırganlar olay yerinden kaçtı.

Bu olayın ardından sürekli tehdit edilen ve terörist denilerek hedef gösterilen öğrenciler, Hendek Merkez'de bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada saldırılar kınandı. Basın açıklaması sırasında faşist olduğu bilinen kişiler tarafından öğrencilere sözlü sataşmalar oldu. Açıklama sonrası kit- le dağıldı. (Sakarya İK okurları)

✓ "ULAŞIM ÜCRETLERİ İNDİRİLSİN!"

Mersin'de Mersin Üniversitesi öğrencileri tarafından ulaşım ücretlerine yapılan zammın geri çekilmesi için yapılan eylemlere yenileri ekleniyor. 29 Aralık Çarşamba günü Çiftlikköy Kampüsü ve Yenişehir Kampüsü'nde yapılan eylemlerde öğrenciler, Kasım ayında topladıkları 3 bin imzayı Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na ve Şoförler Odası'na verdiklerini belirterek bir an önce ulaşım ücretlerinin indirilmesini talep ettiler. "Ucuz ulaşım istiyoruz" sloganının atıldığı eylemlerde öğrenciler, son süreçte üniversitelerde yaşanan faşist saldırıları da kınayarak "Faşizme karşı omuz omuza" sloganını attılar. Eylemde üniversitelerde yaşanan faşist saldırıların asıl kaynağının neresi olduğunu ispatlayan bir olay da yaşandı. Eylem sırasında orada bulunan faşist öğrenciler, tanıdıkları öğrencilerin isimlerini yazarak daha sonra üniversiteye gelen polise verdiler. (Mersin)

Hindistanlı Maoistlerin belgelerinden Hindistan devrimi dünya devriminin parçasıdır

Hindistan'da ayrı ayrı mücadelelerini sürdüren Hindistan Komünist Partisi (ML) (HS) ve Hindistan Maoist Komünist Merkez uzun süren görüşmelerin ardından 21 Eylül 2004 tarihinde birleştiklerini ve Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'i kurduklarını açıklamışlardı. İki örgüt arasında gerçekleştirilen görüşmeler sonucunda HKP(M)'nin 5 temel dokümanı ortaya çıkarılmıştır. Bu dokümanlar şunlardır: 1- Marksizm-Leninizm-Maoizm Dokümanı, 2- Parti Programı, 3- Strateji ve Taktikler, 4- Politik Sonuç, 5-Parti Tüzüğü. Gazetemizin bu sayısında bu dokümanlardan üç ve dördüncüsünü yayınlıyoruz. Diğerlerinin de çevirisi yapıldıkça Maoist kardeş partiler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmanın ve onların deneyimlerinden ve bilgilerinden yararlanmanın önemli olduğunu düşündüğümüzden yayınlamaya devam edeceğiz.

HİNDİSTAN DEVRİMİNİN STRATEJİ VE TAKTİKLERİ

Hindistan Devriminin Strateji ve Taktikleri, yeni birleşik parti HKP(M)'nin 5 dokümanından üçüncüsüdür. Bu doküman MLM'nin evrensel doğruları ışığında ülkedeki somut durumun analizi üzerinedir.

Bu doküman, Hindistan'daki Komünist Hareket'in iki akımının (ML ve MKM) zengin deneyimleri ve geçmiş dokümanlarını temel almaktadır. Doküman bu her iki akımın olumlu görüşlerini ve geçmiş deneyimlerini almış ve Strateji ve Taktik üzerine daha zengin bir belge haline getirmiştir.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında, Hindistan Yeni Demokratik Devrimini Dünya Sosyalist Devriminin bir parçası olarak görerek bu doküman Hindistan toplumunun ve devletinin doğasını, sınıfların analizini, Hindistan devriminin hedeflerini, Hindistan devriminin aşamalarını, Yeni Demokratik Devrimin politikalarını, ekonomisi ve kültürünü, halk demokrasisinin somut görevlerini analiz etmekte ve doğru bir şekilde sunmaktadır. Aşağıdaki yazı bu dokümanın kısa bir özeti'dir.

Strateji ve taktikler

Herhangi bir ülkede, devrimin belli bir aşaması için program temelinde Strateji ve Taktikler, devrimin belirli bir aşamasında amacı gerçekleştirmek için taktik çizgiyi, somut yöntemleri, planları ve politikaları ortaya koyar.

Bu strateji ve taktikler, dünyadaki durumun ve onun ülkedeki yansımalarının analizine dayalı, MLM'nin somut duruma yaratıcı bir şekilde uygulanışından yararlanılarak belirlenir. Bu şekilde strateji, devrimin belirli aşamasında proletaryanın esas hamlesinin yönünü belirler ve devrimci güçlerin gücü temelinde devrim için detaylı bir plan ve yön geliştirir. Diğer yandan taktikler de göreceli olarak kısa bir periyotta hareketin iniş ve kalkışlarının, ilerleme ve gelişmesinin ortasında proletaryanın hareket çizgini belirler ve belli bir durum için uygulanacak uygun metotları önüne koyar. Bu taktikler her zaman stratejiye tabi olacak ve ona hizmet edecektir.

Hindistan devleti, toplumu ve devrimi

Hindistan devleti ve toplumu dolaylı yönetim, sömürü ve kontrolün yeni-sömürge biçimi altında yarı-sömürge ve yarı-feodaldır. Proletarya önderliği altındaki Hindistan devrimi, emperyalizm ve onun köpekleri büyük toprak ağaları ve komprador bürokrat burjuva sınıfları ortadan kaldıracak, silahlı mücadele yoluyla yeni demokrasiyi inşa edecektir. Başka bir deyişle, komünist bir toplum geliştirme hedefi ile, ülkede sosyalizmi inşa etmenin ilk adımı olarak ulusal bağımsızlığı tesis etmek için emperyalizmi ve demokrasiyi getirmek için, feodalizmi ortadan kaldıracaktır. Bu devrimin ekseni silahlı toprak devrimidir.

Devrimin dostları ve düşmanları

Temel güçleri köylülük, özellikle de yoksul ve topraksız köylüler ve tarım işçileri oluştururken, proletarya devrimin önder gücü olacaktır. Küçük burjuvazi devrimin güvenilir bir müttefiki iken, ulusal burjuvazi tereddütlü bir ittifaktır. Devrimin düşmanları büyük toprak ağaları ve büyük burjuva sınıflardır; devrimin hedefleri emperyalizm, feodalizm ve komprador bürokrat kapitalizmdir.

Hindistan devriminin yolu

Hindistan devriminin yolu, Çin yoludur, yani uzun süreli halk savaşı yoludur. Bu, geri kalmış bölgelerde Üs Bölgeleri kurmak için silahlı toprak devrimi yolunu işleyecek ve yavaş bir şekilde bu Üs Bölgeleri şehirleri kuşatarak tüm ülkeye yayılacak ve son olarak onları ele geçirecektir.

Acil ve merkezi görevler ve üç sihirli silah

Şu anki dönemde revizyonizmi esas tehlike olarak kabul ederken, Strateji ve Taktikler parlamentocu yolun ve seçimlere katılmanın uzun süreli halk savaşı yoluyla taban tabana zıt olduğunu göstermiştir. Daha ilerde de eklemektedir ki; mücadelenin esas biçimi silahlı mücadeledir ve örgütlenmenin esas biçimi halk ordusudur. Diğer tüm mücadele ve örgüt biçimleri buna bağlıdır. Üs Bölgelerini ve Halk Ordusunu tesis etme görevi temel, merkezi ve acil gö-

revdir. Partinin tüm diğer görevleri bu merkezi görevi kolaylaştırmak ve ilerletmek için uygulanacaktır. Faaliyetlerimizin esas merkezi ve odağı kırsal bölgeler olacaktır. Ek olarak, devrimin üç sihirli silahı (Parti, Ordu ve Birleşik Cephe) devrimin yukarıda açıklanan yönü tarafından belirlenecektir.

Genel görevler

Son olarak, doküman temel sınıflara, özellikle de yoksul topraksız köylülere ve işçilere güvenmek, silahlı köylü gerilla savaşını geliştirmek ve yaymak; böylece Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nu Halk Kurtuluş Ordusu'na, Gerilla Alanlarını Üs Bölgelerine dönüştürmek ve buradan tüm ülkede geniş bir ayaklanma yaratmak için sınıf çizgisi ve kitle çizgisi sunmuştur.

Günümüzde varolan emperyalist küreselleşmenin ışığında Strateji ve Taktikler ezilen sınıfların mücadelelerini yoğunlaştırmaya, daha tehlikeli olan Hindu faşist güçlere karşı mücadeleye, ezilen ulusların mücadelesine ve tüm bu mücadelelerin proletaryanın önderliğinde ülkede süren silahlı toprak devrimiyle bağımlı kurmaya çağırılmaktadır.

Bugün ülkenin devrimci kitlelerinin ve Partinin tüm saflarının önüne -eğer yaratıcı bir şekilde uygulanırsa- devrim için yeni bir umutla sonuçlanabilecek ve ülkeyi Yeni Demokratik Devrimin zaferine taşıyacak olan bu Strateji ve Taktikler konmaktadır.

POLİTİK SONUÇ

Politik Sonuç; Maoist Komünist Merkez ve Hindistan Komünist Partisi (ML) (HS) arasında birliği gerçekleştirme sürecinde yeni birleşik parti Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in beş dokümanından dördüncüsüdür.

Uluslararası durum

Günümüzde dünya 2. Dünya Savaşı sonrasında nadir görülen büyük bir düzensizlik, çalkantı ve istikrarsızlık altındadır. Sovyet Sosyal Emperyalizminin çöküşü ve 1990'larda Doğu Avrupa, Sovyetler Birliği ve Çin'in eski bürokrat kapitalist devletlerinin dünya kapitalist sistemine tam entegrasyonu dünya kapitalizminin krizini hafifletmemiştir. Dünya kapitalist sisteminin bu görülmemiş yoğunluktaki krizi, günümüz dünyasının karakteristik bir özelliği haline gelen kaos, karışıklık ve istikrarsızlığının temelidir. 11 Eylül sonrası, "terörizme karşı savaş" adı altında ABD emperyalizmi saldırganlık savaşlarını dizginsizce uyguluyor ve dünya halklarına karşı her yerde saldırılar gerçekleştiriyor. Bu, halkların çeşitli biçimlerde güçlü bir karşı çıkışını da ortaya çıkarmaktadır. Yani istikrarsızlık ve kargaşanın daha da derinleştiği yeni bir durum ortaya çıkmıştır.

1970'lerin ve 1980'lerin dünya pazarlarının ve egemenliğinin yeniden bölüşümü için süper güç rekabeti 1990'lardan itibaren çeşitli emperyalist güçler arasındaki rekabete dönüşmüştür. Bu emperyalist güçler arasındaki yakın durgun dünya pazarı, hammadde kaynakları ve stratejik bölgeler üzerinde kontrol için köpek dalaşı aralarındaki çelişkiyi daha da keskinleştirmiştir, böylece dünyanın çeşitli bölgeleri anlaşmazlık nedeni haline gelmiştir. Süren ticaret savaşları, ticari blokların ortaya çıkışı ve ekonomik kaynaklar ve politik kontrol için rekabetin yoğunluğu emperyalistler arası çelişkinin yoğunlaşmasına işaret etmektedir. Bundan dolayı, dünya savaşları tehlikesi hala mevcuttur. Günümüzde petrol zengini Ortadoğu emperyalistler arası çelişkilerin odağı haline gelmiştir.

Zayıflığına rağmen ABD emperyalizmi dünya halklarının 1 numaralı düşmanıdır. Dünya üzerindeki en büyük sömürücü, baskıcı ve karşı devrim ve gericiliğin en büyük destekçisidir. Tek süper güç olarak Afganistan, Irak ve stratejik bölgeler üzerinde tam hakimiyet için savaşında tek taraflı hareket etmeye karar vermiştir. O, dünya hakimiyeti için Birleşmiş Milletler'i bir araç olarak kullanmaktadır ve sadece ezilen ülkelerin kitlelerini bastırmamakta aynı zamanda "kendi" halkına da baskı yapmaktadır. Bu sözde küresel terörizme karşı savaş; emperyalist savaş dizaynına ve küreselleşmeye karşı halkların mücadelesini, ulusal kurtuluş mücadelelerini ve devrimci

hareketleri (özellikle de Nepal, Hindistan, Peru, Filipinler ve Türkiye'de gelişen halk savaşını) kan nehrinde boğma planlarından başka bir şey değildir.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çok geniş toprakları dünya devriminin fırtına merkezleri olmaya devam ediyor. ABD işgaline karşı gerilla savaşı Irak ve Afganistan'da yoğunlaşıyor. Nepal, Hindistan, Peru, Filipinler ve Türkiye'de Maoist partilerin önderliğindeki halk savaşları geliyor. Emperyalist ülkelerdeki işçiler militan bir şekilde küreselleşme politikalarına karşı mücadele ediyor. Marksizm-Leninizm-Maoizm temelindeki gerçek devrimci partiler zaten ortaya çıkmıştır ve birçok kapitalist ülkede de ortaya çıkmaktadır.

Ezilen ülkelerde Yeni Demokratik Devrim'in ve kapitalist ülkelerde proleter devrimin (Dünya Sosyalist Devriminin iki akımı) gelişmesi için objektif koşullar mükemmeldir. Fakat subjektif güçlerin -Maoist partilerin örgütlü gücü- henüz bu görevi başarıyla yerine getirmeye yetecek kadar güçlü değildir. Bu güçsüzlüğe bağlı olarak mücadele eden kitlelerin çok geniş katmanları tüm dünya üzerinde fundamentalistlerin, revizyonistlerin, sosyal demokratların ve NGO'ların etkisi/önderliği altındadır. İşçileri, köylüleri ve diğer ezilen kitleleri onların etkisinden kurtarma ve kendi önderliği altında örgütlenme Maoist partilerin acil görevlerinden biridir.

Ülkedeki durum

Bugün, özellikle 1990'dan sonra, Liberelleştirme, Özelleştirme ve Küreselleşme bayrağı altında finans kapitalin büyük bir saldırısı ile, Hindistan yönetici sınıfları daha yüzüstü bir şekilde emperyalistlerin açık direktiflerine göre hareket etmektedir. PVN-Manmohan hükümeti sırasında teşvik edilen bu süreç daha da yoğunlaştı ve BJP önderliğindeki NDA hükümeti Delhi'deki büroyu gasp ettikten sonra

yeni bir döneme girdi. Özellikle ABD emperyalistleri, Hindistan devletinin tüm meselelerinde daha fazla hakimiyet pozisyonunu elde etti. ABD emperyalistlerinin dikte ettiği tüm politikaları uyguladılar. Yeni Kongre hükümeti "insani bir yüzle" reform programları uygulayarak halkın gözünü boyamaya çalışmaktadır.

ABD emperyalizminin hakimiyeti, ekonomik ve politik alanda diğer emperyalist güçlerin nüfuzunun olmadığı anlamına gelmiyor. Aksine, AB'nin, özellikle de Almanya, Fransa ve bunların yanı sıra Rusya ve Japonya'nın etkisi yükselmeye devam etmekte. Hindistan dünya emperyalist sistemine sıkıca bağlıdır. Tüm bu emperyalist güçlerin daha fazla etkisi sadece sınıf çelişkilerini keskinleştirmemekte bunun yanında yönetici sınıflar arasındaki çatlağı da büyültmektedir.

Merkezi ve eyalet hükümetlerine dikte ettirilen liberalleşme, özelleştirme ve küreselleşme emperyalist politikalarına bağlı olarak Hindistan halkının yaşam koşulları gerilemiştir. İşçi sınıfı işten atma, tasarruf, kapanma, ücretlerin dondurulması, diğer sosyal hakların ufatılması, emeğine yabancılaşmanın ve sendikal hakların kısıtlanmasının vb. mağdurları haline gelmişlerdir. En perişan koşullarda yaşamaya zorlanmaktadır. Tarımsal sektör tohum, gübre ve tarım makineleri için emperyalistlerin ve CBB'nin merhametine kalmışlardır. Tüm tarımsal girdilerin fiyatlarının yüksekliği bir yandan ve ürünlerinin fiyatlarının düşüklüğü tüm yoksul çiftçileri ve oldukça geniş orta çiftçi kesimini topraklarını büyük toprak ağalarına devretmeye zorlamaktadır. Eğitimin özelleştirilmesi ve ticarileştirilmesi toplum daha güçsüz kesimlerini eğitimden yoksun bırakmaktadır. Çok büyük sayıda yerli, küçük ve orta ölçekli sanayi kapanmaktadır. Kastçı güçlerin Dalitler üzerindeki saldırıları her geçen gün yükselmektedir. Adivasisler kendi yaşam biçimlerinden ve kültür-

lerinden mahrum bırakılmaktadırlar. Cinsel saldırı ve istismarlar özellikle emperyalist küreselleşme ve tüketicilik nedeniyle son yıllarda artmaktadır. Dinsel azınlıklar, özellikle de Müslümanlar üzerinde toplu katliamlar emperyalistlerce desteklenen Hindu faşist güçleri tarafından gerçekleştirilmektedir. Binlerce silahlı güç ulusal mücadeleleri bastırmak için gönderilmektedir.

Çok zengin kahramanca mücadeleler geleneğine ve fedakarlığa sahip Hindistan halkı Hindistanlı yönetici sınıfların ve emperyalist canavarların halk karşıtı politikalarına karşı militanca savaşıyorlar. Maoist güçlerin önderliğindeki halk savaşı da dahil halk hareketleri Hindistan'ın birçok yerinde gelişmektedir. İki Maoist parti HMKM ve HKP(ML)(HS)'nin birliği Hindistan Komünist Hareketi için büyük bir sıçramadır, aynı zamanda Güney Asya ve Uluslararası Komünist Hareket içinde olumlu bir etkiye sahiptir. Devrimci hareket emperyalizmin desteklediği yönetici sınıfların tüm saldırılarına karşı üs bölgeleri kurarak ve Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nu Halk Kurtuluş Ordusu'na dönüştürerek gelişmektedir. Bu süreçte Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm ve Komünizm davası için binlerce şehit çok değerli yaşamlarını kahramanca vermişlerdir.

Genel olarak Hindistan'daki mevcut durum derinleşen kriz ve büyük devrimci gelişme olasılığı ile tanımlanmaktadır. Partiyi güçlendirerek, tüm alanlarda proleter önderliği tesis ederek, partiyi yabancı sınıf eğilimlerinden temizleyerek Bolşevikleştirecek, MLM temelinde tam komünist güçleri birleştirerek, tüm anti-emperyalist, anti-feodal güçlerin işçi sınıfı önderliği altında geniş birleşik cephesini inşa ederek, gerilla bölgeleri kurularak üs bölgeleri tesis etme amacıyla halkın ordusunu inşa ederek etkili bir şekilde bu durumdan faydalanabilir.

Kongre salonu

Zayıflığına rağmen ABD emperyalizmi dünya halklarının 1 numaralı düşmanıdır. Dünya üzerindeki en büyük sömürücü, baskıcı ve karşı devrim ve gericiliğin en büyük destekçisidir. Tek süper güç olarak Afganistan, Irak ve stratejik bölgeler üzerinde tam hakimiyet için savaşında tek taraflı hareket etmeye karar vermiştir. O, dünya hakimiyeti için Birleşmiş Milletler'i bir araç olarak kullanmaktadır ve sadece ezilen ülkelerin kitlelerini bastırmamakta aynı zamanda "kendi" halkına da baskı yapmaktadır.

Tarih yeniden harekete geçti!

“Tarih yeniden başladı!” Yeni bir yıla girdiğimiz bugünlerde bu ve benzeri sözleri daha sıklıkla duyar olduk. Daha birkaç yıl öncesinde, 20. yüzyılın sonları itibarıyla tarih düşülen, emperyalist-kapitalist karargahlarda üretilen ve burjuva ideologlarca piyasaya sürülen, ülkemizdeki gibi kiralık kalemlerle de hararetle savunulan, “tarihin sonu geldi”, “ideolojiler öldü”, “sınıf mücadelesi bitti” söylemleri artık yerini yavaş yavaş başka kavramlara bırakmaya başladı.

Sosyalist maskeli bürokratik burjuva diktatörlüklerin yüzlerindeki “sosyalizm” maskesini atmasıyla birlikte, emperyalist-kapitalist ideologlarca “artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” söylemleri eşliğinde ilan edilen emperyalist-kapitalist sistemin “zaferi”, bugünlerde yerini yeni kavramlara bırakmış görünüyor.

Daha birkaç yıl öncesine kadar, ilan edilen bu zafer eşliğinde, “barışçıl emperyalizm”, “ultra emperyalizm”, “kollektif emperyalizm” gibi kavramlarla desteklenerek, emperyalist-kapitalist sistemin insanlık tarihinin son durağı olduğu ve artık tarihin bittiğinin ilan edildiği süreçte, insanlığın artık “Yeni Dünya Düzeni”ne geçtiği ifade ediliyordu. Ki bununla birlikte, bu “yeni düzenin”, insanlığa “barış”, “huzur”, “refah”, “özgürlük” vb. getireceği ileriye sürülürken, öte yandan yine aynı zamanlarda NATO’nun devam ettirilmesinin gerekçelerinden biri olarak “21.yy’ın ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı olacağı” da açıklanıyordu. Bu da emperyalist-kapitalist sistemin bir yandan kendisini bekleyen “tehlikeye” karşı NATO gibi askeri güçlerini tahkim ederken, bununla birlikte işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarına karşı ideolojik saldırısını da olanca yoğunluğuyla sür-

dürdüğü anlamına geliyordu.

İşçi sınıfına ve ezilen dünya halklarına yönelik sürdürülen saldırıda “Yeni Dünya Düzeni” genel çerçevesinde ifade edilen bu kavramın artık iyiden iyiye altının boşaldığı görülüyor. Evet, emperyalist-kapitalist ideologlarca ifade edilen bu kavramın yerine artık “medeniyetler çatışması”, “uygarlıklar çatışması”, “dinler savaşı”, “büyük Ortadoğu projeleri” vb. gibi kavramlar daha sıklıkla kullanılır oldu. Bu da bir gerçeği çok çıplak bir biçimde gösteriyor. Evet, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. İnsanlığı eskisinden daha fazla kan, vahşet, sömürü ve zulüm bekliyordu! Bunun adı da hiç kuşkusuz ki emperyalist-kapitalist sistemin gerçek yüzünden başka bir şey değil. Bugün bunun medeniyetler çatışması vb. olarak adlandırılması, emperyalist-kapitalist sistemin neden olduğu, bizzat yaratıcısı olduğu sorunların üzerine hiçbir biçimde örtemez.

Emperyalist-kapitalist sistemin kendi doğasında var olan aşırı üretim ve bunun sonucunda ortaya çıkan ekonomik kriz, onun gerçek yüzünün bir kez daha işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklar tarafından görülmesine vesile olan gelişmelere yol açmaktadır. Bugün üretim krizinin derinleşmesi, emperyalistler arasındaki çelişkinin de derinleşmesine yol açmaktadır. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere bir kısım emperyalistler, diğer emperyalistler karşısındaki üstünlüklerini devam ettirebilmek ve bunun yanında, enerji kaynaklarını ve stratejik bölgeleri ellerinde tutabilmek için olanca güçlerini kullanmakta ve askeri güçleri de dahil olmak üzere her yolu denemektedirler. Bu da başta ABD olmak üzere, emperyalist-kapitalist sistemin, işçi sınıfı ve ezilen dünya halkları nezdinde giderek daha fazla teşhir olmasına

neden olmaktadır. Bugün Irak’ta sürdürülen emperyalist işgalinin yol açtığı nefret ve özde ABD olmak üzere emperyalizme duyulan öfke ortadadır.

Ebu Garip Hapishanesi’nde yaşananlar, emperyalistlerin Irak’a götürdükleri “demokrasi”nin, “özgürlüğün” ne olduğunun işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının bilincinde bir kez daha yer etmesine vesile olmadı mı? Felluce kıyımı, emperyalist-kapitalist sistemin katliamda, işkencede ve zulümde ulaştığı en uç nokta; ancak, bu sistem ortadan kaldırılmadığı müddetçe de son nokta olmadığını/olamayacağını göstermiyor mu?

Irak işgali ve vahşetinin gösterdikleri bir yana, emperyalist-kapitalizmin gerçek yüzünün, onun insanlık düşmanı ve bir avuç azınlığın yağma ve talan düzeni olduğu, Güney Asya’da yaşanan felaket sonucunda daha iyi açığa çıkmadı mı? Bilimin ve teknolojinin insanlığın yararına değil de, insanlar üzerinde, işçi sınıfı ve ezilen dünya halkları üzerinde, onları sömürmenin, baskı altına almanın bir aracı olarak kullanıldığı, felaketin önceden haber verilerek yüzbinlerce insanın kurtulabileceği imkanı varken, bunun yapılmadığı, yine bugünlerde burjuva kalemlerle yazılıp çizilmiyor mu?

Emperyalist-kapitalist sistemin gerçek yüzünün hiçbir demagojiye yer bırakmayacak bir biçimde açığa çıkmasına vesile olan felaketin; ABD tarafından önceden tespit edildiği ve bu doğrultuda Hint Okyanusu’nda bulunan askeri üssü Diago Garcia’daki personelini tahliye edip, bölge ülkelerinin “erken uyarı sistemine üye olmadıkları” gerekçeyle uyarılmadığı ve bu yüzden 150-200 bin kişinin hayatını kaybettiği, milyonlarca dolarlık zararın ortaya çıktığı gerçeği orta yerde durmaktadır. Bu gerçek de bir kez daha emperyalist-kapitalist sistemin insanlık düşmanı yüzünü göstermiyor mu? Dünya gericiliğinin, insanlığı yaşamak zorunda bıraktığı, insanlığa reva gördüğü bu yıkım ve katliam; emperyalist-kapitalist sistemin “refah”, “özgürlük” naralarıyla kutsanan “yeni” yüzünün çöktüğünün, “Yeni Dünya Düzeni”nin, “ipliğinin pazara çıktığı”nın, “köpeksiz köyde değnek-siz gezen” emperyalist-kapitalist sistemin artık eskisi gibi rahat olamayacağını göstergesi değil midir? Evet; “Gerçeğin çölüne hoş geldiniz!”

Öte yandan aşırı üretimin doğal bir sonucu olan ekonomik krizin atlatılması ya da krizin idare edilmesi için geliştirilen neo-liberal politikalar sonucunda emperyalist-kapitalist ülkelerde uygulanan hak gaspları ve yine neo-liberal politikaların yarı-ömürge ülkelerde uygulanmasının sonucu olarak ortaya çıkan sonuçlar; işsizliğin artması, köylüğün

giderek daha fazla yoksullaşması, özelleştirmeler vb. nedenler, işçi sınıfı ve emekçi halkların giderek tepkilerinin yükselmesine yol açmaktadır. Bu tepkilerin “küreselleşme karşıtı”, “Pazartesi eylemleri”, “IMF karşıtı”, “işgal ve savaş karşıtı” vb. olması, ayrı bir yazının konusu olmakla birlikte, önemli olan, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarına dayatılan “Yeni Dünya Düzeni”nin altının boşaldığının, kitlelerin arayış içinde olduklarının, kendilerine sunulmasını kabul etmemelerinin bir göstergesi olarak görülmesi gerektiğidir.

Bugün dünya üzerinde, üzeri örtülme çabasıyla ama yukarıda da kısaca ifade etmeye çalıştığımız üzere başarılamayan, emek ile sermaye arasındaki temel çelişki kendisini tüm ağırlığı ve yakıcılığıyla hissettirmektedir. Bu temel çelişki nedeniyledir ki, buna bağlı olan emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişki **baş çelişki** olarak kendisini dayatmaktadır. İşçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının emperyalizme olan kinlerinin ve öfkelerinin bu süreçte giderek daha da arttığını, belirginleştiğini ve keskinleştiğini kim reddedebilir ki! Ve yine emek ile sermaye arasındaki temel çelişkiden hareketle, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerin de başlıca çelişkiler arasında olduğunu ifade etmek bizleri bir kez daha tarihin aslında yeniden harekete geçtiği ya da diğer bir ifade ile durduğu ilan edilen tarihin aslında durmadığını, sınıf mücadelesinin tüm şiddeti ve yakıcılığıyla sürdüğünü göstermiyor mu?

Bugün daha çıplak bir biçimde gün yüzüne çıktığı gibi, emperyalist-kapitalist sistemin, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesine karşı “tarihin sonu geldi”, “sınıf mücadelesi devri bitti” denilerek kazanıldığı ilan edilen zafer, sahte bir zaferdir. Kazanıldığı ilan edilen zafer, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının mücadelesi karşısında elde edilen taktik bir üstünlüğü, yoğun propagandalar eşliğinde stratejik üstünlüğe çevirme nafiye çabasını içeriyordu.

Kağıttan Kaplanların Tasfiyeciler Rüzgarları!

Bunun için emperyalist-kapitalist sistem, yoğun bir ideolojik saldırı kampanyası yürüttü. Her türlü ilerici, devrimci ve komünist düşüncüyü ve örgütlenmeleri, emperyalist-kapitalist sisteme en ufak bir itiraz gösteren anlayışları bile tasfiye etmeye, tasfiye edemiyorsa bile kendisine yani sisteme yedeklemeye yöneldi. Bu saldırı bir yandan ideolojik olarak sürdürülürken, diğer yandan ise askeri ve örgütsel olarak da yoğun bir biçimde devam ettirildi.

Bu nedenle, saldırının hem yoğunluğu hem de gerçek anlamda çözümlenmemesi nedeniyle, gerek devrimci hareket ve gerekse de komünist hareket bu saldırıdan etkilendi. Birçok devrimci hareket, kendisini sistem içine çekti, mücadelesini düzen içi taleplere en-

deksledi. Bazıları silahlı mücadeleyi terk etti. Ve denilebilir ki bu saldırı kampanyası bugün kitlelerin artan hoşnutsuzluğuna ve tepkilerine paralel, daha yoğunlaştırılmış bir biçimde sürdürülmektedir. Bugün de emperyalist-kapitalist sistemin, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının mücadelesini, her türlü hak alma talebini ve onların öncüleri olan devrimci ve komünist hareketleri “**terörizm**” adı altında bastırmaya, engellemeye çalışması sonucunda pek çok anlayış, silahlı mücadeleyi, işçi sınıfı ve ezilen halkların haklı ve meşru mücadelesini adeta lanetlemeye başladı.

Denilebilir ki kağıttan kaplan olan emperyalistlerin estirdikleri bu tasfiyeci rüzgarlar, ideolojik donanımları kağıttan olanları yoğun bir biçimde etkiledi. Komünist hareketlerin de bu tasfiyeci rüzgardan etkilendiği, komünist hareketlerin saflarında bulunan ancak dönüşmemiş kağıttan ideoloji sahiplerinin de bu rüzgara kapılarak kendilerini emperyalist burjuvazinin ve onların yerli uşaklarının kucağına attığını görmekteyiz. Ancak yine de bu tasfiyeci rüzgardan az etkilenenlerin komünist hareketler olduğunu da ifade etmek yerinde olacaktır. Bunda özellikle “sosyalizmde geriye dönüşler” konusunda komünist hareketin teorik bir donanıma sahip olması ve hiç kuşkusuz ki günümüzde Marksizm-Leninizm’in bir üst aşaması olan Maoizm gibi bir silaha sahip olmalarıdır. Bugün estirilen tasfiyeci rüzgarlara karşı durabilmenin ve daha da ötesi işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının iktidarı alabilmelerinin yegane yolu olan Marksizm-Leninizm-Maoizm silahına sahip olmak, bu bilimin yol göstericiliğini kullanmak olmazsa olmazdır. İçinden geçilen süreçte estirilen tasfiyeci rüzgarlara karşı en diri duran güçlerin, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine sahip olmaları tesadüf değildir.

Hiç kuşkusuz ki, geride bıraktığımız yılda da devam eden ve emperyalist kapitalist sistemin işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarına, onun öncülerine yönelttiği tasfiyeci saldırıların etkisinin yavaş yavaş dağılmaya başladığı süreç olması açısından olumlu gelişmelerin olması kayda değer bir durumdur. Başta bizzat emperyalist sistemin merkezlerinde gelişen ve kitlelerin savaş ve işgal karşıtı tepkiler göstermesi ve yine bu merkezlerde kitlelerin yoğunlaşan hak gasplarına ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı yapılan eylemler ve yine özellikle yarı sömürge ülkelerde önemli bir kısmını komünist hareketlerin önderlik ettiği mücadelelerin yükselmesi ve giderek daha fazla bir biçimde kendisini açığa çıkartması; kağıttan kaplanların estirdikleri tasfiyeci rüzgarların artık dağılmaya başladığının, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının artık kendilerine dayatılan “refah”, “demokrasi”, “özgürlük” aldatmacalarına kanmadıklarının, bu kavramların aslında teslimiyet, sömürü, kan ve vahşet gibi Yeni Dünya Düzeni’nin gerçek yüzü olduğunu gördüklerinin bir göstergesidir.

Emperyalist-kapitalist sistemin, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının bu mücadelelerini, tepki ve eylemlerini

“terörizm” olarak adlandırması, kağıttan kaplanların gerçekten kağıttan olduklarının itirafından başka bir şey değildir. Onların “**terörizm**” demagojileri ve özellikle de, direnen, mücadele eden ve iktidarı hedefleyen devrimci ve komünist hareketler ve bunun yanında bir kısım ezilen dünya halklarının mücadelesini “**İslamcı teröristler**” ya da daha genel bir ifade ile, bugün dünya üzerinde sürdürülen bazı mücadeleleri, “din motifli” olarak adlandırmaları, bu gerçeğin üstünü örtemez.

Bir işgalin öğrettikleri!

Bush’un “**ya onlardansınız ya da bizden**” ifadesinde kendisini bulan bu gerçek, meseleyi çok açık bir biçimde özetliyor. “**Ya emperyalist-kapitalist sistem ve onun ülkemizdeki gibi temsilcilerinden yanasınız ya da işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarından yana!**” Bu, bu kadar açıktır. Ya emperyalist kapitalist sisteme ve onun ülkemizdeki temsilcisi TC faşizmine karşı mücadele edeceksiniz, ya da ona biat edeceksiniz! Bu mücadelenin nasıl olması

gerektiğini, emperyalist kapitalistler ve özellikle de ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalistler Irak’ta her gün gösteriyorlar! Ya da tersten bir ifadeyle, emperyalist işgale karşı yurtlarını savunan Irak direnişi ve direnişçileri nasıl ve hangi yöntemle mücadele edilmesi gerektiğini çarpıcı bir biçimde gösteriyorlar. **Direnış de, mücadele de, düşmanın anladığı dilden olmalıdır! Emperyalist-kapitalist sistem her türlü askeriyle, tankı topu, tüfeğiyle saldırıyorsa, ona verilecek en iyi yanıt silahlı mücadeledir. Bir kez daha görülmektedir ki “bir halkın ordusu yoksa, hiçbir şeyi yoktur!”** Ve yine hiç kuşkusuz ki, işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesinde esas olarak silahlı mücadele ve buna bağlı olarak diğer mücadeleleri önerenlerin dışında başka bir yol öneren, iflah olmaz bir alçaktır!

Bunları neden söyleme gereği duyuyoruz? Ülkemiz de emperyalist-kapitalist sistemin yarı-sömürgesidir ve onun ülkemizdeki temsilcisi TC faşizmine karşı mücadelenin nasıl olması gerektiği, silahlı mücadele olmaksızın, yürütüldüğü iddia edilen mücadelenin anlamsızlığının, Irak direnişi vesilesiyle bir kez daha ortaya çıkmasıdır. Öyle ya aslında şu direnişçiler olmasa, ne güzel

“**demokrasi**” olacak, hükümet seçilecek, emperyalist işgal son bulacak! Emperyalistler, “**meşru Irak hükümetine yetkiyi devredecekler**” ve tüm bu işgali, askeri harcamayı, katliamları, “**demokrasi uğruna**” yaptıklarını söyleyerek ülkeyi terk edecekler! Bunun gerçekten böyle olmadığını emperyalizmin gerçek yüzünü bilen herkes biliyor! Emperyalistlerin Irak’tan kendi askeri güçlerini çekmeleri hiç kuşkusuz ki Irak’ın özgür olacağı anlamına gelmiyor. Eğer gerçekten bir özgürlükten bahsedilecekse, bunun yolu emperyalist-kapitalizme ve onun yerli uşaklarına karşı silah elde mücadele etmekten geçiyor. Emperyalistleri ve onun yerli işbirlikçilerini, uşaklarını ülkeden defetmekten geçiyor. Bunun dışındaki her çözüm ve yol aslında emperyalizme bağımlılığa, yarı sömürge statüye razı olmak anlamına gelir. Bugün direnişçilerin silahlı mücadeleyi bırakıp, parlamenter yollarla, seçimlere katılıp emperyalistleri ülkeden çıkartabileceklerini, emperyalistler ve onların uşakları,

nıfları ve onların icraatçısı AKP hükümeti, önümüzdeki süreçte işçi ve ezilen emekçi halka saldırılarını daha da artıracaklarının işaretlerini veriyorlar. AB’den tarih alınmasını burjuva feodal medya eşliğinde büyük bir propaganda ya çevirmek isteyen Türk hakim sınıfları, tarih alınması konusunda verilen tavizleri gizlemek için büyük bir çaba sarfetti. AB’den tarih alınmasının ve “TC” faşizminin AB’ye üye olup olmaması tartışması bir yana, bu süreç bizlere bir kez daha “TC” faşizminin, emperyalizme olan bağımlılığının hangi boyutlarda olduğunu gösterdi.

“TC” faşizmi bir yanda AB emperyalistleri, diğer yanda ABD emperyalizmi olmak üzere, kendini pazarlamak için alabildiğince tavizkar bir politika izliyor. Kimilerince “dansöz” politikası olarak adlandırılan bu politika sonucunda; ya “**masadan kalkma ve uçağı hazırlatma**” ya da “**not etme**” olarak yansıyan ve söylemden öteye gidemeyen aciz bir politika, bizlere Türk hakim sınıfları olan komprador burjuvazi büyük toprak ağalarının, emperyalizme göbekten bağımlılığının çarpıcı bir örneğini veriyor.

Bir yandan ABD emperyalizminin bölgeye ilişkin işgal ve saldırı politikaları, Clinton’un 1999’da AGİT zirvesinde dile getirdiği, “**Osmanlı’nın çöküşünden sonra bölgede doğan boşluk dolmuş değildir, haritalar yeniden çizilebilir**” sözü ve bazı Amerikalı yetkililerin “**Türkiye yapacağı tercihe göre küçülebilir de, büyüyebilir de**” açıklamaları Türk hakim sınıflarını alabildiğine kaygılandırıyor. Üstüne üstlük ABD emperyalistlerinin KONGRA-GEL’e yönelik politikaları ve Irak’ta yaşananlar, özellikle de Irak Kürdistanı’ndaki gelişmeler ve işbirlikçi bir Kürt devletinin kurulma ihtimali, Türk hakim sınıflarının kaygılarını daha da artırıyor. Bu kaygılardan hareketle daha yeni yılın başlarında, bir zamanlar Başbakan olan Bülent Ecevit’in “İnönü’nün Musul’un alınmasını vasiyet olarak istediği, bunun için uygun fırsat kolladığı ancak bir türlü bu imkanın oluşmadığı, şimdi bunun koşullarının oluştuğu” anlamında açıklamaları, TC faşizminin kaygılarının boyutu ve ABD emperyalizminin karşısındaki çaresizliğinin ona - ABD’yi karşısına alarak değil ona “terörizmle mücadelede” yardım etme adı altında işgal de dahil- neler yaptırabileceğinin bir göstergesi babında tarihe not olarak düşülmelidir.

Tam da bu gelişmelere paralel olarak TC faşizmi; ABD emperyalizminin baskını belli oranda göğüsleyebilmek için çareyi kendini AB emperyalizminin kollarına daha fazla atmakta buluyor. Şu an için AB emperyalistleri Türk hakim sınıfları açısından, ABD emperyalizmine karşı yegane nefes alma yoludur. Bu nedenle AB emperyalistleri ne derse kabul ediyor/etmek zorunda. Pazarlık adı altında yapılanlar tam anlamıyla bir senaryo olarak ortaya çıkıyor. Çünkü TC faşizminin AB emperyalistleriyle “pazarlık” masasında olması bile söz konusu değildir. TC faşizmi AB emperyalizmi kendisine ne derse kabul etmek zorundadır. Ve nitekim olan budur.

burjuva ideologlar ve kiralık kaleşörler dışında kim iddia edebilir ki! Ve bu nedenle emperyalizme karşı, onların yerli işbirlikçilerine ve uşaklarına karşı gerçek anlamda bir kurtuluşun ancak ve ancak silahlı mücadeleyle olabileceği, bunun dışında bir yolun gerçek bir kurtuluş yolu olmayacağı açık değil mi?

Bugün Irak direnişi bizlere bir kez daha bu olmazsa olmaz gerçeği, silahlı mücadele gerçeğini gösteriyor. Ülkemizde emperyalizm karşıtı, ilerici devrimci olduğunu söyleyen ama silahlı mücadele denilince köşe bucak kaçan kimi anlayışların varlığı, yanı başımızdaki Irak işgalinden ülkemiz ilerici ve devrimcilerinin fazlasıyla öğrenmeleri gerektiğini göstermiyor mu?

Denize Düşen Yılana Sarılıyor!

“TC” faşizmi; yeni bir yıla, adına Ortadoğu denilen bölgede, yanibaşında sınır komşusu olan bir ülkede, emperyalist bir işgalin sürdüğü koşullarda girdi. Ve tüm bu koşullarda, TC faşizmi emperyalizmin güdümünde varlık koşulu bulduğu 1923 yılından beri, denilebilir ki dış politikada en onursuz ve uşak politikaları izliyor.

Yeni yıla **Avrupa Birliği**’den müzakere tarihi alınmasıyla, yoğun bir propaganda içerisinde giren Türk hakim sı-

(Kimi AB yetkililerinin açıklamalarına göre bu bile yapılmamıştır. AKP hükümeti hem ülke içinde hakim sınıfların baskısı hem de dışta ABD emperyalistlerinin baskısıyla kendisine ne denilirse kabul etmiştir.) Yapılan bir tüccar siyasetidir ve **“pazarlanmaya çalışılan”** ABD'nin bölgede uyguladığı politikalar ve bunun sonucunda ortaya çıkan yeni durumlarla, TC faşizminin üstleneceği/üstlenebileceği misyonlardır. Ve bunda da öne çıkan esasen **“güvenlik”** meselesidir. **“Tüccar”** TC faşizmi, kartlarını bunun üzerinden açıyor. Ve yaşananlar tam da bir halk deyimini hatırlatıyor. **“Denize düşen TC faşizmi yılanı sarılıyor!”** Bir yilandan diğer bir yılanına...

Ki bunları ifade ederken şu gerçeğin altını çizmekte de yarar vardır. ABD emperyalizmi de bu gerçeğin farkındadır. Ancak o da TC faşizmini AB emperyalistlerine karşı bir koz olarak kullanmak istemektedir. **Kısacası olan AB ve ABD emperyalistleri arasında bir muharebedir ve TC faşizmi bu çarpışmada bir piyon olarak kendisini “pazarlamaya” çalışmaktadır. Ancak “pazarlamada” kendini dayatma şansı yoktur. Bu bilinmelidir!**

Ancak şu da görülmelidir. **“TC”** faşizmi emperyalistler arasındaki bu “ilişkilerde” atılan adımları ve kendisine uygun görülen misyonları/görevleri, iç kamuoyuna yönelik, tam bir dezenformasyon politikasıyla büyük bir aymazlık içinde, **“başarı”** olarak yansıtmaktadır. Bundan amaçlanan hiç kuşkusuz ki Türk hakim sınıflarının kendi sömürü düzenlerinin **“kazasız, belasız”** sürdürülmesidir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın içinde bulunduğu koşullardan kaynaklı isyan etmesini, tepki göstermesini engellemek için **AB üyeliği, Türk hakim sınıfları açısından oldukça avantajlı bir masaldır. Ancak her masalın bir sonu vardır ve bu masaldan hayırlı bir sonuç çıkmayacağı deneyimlerle sabittir.**

Bununla birlikte AB'den müzakereler tarihinin alınmasıyla yoğun bir şekilde propagandası yapılan konulardan birisi de, **“ekonomik istikrar”** Türk hakim sınıfları açısından sihirli bir sözcük olan ve uğruna darbeler yapılan, hükümetler düşürülen ya da kurdurulan **“ekonomik istikrar”** yeniden daha fazla dillendirilir oldu. Ancak bu konuda da tam bir yalan ve çarpıtma kampanyası sürdürülmektedir. İşsizliğin devasa boyutlara ulaştığı, özelleştirmelerin tüm hızıyla devam ettiği, açlık ve yoksulluk sınırındaki kitlelerin giderek daha da arttığı bir süreçte; **“ekonomik istikrarın”** yaşandığı ama ne hikmetse bu durumun işçi sınıfı ve emekçi halka bir türlü yansımadağı bir ortamda, AB'den tarih alınmasının ekonominin iyiye gittiğinin açık bir göstergesi olarak yansıtılması tam bir ikiyüzlülüktür. Anlaşıyor ki Türk hakim sınıflarının ekonomik istikrardan anladıklarıyla, işçi sınıfının ve emekçi halkımızın ekonomik istikrarı birbirinden tamamen farklıdır. Türk hakim sınıflarının ekonomik istikrarı, sömürü ve talan düzenlerinin hiçbir şekilde bozulmaması, işçi sını-

fi ve emekçi halk üzerindeki sömürü çarklarının işlemeye devam etmesidir.

İstikrara kavuşan düzen!

Düzenin istikrara kavuştuğu, enflasyonun düştüğü propagandaları eşliğinde, ekonominin iyiye gittiği yalanlarıyla yeni bir yıla giren Türk hakim sınıfları, işçi sınıfı ve emekçi halkı da bu yalanlarına ortak etme gayreti içindeler! Tarihinin en ağır ekonomik krizlerinden birini 2001 yılında yaşamış bir ülkenin, uygulanan IMF programıyla krizleri atlatabileceğini iddia edenlerle, ABD emperyalizminin Irak'a **“özgürlük”** götürdüğünü iddia edenlerin aynı safta olmaları bir tesadüf olmasa gerek!

Oysa ki yine bazı burjuva iktisatçıların dahi, henüz başlarında olduğumuz yeni yılda, yeni bir ekonomik kriz beledikleri gerçeği de orta yerededir. Bu iktisatçılara göre, 2005 yılı boyunca reel faizin yüksek düzeyde kalacağı, kamu kesimi borçlanmasının artacağı, yatırımların yeterli hıza kavuşmayacağı, enflasyonun artacağı öngörülerek; işsizliğin yüksek düzeyde kalması, dövizle ilgili gider fazlasının, yüksek (cari işlem açığının) döviz fiyatlarını yükseltme yönündeki kaçınılmaz baskısının devam edeceğinin kaçınılmaz olacağı ifade edilmektedir. Dikkat edilirse yine bu burjuva iktisatçılara göre; geride bıraktığımız yılda petrol fiyatlarındaki yükselmenin, bu yıl da tüketici fiyatlarına kaçınılmaz olarak yansıtacağı ve bunun da yaşamı zorlaştıracığı ileriye sürülmektedir. Yine bu iktisatçılara göre, yeni yılda işsizlik ve faizler yüksek, yatırımlar ve büyüme hızı düşük kalacak, olumsuz gelişmeler ekonomik bir bunalım/krize yol açacaktır. Böylece dış ticaret ve cari işlemler açıklarının yüksekliğinin, yeni yılda da süreceği, son aylarda bu açıkları kapatmak için, emperyalist-kapitalist merkezlerden gelen

“sıcak paranın” şu veya bu nedenle geriye çekilmesinin ekonomik krize yol açacağı ifade edilmektedir.

İşte Türk hakim sınıflarının büyük propagandalar eşliğinde iddia ettikleri istikrar böyle bir istikrardır. Tamamen kırılabilir bir yapı üzerinde ve yine iplerin tamamen emperyalist kapitalistlerin elinde olduğu bir ekonomik düzenin istikrarı, yine IMF'ye teslim ediliyor. Üstüne üstlük bugüne kadar IMF programlarının uygulandığı hiçbir ülkede başarılı olunmadığı ve bu programların uygulandığı bütün ülkelerde ekonomik krizlerin ve sosyal yıkımların yaşandığı birçok kez görülmüştür.

2005 yılında ekonomik bir krizin yaşanma olasılığı büyük bir ihtimal olarak değerlendiriliyor. Üstüne üstlük bu ihtimal burjuva ekonomik çevrelerde çoğunluk olarak dile getiriliyor. Bu da bizlere bir kez daha, Türk hakim sınıflarının sanal bir **“iyimserlik”** havası yaratarak saltanatlarını sürdürme çabası içerisinde olduklarını gösteriyor. **Oysa görünen köy kılavuz istemiyor... Önümüzdeki yıl, dünyada artan tepkilere paralel olarak ülkemizde de benzer tepkilerin yoğunlaşacağı, kitlelerin kendiliğinden hareketlerinin artacağı, kitlelerin şu veya bu nedenle harekete geçeceği bir gerçek olarak bugünden görülüyor.** Bu gerçek orta yerde dururken, tıpkı ekonomik istikrar yalanı gibi, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik bazı **“eski solcu”**ların, Kürt ulusalıların yoğun desteğini de arkasına alan başka kampanyalar da söz konusu.

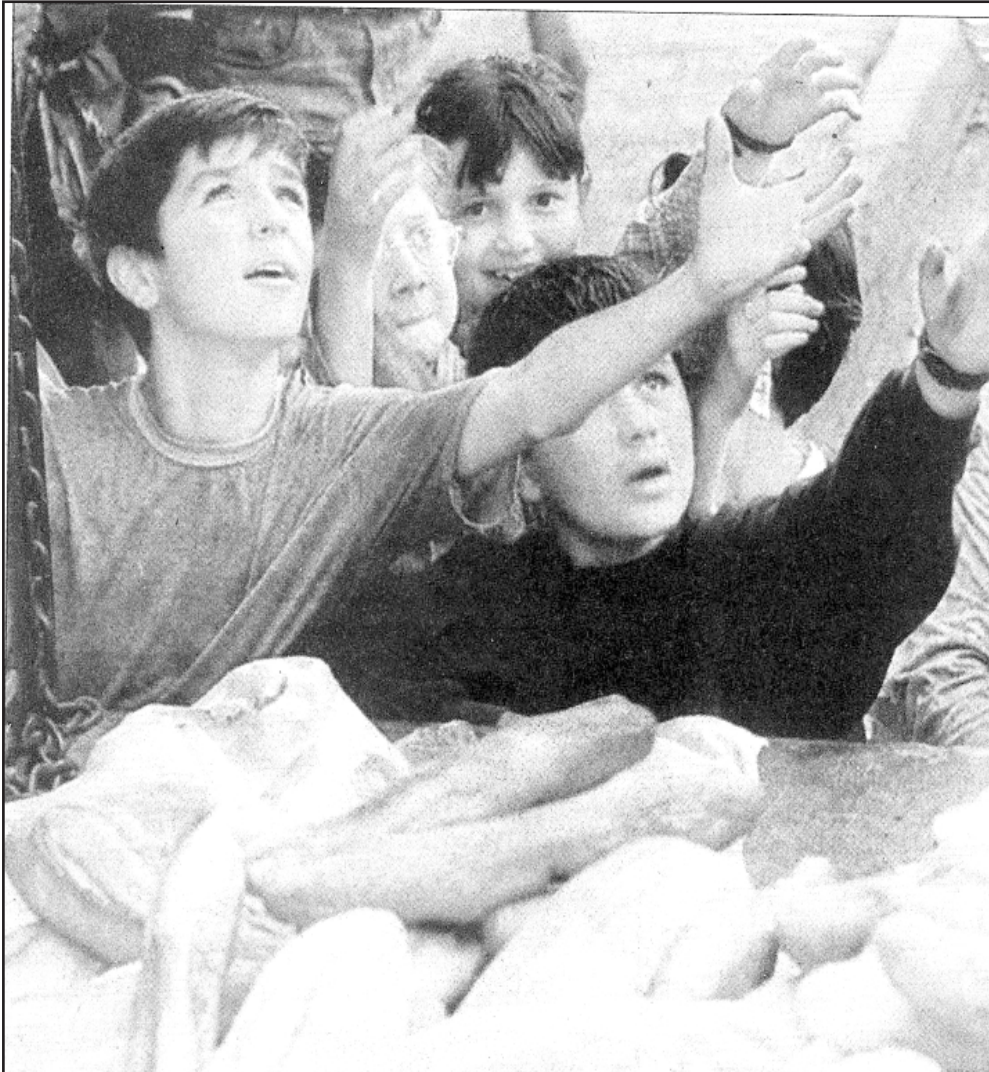
“Demokrasi Oyunları”

Özellikle Kürt Ulusal Hareketinin girmiş olduğu yönelimle birlikte ve bununla eşgüdüm içinde AB üyeliğinin ülkemize **“demokrasi”** getireceği ve hatta bu sürecin **“demokratik devrim”** ol-

duğu gibi garip ve garip olduğu kadar zavallı ve ucube düşünceleri savunan bir kısım **“solcu”** bozuntusunun, bir koro halinde yüksek sesle bağrımları ve çıkarttıkları kof gürültü bizleri yanıltmamalıdır. Ülkemizdeki çelişkilerin keskinliği ve yoğunluğu, hakim sınıfların sürekli bir baskı ve şiddet politikasını uygulamasını beraberinde getirmektedir. Bu nesnel bir durumdur. Bu baskının yöntemi ve dozajı döneme göre değişir. Bugünlerde Türk hakim sınıfları **“demokrasicilik”** oynuyorlar. Yani ellerinde demokrasi, insan hakları **“havucu”** var. Ancak bu demokrasicilik onların kendilerine karşı geliştirecek en ufak bir halk hareketinde gerçek yüzlerini göstermeyecekleri anlamına gelmiyor. Marksizm-Leninizm-Maoizm penceresinden meselelere bakmayanlar, hiç değilse biraz olsun 80 yıllık TC faşizminin tarihini eleştirel bir gözle inceleseler, bu ifade ettiklerimizin ipuçlarını rahatlıkla görürler. Yani TC faşizmi ihtiyaç duyduğunda **“sopa”**yı göstermekten hiçbir zaman vazgeçmemiştir.

İşte Genelkurmay Başkanı **O. Hilmi Özkök**'ün, Kızıltepe'de babasıyla birlikte katledilen iki kişiden birinin 12 yaşında çocuk olduğunun anlaşılması sonrasında gösterilen tepkiler ve başka gelişmeler üzerine açıklaması; **“...Özellikle, son dönemde bölücü örgüt ve onun paralelinde hareket edenler, ülkenin bölünmez bütünlüğü için verilen mücadeleye ‘katliam’, ‘yargısız infaz’ ve ‘toplu mezar’ gibi söylemlerle gölge düşürmeye, güvenlik güçlerini ve mensuplarını ismen teşhir ederek bir nevi yargısız infaz yapmaya gayret göstermektedirler...”** TC faşizminin en yetkili ağızlarından birinden, bahsi edilen **“demokrasi”**nin nasıl ve kimin **“demokrasi”**si olduğu, apaçık bir biçimde ifade edilmiyor mu? TC faşizminin demokrasininin, Türk hakim sınıflarının demokrasisi olduğu, bu demokraside işçi sınıfı ve emekçi halka yer olmadığı, gerektiğinde katletme dahil her türlü yöntemin Türk hakim sınıfları açısından mübah olduğu gerçeği orta yerde durmuyor mu? Kızıltepe'de katledilen 12 yaşındaki çocuk ve babasının değil de, onları katledenlerin yargısız infaza uğradığını iddia etmek nasıl ve hangi düşüncenin ürünü olabilir? Bizce gayet açık! **Faşizm, faşist yüzünü gösteriyor. Ya TC'nin AB üyeliği gerekçesiyle demokrasiye geçtiğini iddia edenler? Onlar bunun bir yol kazası olduğu konusunda hem fikir!**

Tüm bu **“barış”, “demokrasi”** balonları eşliğinde yaşanan bazı gelişmelerin iyi okunması gerekmektedir. TC faşizminin emperyalizmin ve özellikle de ABD emperyalizminin bir piyonu olarak hem AB içinde, hem Kafkaslar'da, hem de Ortadoğu'da şu veya bu biçimde kullanıldığı/yönlendirildiği açık bir biçimde görülmektedir. Yaşanan bazı sürüşmeler ve olumsuzluklar sadece yol kazası, ufak talihsizliklerdir. Ve bunlar **“not edilmektedir!”** Ancak, TC ile ABD arasındaki ilişkiler Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı **A. Gül**'ün deyimiyile **“ABD ve TC ilişkileri her şeyin üzerindedir.”**

Faşist TC'nin en iyi ihracat ürünü ordu yeniden örgütleniyor

Bu "her şeyin üzerindedir" açıklamasıyla paralel bir biçimde, ABD emperyalizminin gerek Kafkaslar ve gerekse de Ortadoğu'yu kapsayan BOP'un TC'ye yüklediği misyon ve görevler, önümüzdeki süreçte daha belirgin bir hal alacak. Zaten, TC'nin tüm bölge ülkelerine ve özellikle de İslam ülkelerine "model ülke" olması gerektiği açıklaması, ilk görevin başladığını ortaya koyuyor. Öte yandan TC faşizminin hem Kafkaslar'da hem de Ortadoğu'da esasta ABD'den farklı bir adım atamayacağı gerçeğinden hareketle yaşanan bazı gelişmeler ifade etmek gerekmektedir.

TC faşizmi, Ulusal Hareketin gerilla savaşının boyutlu olduğu dönemde dahi gündeme getirmediği bir adım attı. Van merkezli olmak üzere Iğdır, Bitlis, Ağrı, Hakkari ve Muş'u da içine alan bir alanda 5. Ordu'nun kurulacağını açıkladı. Zaten TC faşizminin elinde 4 tane "savunma amaçlı" olduğu ifade edilen ordunun bulunması, ancak buna rağmen yeni bir ordunun kurulacağını açıklanması çarpıcıdır. Böyle bir ordunun kurulmasının gerekleri konusunun sadece savunma amaçlı olacağını ileriye sürmek açıktır ki yeterli değildir. Faşizmin silahlı kuvvetlerini sadece savunma amaçlı kullanmadığı biliniyor. Ülke içinde iç tehdit olarak gördüğü işçi sınıfı ve emekçi halka karşı, dışa yönelik ise komşu ülkelere bir tehdit ve baskı aracı olarak kullandığı bu güç; esasta emperyalistlerin gözünde "iyi bir ihracat ürünü" olarak değerlendirildiği göz önüne alınırsa, yeni kurulan bu ordunun hangi ihtiyacın ürünü olabileceği daha bir açığa çıkıyor.

Kurulacağı söylenen 5. Ordu'nun kurulduğu yer itibariyle de dikkate değer bir bölgede olması, bu bölgenin hem Kafkasya'ya hem de Ortadoğu'ya yakınlığı yine ayrıca değerlendirilmesi gereken bir konudur. Önümüzdeki süreçte, TC faşizminin dış bir askeri harekate/işgale girebileceği ihtimal dahilindedir. Bu ihtimal, son günlerde faşist Ecevit tarafından dile getirilen Irak Kürdistanı'nın işgali olabileceği gibi, yine ABD'nin bilgisi ve onayıyla NATO çerçevesinde ya da ayrı olarak, büyük bir askeri gücün harekete geçirilmesi şeklinde de olabilir. Tüm bu demokratikleşme çabaları arasında bu gelişmeler yaşanırken buna ek olarak, ülke ekonomisinin kaldırmayacağı bir biçimde, silahlanmaya hız verilmesi, Tanker uçaklarının alınması, uçak gemisi edinme projeleri yine Awacs uçaklarının, uzayda askeri amaçlı uydu edinme çabaları, nükleer silah yapımının ilk adımlarını oluşturan -en azından alt yapısı olabilen- üç adet nükleer santralin inşaa edilmesinin planlanması ve yine tüm bu gelişmelerle birlikte, tümen ve alay örgütlenmesi yerine (hafif, mekanize ve havadan indirme yapacak biçimde) tugay ve tabur ağırlıklı örgütlenmeye öncelik verilerek birliklerin hızlı bir biçimde sevk ve idaresinin öngörülmesi gibi gelişmeler TC faşizminin kendisini askeri alanda da yeniden örgütlediğini gösteriyor.

Faşizmin bu örgütlenmesinin ülke içinde sürdürülen gerilla savaşından çıkartılan önemli dersleri içinde barındırdığını tespit etmekle birlikte; bu düzeyde örgütlenmesinin ve silahlanmasının içte gelişebilecek herhangi bir başkaldırı/isyana/silahlı mücadeleye müdahale etmek, dışa yönelik ise

emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda kendisini pazarlamak olacağını görmek gerekiyor. Kısacası TC faşizmi en iyi ihracat ürünü daha iyi bir pozisyona getirmek için büyük bir uğraş veriyor. Faşizm askeri olarak güçlerini tahkim etmek bir yana daha üst boyutta yeniden örgütleyerek hazırlanıyor. Ve bunu hiçbir kaygıya, şüpheye yer vermeyecek biçimde yapıyor.

Tüm bu gerçeklere rağmen; Türk hakim sınıflarının, işçi sınıfı ve emekçi halk karşısında rahat bir görüntü çizmeleri, emperyalist efendilerinin direktifleri doğrultusunda saldırılarını arttırarak devam ettirmeleri, onların güçlülüğünden değil, işçi sınıfı ve emekçi halka önderlik eden devrimci ve komünist güçlerin içlerinde bulunduğu durumdan kaynaklıdır.

TC faşizminin ve Türk hakim sınıflarının bu kadar "rahat" bir pozisyonda olması, iç kamuoyuna yönelik manevra yapabilmeleri, bir yandan onların "devlet yönetme" ya da daha doğru bir deyimle sınıf mücadelesi karşısında deneyimli ve tecrübeli olmalarından kaynaklı; öte yandan işçi sınıfına ve ezilen emekçi halka yönelik saldırılarda pervasız olmaları onların güçlülüğünden değil, tam aksine devrimci ve komünist hareketin güçsüzlüğünden kaynaklanıyor.

Ülkemizdeki devrimci ve komünist hareket, dünya üzerinde estirilen tasfiyeciler rüzgarlarından alabildiğine etkilendi. Bir yandan faşizmin azgın saldırıları, öte yandan devrimci ve komünist hareketin hataları, son olarak da, Kürt Hareketinin en dinamik gücü olan ve silahlı mücadele yürüten PKK'nin ulusal devrimci zeminden, ulusal reformist bir hatta savrulması; Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının ve onun devrimci ve komünist önderliklerinin, faşizmin saldırıları karşısında etkili bir duruş sergilemesine engel olan nedenlerin başında geldi. Modern revizyonist düşüncelerden beslenen tasfiyeci dalga Türkiye devrimci ve komünist hareketini önemli oranda etkiledi.

Hazırlanalım!

Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın, komünist öncüsü bu durumu şöyle ifade ediyordu: "Genel olarak yaşanan tasfiyecilik, partimizin bu sürecinde önemli derecede etkili olmuştur. Devrimci saflarda ve partimizde tasfiyecilik, emperyalizmin dünya çapında başvurduğu çok yönlü saldırılar ve bu doğrultuda Türk hakim sınıflarının saldırılarının basıncı altında umutsuzluğa, yıkıma kapılan, küçük burjuva aydın kararsızlığı olarak ortaya çıktı." Emperyalist kapitalizmin yoğun saldırıları ve buna eklenen modern revizyonist ihanetin ülkemiz devrimci ve komünist hareketini de yoğun bir şekilde etkilemesi, ideolojik-siyasi ve örgütsel alanlarda yaratılan kafa karışıklığı, süreç içinde sınıf savaşımını yadsıyan, devrimi reddeden düşüncelerin ileri ve devrimci güçler içinde yaygınlaşmasına yol açtı. Devrimciler ve komünistler bu süreci doğru bir tarzda çözümleyemediklerinden dolayı yeniden toparlanıp gereken hamleyi yapmayı da bir türlü başaramadılar. Bu başarısızlık giderek örgütsel çözümlere ve ideolojik dejenerasyonun daha da derinleşmesine yol açtı. Bu tablonun bir kısım yaratıcıları "mülteciliğe"

meşruluk kazandırdılar. Bu tablonun yaratıcıları yenilgilerden doğru dersler çıkarma yerine, yenilginin kaçınılmazlığı gerici anlayışını benimseyip, devrimin gerekli olup olmadığını tartışacak kadar gerilediler. Ve son olarak da, daha birkaç yıl öncesi ulusal hareketin evrildiği nokta itibariyle, devrimci ve komünist düşüncelere yönelik saldırıların alabildiğine palazlandığına tanık olmaktadır. Bu saldırılar öyle boyutlandı ki, AB üyeliği ile ülkemizde Demokratik Devrimin gerçekleşeceği yalanlarına kadar düşülerek, kendi bitmişliklerine ve tükenmişliklerine işçi sınıfı ve emekçi halkı da ortak etme gafletine kadar varıldı.

Oldukça çarpıcı bir örnek olması ve kendilerini halk saflarında ifade edenlerin geldikleri yerin ya da duruşlarının öğrenilmesi açısından şu örnek yeterlidir. Daha birkaç ay önce şehit düşen, Proletarya Partisi'ne bağlı halk ordusu gerillaları hakkında günlük olarak basılan "Gündem" ve "Evrensel" gazetelerinde yayımlanmak istenilen "Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savaşı" içerikli yarım sayfalık bir ilanın bile "yayın politikamıza ters" denilerek yayınlanmama yoluna gidilmesi; bugün işçi sınıfının ve ezilen emekçi halkın yanında durduğunu ifade edenlerin nerede durduklarını, yüzlerini kimlere döndüklerini çarpıcı bir biçimde gösteriyor...

Aslında bu çıplak gerçek de bizlere bir şeyler öğretmelidir. "Durum iyidir", çünkü bugün artık safların giderek daha da belirginleştiği, işçi sınıfı ve emekçi halkın gerçek öncülerinin, kimler olduğunun kitlelerin bilincinde daha da netleştiği bir sürecin içindeyiz. Buna paralel devrimci ve komünist hareketlerin yavaş yavaş toparlanmaya başladığının ipuçlarını görmekteyiz.

Hiç kuşkusuz ki dünya üzerinde gelişen hareketlenmenin ve en genel anlamıyla kitlelerin "sola" kaymasının, ülkemiz işçi sınıfına ve kitlelere yansımaya dönüşülemez. Ancak bu durum yani kitlelerin kendiliğinden hareketinin gerektiği gibi ele alınması, devrimci ve komünist hareketin atacağı adımlara, geliştireceği politikalara bağlıdır. **Devrimci ve komünist hareketin, kitlelerle ilişkisinde ve kitleleri harekete geçirmede attığı olumlu adımların, henüz yeni olduğu ve daha çok bölük, pörçük bir görüntü verdiği; işçi sınıfı ve emekçi halkın hareketlenmelerine paralel bir seyir izlediği, yer yer genel (NATO süreci ve anti-emperyalist hareket vb.) ama daha çok da lokal bir hat izlediği görülmektedir. Devrimci ve komünist hareket, süreci doğru bir tarzda ele alabilirse, bu süreçten daha da güçlenerek çıkacak ve kitlelerin kendiliğinden hareketini, kendiliğindencilik kurban etmeyecektir.** Ancak şunu da burada ifade etmekte yarar var. Olmazsa olmaz değil bir durum olmasa da; yani koşullara göre, "somut şartların somut tahlilinden hareketle", devrimci ve komünist hareket, süreci birlikte ele almaya çalışmalı, eylem birliklerine daha bir önem vermelidir.

Bunun neden söylüyoruz? Hiç kuşkusuz ki faşizm, önümüzdeki yıl içinde de devrimcilere ve komünistlere, özellikle de silahlı mücadele yürütenlere yönelik saldırısını arttırarak devam ettirecektir. Bu hem katletme, işkence, gözaltı, tutuklama ve tecritle birlikte, "terörizm" demagojisi altında yoğun bir ideolojik saldırıyla birlikte sürdürülecektir. Ve bu saldırganlık genel

bir hat izleyecektir. Devrimci ve komünist hareketin, hem faşizmin bu saldırılarına göğüs germesi, hem de belli oranda yakalanan ivmenin yükseltilmesi ve sıçratılması açısından böyle bir yol izlemesi doğru olacaktır.

Ancak devrimci hareketin bu gerçeğin ya da içinden geçilen sürecin önemini farkında olmadığı da bir o kadar açıktır. Dünya üzerinde kitlelerin "en genel anlamıyla sola kayması" ve bunun ülkemizi özellikle de yanbaşı emperyalist bir işgal söz konusuysen, kitlelerin anti-emperyalist bilincinde reddedilemez gelişmeler yaşanırken ve yeni bir ekonomik krizin gerçekleşeceğinin her türlü işaretleri söz konusuysen, üstüne üstlük emperyalizmin uşağı TC faşizminin, emperyalist politikalar doğrultusunda, işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik saldırılarını devam ettireceği açıktır; ve hiç kuşkusuz ki tüm bu ifade ettiklerimiz sonucunda kitlelerin hareketlenmesi gerçeği orta yerde dururken, sürece yaklaşımı ve ele alışı olması gerektiği gibi değildir!

Örneğin son yaşanan Tecrit ve İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik ve bu birliğin pratiğine karşı bazı devrimci anlayışların yaklaşımları, devrimci ve komünist hareket açısından oldukça önemli olan bu meselede bile layıkıyla hareket edilmediğini gösteriyor bizlere. Aslında ÖO sürecinde yaşananlara benzer yaklaşımların geliştirilmesi, devrimci hareketin, ÖO sürecinden yeterli ve gereken doğru dersleri çıkartmadığını gösteriyor. **Ne olursa olsun birlikte olunsun anlayışında olmamakla birlikte, devrimci ve komünist hareketi yakından ilgilendiren ve ortak hareket etme noktasında oldukça fazla olanak ve imkan bulunan bu konuda, birlikte hareket edememek ve saldırıyı layıkıyla karşılamamak, bizlere devrimci hareketin içinde bulunduğu durum ve süreci ele alışındaki grupçu/sekter yaklaşımları bir kez daha göstermektedir.**

Ancak önümüzdeki süreçte, umutsuz olmak ya da karamsarlığa kapılmak için bir neden yoktur. Örneğin gerek NATO Zirvesi döneminde gösterilen militan duruşta ve gerekse de son süreçte tecride karşı gösterilen kararlı mücadelede ve yakalanan olumluluklarda görüleceği üzere, ülkemiz topraklarında devrimci ve komünistlerin yürüyüşü devam etmektedir. Bu yürüyüşün kitleleşmesi, iktidar bilinciyle donanarak faşizmi alaşağı etmesi tamamen bizlerin atacağı adımların derecesine bağlıdır. Bu görüldüğü ve adımlarımızı Proletarya Partisi'nin perspektifi ve yönlendiriciliğinde attığımız sürece yarım kazanmak, yeni yılda daha ileri adımlar atmak zor değildir.

Proletarya Partisi'nin sınıf savaşımında ısrarı orta yerdedir. Sınıf mücadelesinin ülkemizdeki şartları gereği silahlı mücadeledeki duruşu göz önündedir. Tüm bunlar nedeniyle faşizmin Proletarya Partisi'ne saldırması, üye, militan ve taraftarlarını katletmesi, gözaltına alması, tutuklaması, faaliyetleri engellemeye çalışması doğaldır. Geride bıraktığımız yılda bunlar yaşandı. Önümüzdeki yılda da bu gelişmelerin yaşanacağı ihtimal dahilindedir. Ancak Proletarya Partisi'nin faaliyetçileri, çalışmalarını Proletarya Partisi'nin teorisi ve stratejisi doğrultusunda yürüttükleri müddetçe, işçi sınıfı ve ezilen halkın kaybetmeyeceği kesindir. Bu bilinmelidir.

Doğru bir önderlik için; örgütlenme ve yönetmenin yasalarını kavrayalım!

Bu süreçte sınıf bilinçli proleterlere daha ağır ve zor görevler düşüyor. Her türden tasfiyeciler saldırılara ve temellendirmeye çalıştıkları anlayışlara karşı güçlü bir bilinç oluşturmak ve tasfiyeciler anlayışlara karşı mücadeleyi, parti bütünü için eğitim aracı durumuna getirmek gerekir.

Durulan yer kabul edilen yer değildir. Mevcut durum böyle tespit ediliyorsa bu tespitin karşılığında proletaryanın sınıf mücadelesini örgütlenme, devrimci hareketi yönetme, proletaryanın devrim teorisi olan Halk Savaşı'yla donanmamama sorunu var demektir. Proletaryanın örgütlenme ve savaş bilimiyle bütünleşme ve buna uygun şekillenme ve hareket etme sorunu var demektir.

Tarih bizi Ortadoğu'nun en gerici, kıyı- cı ve zorba devletlerinden birine karşı savaşım göreviyle yükümlendirmiştir. Bu tarihi ve sınıfsal görevi yerine getirecek olan proletaryanın devrim bilimini kuşanmış öncüsüdür. Yani sınıf bilinçli proleterlerdir. Öyleyse sınıf bilinçli proleterlerin önderlik ve örgütlülük bilinci bu zorlu ve karmaşık görevi yerine getirmek için, daha zor görevlere hazırlanmak durumundadır. Bu gerçeklik kavranmak zorundadır. Bugün sınıf savaşımının her alanında sınıf bilinçli proleterlerin önünde önderlik ve örgütlenme gibi temel bir sorun durmaktadır. Halen kitlelerin önemli bir gücü burjuva ve küçük burjuva kesimlerin etkisi altında kalarak hareket ediyorsa, halen önderlik ve örgütlenmeyi bekleyen Parti güçleri varsa, halen devrimci savaşı geliştirme ve büyütmede sorun yaşanıyorsa sınıf bilinçli proleterlerin önderlik ve örgütlenme sorunu, Parti komitelerini sağlamlaştırma sorunu var demektir.

Durulan yer kabul edilen yer değildir. Mevcut durum böyle tespit ediliyorsa bu tespitin karşılığında proletaryanın sınıf mücadelesini örgütlenme, devrimci hareketi yönetme, proletaryanın devrim teorisi olan Halk Savaşı'yla donanmamama sorunu

var demektir. Proletaryanın örgütlenme ve savaş bilimiyle bütünleşme ve buna uygun şekillenme ve hareket etme sorunu var demektir.

Bu sorun temel ve stratejik bir sorundur. Bugünden yarına kısa vadede hemen çözülecek bir sorun olmadığını bilerek, hareket etmek gerekir. "Parti önderliğinin inşası bugünden yarına çözülebilecek bir sorun değildir. Hiç ertelenmeden bugünden başlayan ve ancak bilinçli ve iradi olarak gerekleri yerine getirildiğinde başarılacak bir süreçle mümkündür." Bu sorun çözülmeyen, çözümünü konusunda güçlü ve bilinçli adımlar atılmadan, bu adımları sürekli kılmadan proleter sınıf bilincinin kitlelerle buluşması, onlarla bütünleşmesi ve devrimci savaş sorununun çözümü mümkün değildir. Partinin yukarıdan aşağıya tek bir yumruk olarak, tek bir yürek olarak çalışması için Parti bilinci güçlendirilmek zorundadır. Bu amaçla sınıf bilinçli proleterler çalışmalarında daha fazla dikkatli, bilinçli olmalı ve daha fazla örgütlenme ve savaşma sorununa kafa yormalıdır.

Yürümek, gelişmek, ilerlemek isteyen her sınıf hareketi bir yandan proletaryanın devrim bilimiyle donanırken diğer yandan burjuva ve küçük burjuva ideolojisine karşı her alanda mücadele ederek, hedefine adım adım varır. Toplumsal ve politik yaşamda burjuva ve küçük burjuva teorilerine karşı en güvenilir panzehir olan Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde yürütülen bir mücadele olmadan mevcut gerilikler zayıflıklar aşılamaz, gelişim ve ilerleme sağlanarak, sınıf düşmanları üzerinde zafer kazanılamaz.

Zorluklar aşılmadan, geriliklere karşı sürekli ve bilinçli şekilde mücadele örgütlenmeden gelişim genel bir yükselme biçiminde olmayacaktır. Ülkemizde sınıflar ve sınıflar mücadelesi var oldukça geçmişle bugün arasında, bugünle gelecek arasında, bilinçle bilinçsizlik, gerilikle ileri, eski ile yeni arasında çelişkiler, çatışmalar var olacaktır. Bunlar oldukça mücadelenin örgüt-

lenmesi içinde çelişkiler aşılabilecek, ilerleme olacaktır. Sınıf savaşımı boyunca sürekli bir şekilde eski ve köhnemiş olan yavaş yavaş ölüp gidecektir, ama ölen öyle kolay ölmek istemeyecek, var olmak için mücadele edecek, köhnemiş anlayışını dünya görüşünü ve davasını sürdürmeye çalışacaktır.

Aynı zamanda yaşam boyunca sürekli bir şekilde yeni bir şeyler doğacaktır. Ama doğan herşey öyle kolay doğmayacak, var olmak için mücadele etmesi gerekecektir. Eski ile yeni, ölüp gidenle dünyaya gelen arasındaki mücadele... İşte gelişimin temeli budur.

Her alanda yaşanan geriliklerin temelinde ideolojik, teorik, politik yetersizlik ve deneyimsizlik bulunmaktadır. Politik seviyenin geriliğinin ve Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin, Proletarya Partisi'nin temel teorik görüşlerinin yetersiz kavranışından dolayıdır. Yetersizliğin diğer bir kaynağı gerçeği kavrayamayan ve gerçeğe hükmedemeyen bilinçtedir. Bu gerilik nasıl aşılabilecek? Hangi çalışma ve yoğunlaşmayla yetersizlikler giderilecektir? Yaşanan gerilikleri giderecek olan çalışmanın can damarı olan ideolojik-politik çalışmadır, diğeri de sınıf savaşımının pratik mücadelesidir. Bu iki çalışma doğru ve bilinçli tarzda bütünleştirildiği zaman gerilikler giderilir, yetersizlikler aşılar. O zaman devrimci bilinç değiştiren, dönüştüren, örgütleyen ve savaşan güce dönüşür.

Sınıf bilinçli proleterler teorik çalışmayı ihtiyaç ve zorunluluk olduğu bilinciyle örgütlemelidir. Ancak, bu çalışma pratik çalışmanın önüne konarak başarılamaz. Teorik çalışma da pratik çalışmanın bitimine ertelenemez. Bu iki çalışma birlikte birbirini bütünleyen tamamlayan, biri diğerinin olmazsa olmazı olarak kabul edilerek yürütülmelidir.

Önderlik ve örgütlenme gücünü artırmak demek aynı zamanda, varolan yanlış anlayışları mahkum ederek eğitimi ve bilinçlenmeyi güçlendirmektir. Önder ve ön-

cü olmanın bilincinde ve sorumluluğunda hareket etmektir. Bugün bulunan yerin, taşınan sorumluluğun öncü olma misyonunun gereklerinin zayıfladığı ve silikleştiği yerde önderlik ve öncü rol oynanamaz. Her şeyden önce öncü ve önder derken ne anlaşılmalıdır? Hangi çalışma ve pratiğin örgütlenmesi başarılar olarak önderlik rolü oynanır? Bu sorulara doğru yanıt vermek ve doğru yanıtlar etrafında çalışmalarını örgütlemek gerekir. Bugün birçok alanda yaşanan sorunlardan biri önderlik ve öncü olma misyonunun yetersiz kavranışdır. Müdahale ve çözüm gücü olan önderlik, ancak görev ve sorumluluklarla yükümlü olduğunun bilincinde olursa rolünü oynayabilir. Ne yapacağını ve nasıl yapacağını bilinciyle hareket edenler sorumlu davranabilir.

Komite çalışmalarında komite bileşenleri arasında yaşanan sorunları doğru tarzda ele alıp çözümleyen, irade ve eylem birliğini güçlendiren güven ve ortak hareket etme gücünü artıran ve onları ortak hedefler doğrultusunda birleştirerek yönelten bilinç önderlik rolünü oynayabilir.

Sınıflı toplumun onlarca düşünsel, ahlakal ve moral değerlerini üzerinde taşıyarak devrimci saflara katılanların eğitimi ve dönüşümü kolay olmamaktadır. Bu uzun, zorlu ve sancılı bir süreci almaktadır. Proletarya Partisi'nin geçmişle bugünü arasında yaşanan tecrübe deneyim ve bilgi kopukluğu yaşanan zorlukları artırmakta, önderlik ve öncü rolünü oynama gücünü zayıflatmaktadır. Proletarya Partisi pratiğinde dolaysız canlı tecrübe ve deneyimin parti dışına çıkışının yarattığı eksikliği "sıfır tecrübe" ile yeniden tecrübe ve deneyim elde etme pratiğinin örgütlenmesi, var olan devrim yürüyüşünün gücünü zayıflatmaktadır. Bugün çoğunlukla genç ve tecrübesiz militanlardan oluşan komitelerin yürüyüşünü zayıflatan önemli etmenlerden biri yaşanmış ancak "elde olmayan" tecrübe ve deneyimin yeniden kazanımı sorunudur.

Emperyalist saldırıların çok yönlü oluşu ve yoğunluğu, Türk hakim sınıflarının baskı ve yıldırma politikalarının etkili olması sonucunda kendisini hissettiren tasfiyecilik, bugün küçük burjuva kesimi ideolojik-politik olarak önemli oranda etkiledi, devrim ve sosyalizm bilincini kırmaya ve bozmaya çalıştı. Düşünsel ve moral olarak önemli oranda bozulan küçük burjuva anlayış, proletaryanın en temel ve vazgeçilmez ilke ve kurallarını, değerlerini sulandırmaya, bozmaya, doğruları yanlış, sahteyi gerçek diye yutturmaya, gerçekleri ters yüz etmeye çalıştı. Bu olumsuz ve sisli süreç devrimci hareketi etkiledi. Proletarya Partisi de bu olumsuz süreçten etkilendi, tasfiyeciliğin sisli ve bulanık havası saflarda bulunan ve henüz pro-

leterleşemeyen küçük burjuva kesimi önemli oranda etkiledi. Proletaryanın en temel öğretilerinde devrim ve savaş konusundaki bilgisinde sapmalar yaşandığı gibi onun öncüsü olan parti konusunda da kırılmalar ve savrulmalar yaşandı. "Bütün sosyalistleri birleştiren, onların bütün inançlarını mücadele ve faaliyet yöntemlerine uyguladığı devrimci bir teori olmadan güçlü bir sosyalist parti olamaz. Tam bir inançla doğruluğunu kabul ettiğimiz. Böyle bir teoriyi mensuz saldırılardan ve kötüleştirme girişimlerinden korumak her türlü eleştiriye düşman olmak anlamına gelmez." Lenin.

Bu süreçte sınıf bilinçli proleterlere daha ağır ve zor görevler düşüyor. Her türden tasfiyeciler saldırılara ve temellendirmeye ça-

lıştıkları anlayışlara karşı güçlü bir bilinç oluşturmak ve tasfiyeciler anlayışlara karşı mücadeleyi, parti bütünü için eğitim aracı durumuna getirmek gerekir.

İdeolojik savrulma ve yaşanan kırılma sonucu küçük burjuvazi, Parti içinde hak etmediği ayrıcalık ve haklar talep etmeye çalışır. Parti içi demokratik merkezîyetçilik ilkesini çiğnemeye, eleştiri-özeleştirme ruhunu yok etmeye çalışır. Partinin temel ideolojik ve teorik görüşlerine temel tezlerine bağlılık olarak kabul edilen disiplin anlayışını, örgüt kararlarına uymayı ve ona itaat etmeyi reddeder. Parti içi mücadeleyi Parti birliğini bozacak ve zayıflatacak şekilde kavrayan ve uygulayan küçük burjuva anlayış, proletaryanın öncüsünü kendi bireyci

ve bencil düşünceleri şeklinde biçimlendirilmeye çalışır. Partinin arılığını ve sadeliğini bozmaya, gerçekleri manipüle etmeye çalışır. Bu gerçeklik görülmeli ve bilince çıkarılmalıdır.

Bugün bir yandan sınıf savaşımına güçlü, bilinçli ve sürekli tarzda müdahale ederken diğer yandan devrimin bilgisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm ile donanarak her türden tasfiyeciler, reformist ve revizyonist anlayışlara karşı mücadeleyi yükseltmek gerekir. Devrimin ve örgütlemenin bir bilim olduğu bilinciyle çalışmak, süreci ve bilimi sürekli incelemek, zor sınavlara hazırlanmak gerekir. Gelişmeler daha fazla cesaret ve fedakarlık, daha fazla enerji talep ediyor buna hazır olmak gerekir.

PUSULA

SINIF SAVAŞIMI DEVAM EDİYOR, DEVRİM BİLİMİ MLM GÜÇLENİYOR!

Peru mahkemelerinde burjuvazinin yankılarını hafifletmeye çalıştığı tarihi bir an gerçekleşti. Bir gün tarih, bu anın önemini, geleceğe etkisinin büyüklüğünü öğretecektir.

Yıllar önce Peru'daki Halk Savaşı'nın büyük önderi, Peru Komünist Partisi'nin Başkanı **Gonzalo** Peru devrimine önderlik görevini fiilen yerine getirirken esir düşmüş; düzmece ve gizli-kapaklı bir mahkemede yargılanıp ömür boyu hapis ile cezalandırılmıştı. Mahkemeye ilk çıkarıldığı gün, içeriye gizlice sokulmuş bir kamera sayesinde dünya halkları esir düşmüş ancak teslim olmamış **gerçek** bir devrimci, bir **komünist** önderin haykırışlarına tanık oldu. Bu haykırışlar tüm burjuva egemenleri ürktüen yücelikte ve kahramancaydı. Bundan bir süre sonra, toplumdan, yoldaşlarından, hatta ailesinden, avukatlarından yalıtılan Başkan Gonzalo'nun barış mektupları yazdığı iddiası ortaya atıldı. Halk Savaşı'nın kahraman önderi, çıkarıldığı mahkemeyi burjuvazi ile proletaryanın savaş alanı haline getiren Başkan Gonzalo'nun zalimlere, yok edilmesi kesin olanlara, sonları yaklaşmış olanlara barış mektupları ile anlaşma önerdiği yazıldı, çizildi. Bu büyük ve bir o kadar çirkin yalan tüm dünyada dillendirildi. Emperyalist dünyanın kaleşörleri her fırsatta bu düzmeceyi propagandasını yaptılar. **Biliyorlardı ki Başkan Gonzalo gerçek bir düşmandı ve kesinlikle küçük düşürülmeliydi. Yoldaşları Gonzalo'dan gelecek haberi umutla bekle-diler. Beklerken de çizdiği yolda devam ettiler. Peru dışındaki yoldaşları Gonzalo'nun hayatını korumak, onun hakkında bilgilenmek için sürekli çaba içinde oldular.** Ve yıllar sonra Peru'nun bürokratik devlet aygıtı yeniden yargılamak zorunda kaldığında, yine mahkeme salonunda bir kez daha Başkan Gonzalo'nun devrim çığlıkları yükseldi. Bir kez daha burjuvazinin suratına mezarının hazır olduğu, onu mezara itecek gücün büyük güne savaşarak hazırlandığı haykırıldı.

Bu gerçeklikte çok değerli dersler vardır. Bundan öğrenmesini bilmeliyiz. Bir devrimci önder üzerinden halkın gelece-

ğini etkilemek amaçlı oynanan oyunlar ve bu oyunları **yerle bir eden** politik çizgi... Küçük bir gücün büyük bir gücü alt edebilme becerisi; çürümüş olanın yalana, aldatmacaya, çirkinliğe dayanan varolabilme çabasına karşı, yeni olanın tümüyle gerçeğe, devrime dayanan varolma ve **kazanma** cüreti...

Emeğin köleleştirildiği sistemlerde açlık, yoksulluk ve cehalet arttıkça ideolojik manipülasyon da daha etkili olarak devam etmektedir. Toplumsal emeğe ve toplumsal bilince ideolojik ve ekonomik düzeylerde devam eden saldırıların etkisi her geçen gün zayıflıyor. Sömürü, yağma, yıkım ve yoksulluk ezilenlerin, sömürülenlerin bilincinde daha fazla yankılanmakta, burjuvaların yarattığı sis perdesi daha fazla zorlanmakta, yırtılmaktadır.

Berlin duvarının yıkımıyla, revizyonist bürokrat diktatörlüklerin kapitalist burjuva diktatörlüklerine evrilmesiyle, **"Yeni Dünya Düzeni"** burjuva teziyle gerçekleştirilen ideolojik saldırılar yalnızca toplumun bilinçsiz ve geri kesimlerini etkilemedi; sadece onların yaşamsal ve düşünsel dünyalarını sarsıp, sersemletmedi; daha sarsıcı, daha etkileyici şekilde toplumsal değişim iddiasıyla yola çıkan, bu iddiayı taşıyan küçük burjuva örgüt ve aydınların, sosyal ve siyaset bilimcilerin düşünsel dünyalarını etkiledi, sarstı, onları sersemletip yoldan çıkardı.

Saldırının ana hedefi genel olarak **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimi, özel olarak devrim teorisi ve proletarya diktatörlüğü tezleriydi. **"Sınıf savaşımı sona erdi"** denildi, tarihin sonu ilan edildi, medeniyetler savaşından bahsedildi, küreselleşme ile yeni bir çağa girilmekte olduğu yaygarası yapıldı; bu içerikteki saçmalıklar bugün de, ancak biçim değiştirerek devam ediyor. İnanırcı olmak için her türlü aracı kullanan burjuvazi bir yerde tıkanıp kalmaktadır; gerçekler: sınıf savaşımı, yeninin bitmek bilmez doğum hamleleri, eskinin durdurulamaz çürümüşlüğü... Proletarya; insanlık tarihinin bu son sınıfı; zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar burjuvaziye yok olmadığını haykırmaktadır; sayısının da yoksulluğunun da arttığını her geçen

gün fazlasıyla göstermektedir. Sınıf savaşımına Proletarya Diktatörlüğü ile son vermek üzere ayağa dikildiğinde proletarya, burjuvazinin yalanları, aldatmacaları Gonzalo'nun yargılandığı mahkemeyi izleyen tüm burjuvaların yalanları gibi yerle bir olacaktır.

Sınıf savaşımının dinamikleri böyle işlemektedir. Bu diyalektik bir süreçtir. Yaşanması mutlak; dönüşümün insanlık tarihindeki karakteri budur. Gonzalo yoldaş özgülünde yaşananlar bunun küçük bir parçasıdır...

Başkan Gonzalo teslim alınamazsa bile, O'nun fikirleri, devrim için tezleri, Peru halkına gösterdiği yol muğlaklaştırılmaya, belirsizleştirilmeye, Peru Komünist Partisi de hedefsiz hale getirilmeye çalışıldı. Başkan Gonzalo hakkında şüphe, güvensizlik yaratılmaya çalışıldı. Yalan ve aldatmacalarla oluşan tereddüt ve kaygılar büyütülmeye çalışıldı. Devrim bilimine, onun savunucularına ve Gonzalo yoldaş ile birlikte tutsak düşen önderlere karşı en akıl almaz, iğrenç yöntemlerle saldırıldı. Görsel ve yazılı medyanın bütün manipülasyon kuralları ve araçları, bütün hileler devreye sokuldu. **"Peru devriminin önderi Gonzalo barış mektupları yayınladı"**, **"silahlı mücadeleye son verdi"** vb. açıklamalar en hızlı, en etkili, en inandırıcı şekilde dünyanın dört bir yanına yayılmaya çalışıldı. Yalan gerçeğin yerine konuldu ve gerçekler etkisiz hale getirilip, zayıflatılmak istendi. Bu yalanlara Marksizm-Leninizm-Maoizm savunucuları ve ezilenler inanmadı. Onlar, yalan ve manipülasyonu parçalayacak olan gerçeğin sesinin bir kez daha yankılanmasını sabırla bekledi. Sadece, revizyonistler ve her türden oportünist, reformist küçük burjuvalar buna **"inandı."** İnanıldığını yüksek sesle dillendirdi. Emek ve devrim cephesinde moral bozukluğu yaratmaya çalıştı. Bu ihanet çabalarının etkisi Gonzalo yoldaş, ikinci kez mahkeme karşısına çıkarılınca ya kadar sürdü.

Peru proletaryasının önderi, ezilen dünya halklarının Gonzalo'su çıkarıldığı mahkemede bir kez daha devrim ve komünizm sloganlarını haykırınca her şey tersine döndü. Bütün burjuva çaba ve emekler **"boşa"** gitti. Bir kez daha proletaryanın devrim davası, komünizm ideali burjuva ideolojisinin karşısında yenilmez olduğunu ortaya koydu. Gonzalo yoldaş proletaryanın yılmaz savunucusu olduğunu, ezilenlerin gerçek sahibi ve yoldaşı olduğunu haykırıldı. Proleter haykırışı, her

türlü burjuva gerici sis perdesini, her türden iğrenç manipülasyon "sırlarını" parçalayarak, ezilenlerin devrim bilincinde yankılandı. Umud, cesaret bir kez daha proleter bilincin güçlü dayanağı oldu. O gün yaşanan tarihsel bir andı. Gonzalo ve yoldaşlarının her bir sözü, her bir sloganı proleter devrim davasının yenilmezliğini ortaya koydu.

Gonzalo yoldaşın duruşu, haykırışı her türden revizyonist-oportünist görüş ve düşünceye bir darbe oldu. Gonzalo yoldaşın tutsak düştüğü süreçte yürütülen ideolojik saldırılardan etkilenen Peru Komünist Partisi saflarındaki bazı küçük burjuva kesim revizyonizmin iki yüzlü savunucuları durumuna düştüler.

Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine yöneltilen saldırının özü onun yılmaz savunucularına karşı yürütülen saldırının aynısıdır. Gonzalo'ya saldırı Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine ve onun komünizm ideallerine saldırıdır. Dolayısıyla bizlerin görevi Marksizm-Leninizm-Maoizme daha sıkı sarılmaktır. Devrimin önderleri vazgeçilmez önemdedir. Ancak onları vareden ise Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ve bu bilimin mahir uygulamasıdır. Bugün Gonzalo olmasaydı da Peru Komünist Partisi'nin yürüyüşü sürecekti. Bundan kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Kapitalizm-sosyalizm, devrim-reform, proleter bilim-burjuva bilim, Marksizm-Leninizm-Maoizm-revizyonizm, burjuva diktatörlük-proleter diktatörlük arasındaki mücadele bazen açık bazen kapalı, bazen üstü örtülmek istenerek, özü karartılıp içi boşaltılarak, muğlaklaştırılıp belirsiz hale sokularak yok sayılmak istense de süregelen bir tarzda devam etmektedir. Hiçbir şey bu gerçekliği ortadan kaldıramaz. Sınıf savaşımının tarihi kimin kazanacağı belli olmayan süreçten proletaryanın kazanacağı sürece mutlaka evrilecektir. Sınıf savaşımı gelişimin motorudur, dinamizmidir. Sınıf savaşımına ancak, tarihin son ve en güçlü sınıfı proletarya bütün sınıfları ve kendini yok ederek son verebilir.

Bugün dünyada uyanmamış insan hala çoğunluktadır. Ama uyanış yavaş da olsa devrimi destekleyecek ve savunacaklardır. Kitleler değişim istiyor. Bu değişimin gerçek yanıtı devrimdir. Devrimler er ya da geç zafer kazanacaktır. Bu tarihin ve toplumların gelişim akışıdır. Bu akış durdurulamaz.

Almanya'da kölelik yasası yürürlükte

Son yıllarda dünyadaki durum tarif edilirken kullanılan “emperyalist-kapitalist ülkelerin işçi ve emekçilerine yönelik saldırıların, hak gasplarının, ücret kesintilerinin vb. yoğunlaşması” olarak tanımlanan durum, Almanya'da yılın ilk günü ile birlikte yürürlüğe giren Almanya'nın Kölelik Yasası “Hartz IV” ile yaşanmakta. Alman devletinin son 50 yılın en sert sosyal hak kesintilerini içeren saldırı yasası yine de yeni bir olgu değil. Zira 1980'li yılların başından itibaren parça parça yapılan, sosyal hakların gaspı bugün

topyekün yapılmaktadır. Yani **Agenda 2010** ve **Hartz IV** adıyla yürürlüğe giren sözde reform programları, daha önce kısmen çıkan programların toplamı ve en kapsamlısıdır. İşsiz sayısının 4 milyon 93 bin 216'ya çıktığı, 6,3 milyon kişinin geçici işlerde çalıştığı Almanya'da durum, işçi ve emekçiler açısından bu “reform” yasasıyla daha da zorlaşmaktadır. Sözde işsizliğin çözümü olarak ortaya konan “çözüm” ise kölelikten başka bir şey değildir. Zira bir yıl boyunca işsiz kalan ve işsizlik sigortası ile yaşamını sürdürebilen Al-

İşsiz sayısının 4 milyon 93 bin 216'ya çıktığı, 6,3 milyon kişinin geçici işlerde çalıştığı Almanya'da durum işçi ve emekçiler açısından bu “reform” yasasıyla daha da zorlaşmaktadır. Sözde işsizliğin çözümü olarak ortaya konan “çözüm” ise kölelikten başka bir şey değildir.

man vatandaşları için, saat ücreti bir Euro'dan başlayan zorunlu çalışma sistemi getiriliyor. 1 Euro'luk saat ücreti Almanya'daki ortalama saat ücretinin yirmide birine denk geliyor. Bunun yanında bu yasa ile uzun süre işsiz kalanlara verilen ödeneği de azaltılıyor.

Almanya'da kölelik yasası yürürlüğe girmeden aylar öncesinde Almanyalı emekçiler özellikle Pazartesi günleri yaptıkları on binlerce emekçinin katıldığı eylemlerle karşı koymaya çalıştı. Ancak eylemlerin en büyük güce ulaştığı durumda yine tüm sömürücü sınıfların en yakın “koltuk değnekleri” reformist ve revizyonistler, oluşan hareketliliği bölmeyi başardı. Önce güçten düşen ve iki ayrı biçimde yapılan eylemler süreç yaklaştıkça etki gücünü tamamen yitirmiş ve ortadan kalkma aşamasına gelmiştir.

Yasanın yürürlüğe girdiği 1 Ocak'tan itibaren Almanya yine emekçilerin seslerine tanıklık etmeye başladı. Ancak bu eylemlere katılımın düşüklüğü dikkat çekici boyutlardaydı. **3 Ocak** günü protesto gösterileri başta

başkent **Berlin** olmak üzere **Köln**, **Bremen**, **Hamburg**, **Braunschweig**, **Lüneburg**, **Stuttgart**'ın yanısıra 20 kentte yapıldı. **Hamburg**'da yaklaşık 200 gösterici Çalışma Ajansını işgal etti. **Leipzig**'de 100 kişi dairenin kapısını işgal ederken, **Nürnberg**'de ise göstericiler ajans binasına yaklaşılmadılar. **Hamburg**, **Nürnberg** ve **Berlin**'deki protesto gösterilerinde emekçiler ile polis arasında küçük çaplı çatışmalar, arbedeler yaşandı. Berlin'de yaklaşık 800 kişinin katıldığı eyleme polis biber gazlarıyla saldırdı, 10'dan fazla göstericiyi gözaltına aldı.

Sonuç olarak 1998'de “işsizliği biteceğim” söylemleriyle işbaşına gelen ve tabii ki Alman tekellerinin ihtiyaçları doğrultusunda çalışan Schröder hükümeti, işçi ve emekçilerin sosyal haklarında yaptığı kısıtlamalar ve kölelik sistemiyle Almanya emekçileri açısından yeni bir dönemi başlatmıştır. Bu anlamda yeni dönemde devlete yedekli sendikal anlayışın da işçi sınıfına bir şey vermeyeceği bir kez daha görülmüştür.

“Bu savaş yasal ve insani değil”

ABD Irak'ta her gün daha da batağa saplanırken ve halklar nezdinde meşruluğunu tamamen yitirirken, ABD halkından da benzer tepkilerin yansması umut verici gelişmeler olarak değerlendirilmelidir. Zira ABD'deki son seçimlerde 11 Eylül sonrası süreçteki saldırıların direkt uygulayıcısı olan Bush'un yeniden Başkanlığa seçilmesi ABD halkından bir anlamda bu politikalara onaydı.

ABD'li asker ailelerinin Felluce katliam saldırısı ile evlerini terk etmek zorunda kalan Iraklılara yardım toplaması bu anlamda çok değerli ve önemlidir. ABD'nin **Felluce** saldırısında evlerinden olan ve **Ürdün**'e sığınan Iraklılara, bölgede hayatını kaybeden ABD askerlerinin ailelerinden yardım eli uzandı ve aileler topladıkları 600 bin dolarlık yardımı Fellucelilere gönderdi. ABD'li aileler, ayrıca Irak'ın işgalinin meşru olmadığını ve bölgenin siyasi ve ekonomik açıdan nüfuz altına alınması için gerçekleştirildiği-

ni söylüyorlar. ABD'lilerin, şehri yerle bir ettiğini gördüklerinde çok üzüldüklerini belirten aileler, Fellucelilere onları önemseyen ABD'liler de olduğunu göstermeyi amaçladıklarını dile getiriyorlar.

Oğlunu işgalde kaybeden bir baba, “**Bu savaş hiçbir şekilde yasal ve insani değil. Bana göre bu savaş, bölgede siyasi, ekonomik ve coğrafi kontrolü ele geçirmek için yapılır. Irak'ın ne 11 Eylül'le, ne de kitle imha silahlarıyla alakası var. Başkan Bush'un da bu gerekçeyle buraya saldırması hiç gerekli değildir**” diye konuştu.

11 Eylül saldırılarında itfaiyeci oğlunu kaybeden bir annese, oğlu gibi 11 Eylül'de hayatını kaybedenlerin, Iraklı sivillerin öldürülmesi için kullanılmasından rahatsız olduğunu ifade etti.

Irak'taki işgal nedeniyle oğullarını kaybeden anneler daha önce de bir imza kampanyası başlatmış ve ABD'nin politikalarını teşhir etmişti.

Bangladeş bir Maoist liderini kaybetti

Batı Bengal Komünist Partisi Merkez Komite sekreteri **Mufaqgar Chowdhuri** devlete bağlı güçler tarafından yakalanarak katledildi. RAB adıyla kurulan ve para-militer silahlı bir güç olan terörist bir çete tarafından daha önce de binlerce işsiz genç ve Maoist kadro katledilmişti. Ve her seferinde yapılan açıklama, karşılıklı çatışma sonucunda ölümlerin yaşandığına dair olmuştu. Batı Bengal'de hükümette bulunan **Khaleda Nizami** ülkenin en büyük sanayisini yıkıma uğratan politikalar uygulayarak milyonlarca işçi ve köylünün yaşamını cehenneme çevirirken, diğer yandan halkın direnişini kırmak için militan ve silahlı kitlelere karşı savaş yürütmektedir.

Maoist Birlik Grubu temsilcisi ve Purba Bangla İşçi Partisi Merkezi Temsilcisi **Sharif** yaptığı açıklamada, ülkede gazeteciliğin de dev-

letin bir aracı olduğuna ve Bangladeş'te gazeteciliğin dünyanın en çürümüş halinin yaşandığına dikkat çekerek **Chowdhuri**'nin katledilmesini gözlerden gizlemek için elinden geleni yapacağına emin olduklarını ifade etti.

Chowdhuri, uzun bir devrimci yaşama sahip bir kadroydu. Sharif açıklamasında onunla ilgili şunları ifade etti: “Yeni kuşak Maoistler, onun yaşamından ve aynı zamanda hatalarından öğrenmelidir. O öldürüldüğünde dahi düşmana karşı devrimci ruhunu sağlam tuttu... Bizler devrimcilerin tüm güçleriyle savaşabileceğini göstermek için yoldaş Chowdhuri'nin ölüm haberini uluslararası proletaryaya yaymalıyız.” Sharif tarafından yapılan açıklama “**Kahrolsun Khaleda-Nizami hükümeti ve silahlı güçleri**”, “**Maoist güçler arasında birliği inşa edelim**” sloganlarıyla son buldu.

HKP(M) gerillalarından saldırı

5 Ocak günü Hindistan Komünist Partisi (Maoist) gerillalarının Bihar eyaletinde döşediği mayının patlaması sonucu 6 polis öldüğü öğrenildi. HKP(M) bu saldırının bir süre önce bir Maoist kadının sempatanın vahşi işkencelerden geçirilmesine karşı yaptıklarını

açıkladı. 4 Ocak günü gerillalar, taraftarlarının işkence gördüğü Kajara istasyonu polis merkezine bir baskın yaparak 4 silaha el koymuş ve 5 polisi de yaralamıştı.

Bunun üzerine operasyon başlatan polis güçleri birçok köy baskını yaparak gerillaları aramıştı. Ancak bu operasyonlarda aradıkları gerillalar, dönüş yoluna mayın döşeyerek 6 polisin saf dışı kalmasını sağladılar. Bihar'da Maoistlerin etki güçlerinin fazla olmadığını düşünerek rahat davranan polis güçleri bu saldırı ile yaşadıkları şoku şu sözlerle ifade ettiler: "Gaya, Jehanabad, Aurangabad, Arwal, Patna ya da Nalanda'nın aksine Munger Maoist güçlerin bölgesi olarak görülüyordu. Fakat polis şefinin ve 5 diğer polisin öldürülmesi polis karargahını Maoistlere bu eylemi yaptırmanın ne olduğunu araştırmaya zorlamaktadır."

KATMANDU'DA BÜYÜK YÜRÜYÜŞ

Nepal'in başkenti Katmandu'da 100 binin üzerinde kişi, Nepal Komünist Partisi (Maoist) ile devlet arasında barış görüşmelerinin başlatılması için yürüyüş yaptı. Öğretmenler ve insan hakları örgütleri tarafından düzenlenen yürüyüş sırasında kentte yaşam durdu, trafik tamamen kapandı. Öğrencilerin derslere girmeyerek katıldıkları gösteride barış görüşmelerinin derhal başlanması istendi.

'ABD, IRAK HALKINI HESABA KATMADI'

ABD'li askeri tarihçi Binbaşı Isaiiah Wilson, "ABD'nin, Irak savaşını planlayamadığını ve Irak'ta 'halk savaşının' içinde olacağını da tahmin edemediğini" belirtti.

Wilson'un çeşitli konferanslarında Irak savaşına ilişkin konuşmalarının derlendiği makale, Washington Post gazetesince yayımlandı. ABD'li askeri tarihçi Isaiiah Wilson, "21 aydır Irak savaşının içinde olan ABD'nin, ülkeyi işgalle nasıl istikrar sağlayacağını planlayamadığını ve ayrıca bu savaşın Irak halkının savaşı olduğunu idrak etmede yandığını" söyledi.

Wilson, "ABD ordusu, Irak'ta adi savaş etkinliğinin içindedir" dedi ve bu yüzden savaş kazanıldı diye düşünülse de kaybetme tehlikesi bulunduğunu kaydetti.

Evrensel Bakış

FİLİSTİN SEÇİMLERİNDE UMUT ARAYANLAR UMDUKLARINI BULAMAYACAKLAR!

Filistin'de 9 Ocak günü gerçekleştirilen "devlet başkanlığı" seçimi tam da İsrail Siyonizmi ve ABD emperyalizminin istediği şekilde sonuçlandı. Bunun tersten okunuşu ise kuşkusuz Filistin halkının yeni bir aldatmaca içine sokulmasıdır. Bu aldatmacanın ismi de son yıllarda çokça moda olan "demokrasi", "barış" vb. söylemlerle cilalanıyor.

8 yıl aradan sonra Filistin halkının % 66'sının gittiği sandıklardan çıkan % 66 oy oranıyla Ebu Mazen yani Mahmud Abbas oldu. Abbas, İsrail ve ABD tarafından da önümüzdeki süreçteki politikalar için en uygun görülen isimdi. Bu seçimin Filistin halkı için ne ifade ettiğine geçmeden önce bu yeni olmayan devletin başkanna yakından bakalım.

MAHMUD ABBAS KİMDİR?

El Fetih örgütünün hayatta kalan son birkaç kurucu üyesinden biri olan Abbas, aynı zamanda sözde Oslo barış sürecinin de mimarlarından. Abbas, süreç içinde hep arka planda olmayı tercih etse de, bu durum onun uluslararası arenada, Arap liderleri ve istihbarat şefleriyle güçlü ilişkiler kurmasını engellemedi. Nitekim bu ilişkiler onun FKÖ içinde bu bugün de devlet başkanlığına kadar yükselmesinde önemli bir rol oynadı.

Siyasi kişilik olarak pragmatist olarak tanımlanan Abbas'ın Oslo'da-

ki gizli görüşmelere katılan Filistin heyetinin başkanlığını üstlenmesi FKÖ içinde güvercin olarak tanınmasına yol açtı. 2003 yılında İsrail ve ABD'nin Arafat'ı muhatap olarak kabul etmemesinin ardından Abbas ismi de ortada dolaşmaya başladı ve Filistin Özerk Yönetimi'nin ilk başbakanı oldu. Arafat ile mücadelesi sonucu 4 ay sonra istifa etti.

1993'ten beri İsrail'in resmi olarak da iş yaptığı ve Oslo'da Filistin halkının kaderinin pazarlık konusu yapılmasının taraflarından birinin başındaki Abbas'ın neden tercih edildiği onun bu geçmişinde yatmaktadır. Abbas'ın her fırsatta "barışçıl" mücadele çağrısı yapmasının, işgal altındaki kendi kaderlerini tayin hakkından yoksun Filistin halkı için ne anlama geldiği açıktır. Abbas da bunu açıkça yaptı ve bundan sonra olmayan bir devletin başkanı olarak bu ihaneti resmi olarak sürdürecektir.

SEÇİM YARIŞI MI, TEK SEÇENEK Mİ?

Bu seçimlerde Filistin halkının % 34'ü sandık başına gitmedi. Bu önemli bir rakamdır, ancak oy veren % 66'lık kesimi de açıklamak durumundayız. Burada iki noktada yorum yapılabilir. Birincisi Filistin halkının bugün için doğru bir önderlikten yoksun oluşudur. Bugün Filistin'de en etkili silahlı güç olan Hamas ve İslami Cihad örgütlerinin bu doğru çizgiyle

ilgisinin olmamasının da ötesinde, bir yandan halka boykot çağrısı yaparken diğer yandan meşru olmayan bu seçimlerin sonucunda çıkacak yeni devlet başkanıyla işbirliği yapacaklarını açıklamaları bu hareketlerin (diğerlerinin yanında) tutarsız yapılarını da ortaya koymaktadır. İkinci yorum olarak, Filistin halkının nefretine mahzar olan iki gücün (İsrail-ABD) Abbas'a sıcak bakmasına karşın Abbas'ın % 70 gibi önemli bir oranla seçilmesi. Bunu da adayların genel niteliğine bakarak yorumlayabiliriz. Seçimlere 7 aday katıldı ve bu adayların hiçbiri (en yakın rakibi Mustafa Barguti de dahil) silahlı mücadeleyi savunmuyor. Bu anlamda Filistin halkı seçimini silahlı mı, barışçı mı mücadele noktasında yapmamış, FKÖ'nün adayını seçmişti. Filistinli siyaset bilimci Shikaki'nin de ifade ettiği gibi "Popüler olan Abbas değil, FKÖ. Arafat yaşarken Abbas'ın sadece % 3'lük bir popülaritesi vardı... Yani FKÖ'den kim aday olursa olsun popüler olacaktı." Bu noktada hala İsrail tarafından tutsak olan ve silahlı mücadele konusunda daha sıcak söylemleri ve mahkemelerdeki tavırlarıyla dikkat çeken ve bu nedenle de adaylığı tehdit, karalama kampanyasıyla karşılanan ve adaylığını geri çeken Mervan Barguti gibi bir adayın varlığı söz konusu olsaydı, durum çok daha farklı olacak ve değerlendirmeler de buna göre yapılacaktır. Ancak görüldüğü gibi temelde birbirlerinden farklı açılımlar getirmeyen 7 adaydan FKÖ'nün adayının zaferi doğaldı.

FİLİSTİN'DE ABBASLI DÖNEM

Filistin halkını önümüzdeki dö-

nem olumlu gelişmeler beklediğini söylemek mümkün değil. Her ne kadar Abbas "Filistin halkının acılarına son vereceğini" iddia etse de, bu acıların yeni bir aldatmaca süreciyle daha da ağırlaştıracağı kesindir. Bunun böyle olacağını yine Abbas'ın mesajlarından da çıkarmak mümkün. Seçimler konusunda yorum yapan Abbas "Büyük katılım var. Özellikle kadınlar oy kullanıyor. Bu, Filistinlinin demokrasiye doğru ilerlediğini gösteriyor" diyor. Abbas bu sözleri ile demokrasinin kimler tarafından engellendiğini, kimlerin demokrasi istemediğini de birbirine karıştırıyor olmalı. Filistin halkını demokrasiden mahrum bırakan İsrail siyonizminin kendisidir. Onların Filistin halkı için demokrasilerinin fotoğrafı Irak'ta çoktan çekildi.

Parlamentonun olmadığı, bırakalım parlamentoyu devletin olmadığı yerde devlet başkanının seçildiği Filistin'i en yakından izleyenlerden biri de hiç kuşkusuz ABD emperyalizmiydi. Özellikle işgalleri altındaki Irak'ta 30 Ocak'ta seçimlerin yapılmasını planlarken ve süre gittikçe kısalırken, işgalciler seçimleri gerçekleştirip gerçekleştiremeyecekleri konusundaki endişelerini her fırsatta çeşitli şekillerde dile getiriyorlar. Bu anlamda Filistin'deki seçimleri bir veri olarak almaya heveslenen W. Bush seçimlerin kendilerine umut verdiğini ifade etti. Irak ile Filistin'in durumunu ve koşullarını bir tutmak mümkün değilken dahi her şeyde umut arayan ABD emperyalizmine yanıt hem Filistin ve hem de Irak halkından gelmeye devam edecektir ve bu yanıt hiç kuşku yok ki, onları hiç de mutlu etmeyecektir.

ŞAN OLSUN 14. YILINDA ZONGULDAK MADENCİ YÜRÜYÜŞÜNE VE 42. YILINDA KAVEL DİRENİŞİNE!

(....)
İşime karım dedim,
karıma Kavel diyeceğim
Ve soluğum tükenmedikçe
bu doyumsuz dünyada,
Güneşe karışmadıkça etim
Kavel Grevcilerinin türküsünü
söyleyeceğim.
Ve izin verirlerse

Kavel Grevcileri,

İzin verirlerse
İstinyeli emekçi kardeşlerim,
İzin verirlerse Kavel Grevcileri,
Ve ben tutabilirsem kendimi
Eğer sesimi tutabilirsem
O çoban ateşinin yandığı yerde
Kavel'de,
O erkekçe direnilen yerde,

Kavel'de

Karım altında nişanlanıp
dostlarımla arasında
Öpeceğim nişanımı

Kavel kapısında

Ve izin verirlerse İstinyeli
emekçi kardeşlerim
İzin verirlerse Kavel grevcileri
İlk çocuğumun adını
Kavel koyacağım

H. Hüseyin

Tarihte bazı önemli ve dönüm noktaları niteliğini taşıyan günler ve tarihler vardır. Bu tarihlerden biri de **28 Ocak 1963 Kavel Grevi** ve 30 Kasım 1990 Zonguldak Madenci yürüyüşüdür.

Grev ve toplu sözleşme haklarının henüz yasalaşmadığı ve yasak olduğu bir dönemde yapılan Kavel direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. İşçilerinin kendi gücünü gördüğü ve diğer fabrikalarda çalışanlarla birlikte patronları grev yasalarını çıkarmaya zorlayan Kavel direnişi, egemenlerin işçi sınıfının önüne çıkardığı engellerle nasıl başa çıkılabileceğinin de en güzel örneklerinden birini oluşturdu.

28 Ocak 1963 tarihinde Türk-İş'e bağlı Maden-İş Sendikası'na üye 170 işçi, İstanbul İstinye'deki Kavel Kablo Fabrikası'nda, yıllık ikramiyelerinin tam olarak ödenmemesini, sendikalarından ayrılmalari için yapılan baskıları ve bu sorunları patron ile görüşmek üzere seçtikleri temsilcilerinin ve şube başkanlarının işten atılmalarını protesto etmek için iş bırakarak, tezgah başında oturma eylemi başlattı. Eylemin başlamasının ardından patron, tüm işçilerin işine son verdi. Bunun üzerine işçiler, oturma eylemini fabrika önünde kurdukları çadırlarda direnişe dönüştürdüler.

Kavel direnişi diğer fabrikalarda çalışan pek çok işçi tarafından da desteklendi. Örneğin yine Vehbi Koç'a ait General Electric fabrikası işçileri bir dayanışma kampanyası başlatarak Kavel işçileri için para topladılar. Türk Demir Döküm'de çalışan 800 işçi de başlattıkları yardım kampanyasının yanı sıra sakal bırakma

eylemine başladı. Yine İstinye Tersanesi'nde çalışan işçilerde sefer tasları ile getirdikleri öğlen azıklarını Kavel direnişçileri ile paylaştılar.

2 Mart günü işçiler için adeta bir şenlikti. O gün işçi eşleri de eyleme katıldı. Direniş sürerken kablo yüklü kamyonların patron tarafından fabrika dışına çıkarılmak istenmesi üzerine kadınlar barikat kurarak patronu engellemek istediler. Ancak polis kadınlara azgınca saldırdı ve saldırı sırasında pek çok kadın yaralandı.

Sonuç olarak; sürdürülen görüşmelerin ardından dönemin Çalışma Bakanı Bülent Ecevit'in de aralarında bulunduğu heyet işçilerle anlaşmak zorunda kaldı ve 4 Mart'ta işçiler işbaşı yaptı. Direnişin sona ermesinin ardından 12 işçi tutuklandı. İşçiler hakkında pek çok konuda davalar açılmıştı. 10 Haziran'da tutuklu 6 işçinin serbest bırakılmalarından sonra işten atılmaları üzerine, fabrikanın kaplama bölümünde çalışan 30 işçi toplu halde iş bıraktı. Bu eylem nedeniyle Sıkıyönetim duruma el koydu. 24 Temmuz 1963'te yürürlüğe giren 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanununda yer alan bir madde ile yasanın çıkışından önce grev nedeniyle haklarında takibat yapılan işçilerin davaları düşürüldü. Yasadaki bu madde de "**Kavel maddesi**" diye anıldı. Kavel direnişi Türkiye işçi sınıfına grev hakkını hediye eden önemli bir direniştir.

Grev hakkının artık yasalara da girmesinin ardından **1 Kasım**'da **Trio** fabrikasında çalışan lastik işçileri greve çıkmıştı. Ancak grev kararı yasadışı ilan edilerek işçiler para cezalarına çarptırıldılar. **7 Kasım**'da Bursa'da belediye işçileri yasal olarak kabul edilen ilk grevi gerçekleştirdiler. Direnişler, grevler birbirini takip ediyordu: Mersin Ataş rafinerisinde 321 işçi direnişe çıkmış, İstanbul

Bozkurt Mensucat'ta grev kararı alan 1100 işçi patron fabrikayı kapatınca polislerle çatışmıştı. **Singer**'de, **Goodyear**'da, **Berec**'te, **Sungurlar**'da, daha pek çok fabrikada ve **Batman** rafinerisinde grev hakkını kullanmayı öğrenen işçiler mücadeleyi her tarafa yayıyorlardı.

14. YILINDA MADENCİ GREVİ ÖĞRETİYOR...

Yine Zonguldak maden işçilerinin şanlı grevi ve Ankara yürüyüşü de bu önemli ve şanlı günler arasındaki yerini almıştır. Bu bir onur eylemiydi, bir hak alma eylemiydi. Bu 48 bin maden işçisinin şanlı grevi ve bunun bir üst aşamaya sıçratıldığı Ankara'ya yürüyüş eylemiydi. Saldırlara karşı bir barikattı, Türkiye işçi sınıfına, emekçi halkına cesaret kaynağıydı, bilinç sıçratıcısıydı. Yani her açıdan tarihi bir eylemdi.

Zonguldak denince, akla maden ve maden işçileri gelmektedir. Zira burası taş kömürünün çıkarıldığı, kömür üretiminin nakış nakış işlendiği yerdir. 42 bini **Taş Kömürü İşletmeleri**'nde, 6 bini de **Maden Tetkik Arama (MTA)** işyerinde, toplam 48 bin maden işçisinin nüfusu aileleriyle birlikte yüz binleri aşırıyordu.

1990 yılı yine on binlerce maden işçisinin Toplu İş Sözleşmesi (TİS) yılıydı. Haftalarca süren zorlu görüşmelere rağmen egemen sınıflar, sınıf lehine bir anlaşmaya yanaşmıyordu. Yanaşmadıkları gibi yeni saldırı tehditleri savuruyorlardı. Bu süreçte TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine **30 Kasım 1990** yılında Zonguldak'ta ülkenin en büyük grevlerinden biri başlıyordu.

O dönem hükümette bulunan ANAP, işçi düşmanı yüzünü bu kez madenciler şahsında sergiliyordu. İşçilerin ücretlerinde günün koşullarına uygun iyileştirmeler, kayıpların telafisi, enflasyon baskısının hafifletilmesi talebine karşılık; ücretleri düşük tutma, mevcut haklara saldırı, ücretlerin yüksekliği demagojileriyle, işçilerle Zonguldak halkını karşı karşıya getirme uğraşları ve hepsinden önemlisi de "**zarar ediyor**" gerekçesiyle taş kömürü maden ocaklarını kapatma vb. tehditlerine karşılık, çözüm yönünde en önemli sınıf silahlarından olan grev eylemi gündeme gelmişti. →

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Meral YAKAR: Gaziantep Nizip doğumlu olan Meral Yakar (Kinem) öğrenci gençliğinin mücadelesinde yerini almıştır. PDA revizyonizmine karşı Proletarya Partisi saflarında yer aldı. TKP/ML'nin ilk kadın üyesi oldu. Bir kaza sonucu yaralanarak hastaneye kaldırıldığında, işkenceci polisler tarafından tanındı. Yaralı haldeki sorgusunda düşmana sır vermeyerek TKP/ML'nin direniş geleneğinin ilk mihenk taşlarını döşedi ve 22 Ocak 1973'te katledildi.

Ali Haydar YILDIZ: Köken olarak Dersim Mazgirtlidir. Elazığ'ın Palu ilçesi Erturan köyünde doğdu. Gençliğinin mücadelesinde yer aldı. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını kurtuluşa götüreceği yegane güç olarak inandığı TKP/ML'nin kurucuları arasında yer aldı. Halk Ordusu TİKKO'nun ilk komutanı olarak Vartınik'te girdiği çatışmada 24 Ocak 1973'te şehit düştü.

Atilla ÖZKAN: 1957 Kayseri doğumludur. Zeytinburnu ve Kazlıçeşme'de fabrikalarda faaliyet yürüttü. Veliefendi'de kaldığı evin kuşatılması üzerine son mermisine kadar savaşır ve yaralı olarak ele geçirilir. Tedavisi engellenerek 18 Ocak 1976'da katledilir.

Mehmet GÜNALP: 1960 Erzincan Refahiye doğumludur. İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'nde devrimci düşüncelerle tanışır. 16 Ocak 1980'de Şişli'de sivil faşistler tarafından katledilir.

Hazro Şehitleri: 24 Ocak 1981'de Diyarbakır Hazro'da bir ihbar sonucu atılan pusuda **Haydar Aslan** ile **İhsan Parçacı** uzun süren bir çatışma sonucunda şehit düşerler. İhbarcı Kırmataş köyü muhtarı daha sonra TKP/ML TİKKO gerillaları tarafından cezalandırılmıştır.

Yel Dağı Şehitleri: (21 Ocak- 10 Şubat 1993) 1993 yılının Ocak ayının sonlarında TİKKO 2. Mıntuka Birliği'nin üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağı'nda bir destan yarattı. Önlerinde iki seçenek vardı: Ya düşmanın üslediği ovaya inerek imha olmak ya da Munzur'u aşmak. Bir çığlık koptu yürekten; 21 Ocak'ta Zeki Peker yürüyemeyeceğini söyleyerek düştü Munzur'a. Yürüyüş devam ediyordu, medetsiz Munzur **Erkan Fener**'i aldı bu kez birlikte. **Ali Demirdağ** yürüyemiyordu artık. Dr. Hü ayağa kalkmak istedi ama ancak zafer işareti yapabildi. Köyün ışıkları görünmüş Munzur boyun eğmişti Partizanlara. Fakat **Barbara Anna Kistler**, **Ali Ekber Batasul** ve **Ali İhsan Yalçın** köye ulaştıktan sonraki günlerde zatürreden kaynaklı yaşamlarını yitirerek Yel Dağı Şehitleri olarak tarihteki onurlu yerlerini aldılar.

Yusufeli Şehitleri: (24 Ocak 1994) Yusufeli Karakolu'nu basmaya karar veren TKP/ML TİKKO gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada **Erhan Öztürk**, **Hasan Özdoğan**, **İhsan Şimşek** ve **Muharrem Kaya** şehit düştüler.

Polat İYİT: 1964 Dersim Ovacık doğumludur. TKP/ML'nin önder kadrolarındandır. 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca kendini devrime ve Partiye adamıştır. 1996'da SAG ve ÖO direnişinde yer alır. Direniş zaferle sonuçlanır. Ancak bedeni kanserin pençesine düşmüştür. Buna rağmen tahliye edilmez ve 15 Ocak 1997'de şehit düşer.

İşçiler yapılan tehditlere boyun eğmeyeceklerini haykırarak, haklarını elde etmek, madenlerin kapatılmasını engellemek ve egemen sınıfların saldırılarını geri püskürtmek için greve gitmeye karar verdiler ve **30 Kasım 1990** günü büyük bir coşkuyla, kararlılıkla ve azimle greve başladılar. Grevin başlamasıyla birlikte Zonguldak, işçi yürüyüş ve mitinglerinin alanı haline geldi. Her gün on binlerce işçinin eylemi, mitingi, yürüyüşüyle madenci kenti tarihinde görülmedik biçimde işçilerin, emekçilerin ayak seslerine, slogan haykırışlarına, türkülerin, marşların söylenişine sahne oluyordu. Devrimci demokratik sınıf güçleri de **Devrimci Demokratik Sendikalar Birliği (DDSB)** anlayışıyla bu tarihsel süreçte eylemlerdeki yerini alıyordu. Ülkenin karayolları Zonguldak kentine bağlanmıştı, akın akın destek/dayanışma ziyaretleri gerçekleştiriyor, işçiler, emekçiler, aydınlar, sendikacılar, kamu çalışanları buraya akın ederek bu tarihi eylemde yerlerini alıyordu.

Ancak grevle birlikte hayata geçirilen onca eylem, dayanışma ve desteğe rağmen sorunların çözümü yönünde ciddi bir gelişme yaşanmıyordu. Egemen sınıflar bütün bu gelişmelere gözlerini kapatıyor, kulaklarını tıkıyordu; ama tehditlerden de geri durmuyorlardı.

O dönem ülkede yaygın eylemlilikler ve kitle mücadeleleri rüzgarı esiyordu. Baskılara, saldırılara, hak gasplarına karşı ülkede "**Genel grev, genel direniş**" sloganları dilden dile, ilden ile, fabrikadan fabrikaya haykırılarak taşınıyordu. İşçilerin mücadelesi egemenleri olduğu gibi, Türk-İş Konfederasyonunun bürokrat yönetimini de sıkıştırıyordu. Bu mücadelenin tazyikiyle, ülkede biriken sorunların çözümü, hak gasplarının son bulması vb. taleplerin karşılanması yönünde Türk-İş Başkanlar Kurulu tarafından bir dizi eylem kararları alınıyordu. Bunlardan biri de **3 Ocak 1991**'de güdüldü de olsa hayata geçirilen "**evden işe gitmeme**" (sokağa çıkma) eylemi idi. Bizim açımızdan içeriği yanlış, içi boşaltılmış, güdüleştirilmiş ve işçi mücadele tazyikinin dalga kıranı işlevini görerek hayata geçirilmiş olsa da, ülke çapında bir ilk olması açısından tarihi olan bu eylemin arkasından **4 Ocak 1991**'de Türkiye işçi sınıfının Zonguldak madencileri bölüğüne sorunların çözümünü sağlayacak "**Ankara-Çankaya Yürüyüşü**" başlatıldı.

İşçilerin sorunlarının kaynağında ANAP hükümeti ve daha önce ANAP genel başkanın Cumhurbaşkanı olan Turgut Özal'ın işçi düşmanı, IMF güdümlü, sermaye donanımlı politikalarının olduğu bilinciyle "**Çankaya'nın şişmanı, işçileri düşmanı**" sloganı eşliğinde bir yürüyüş başlatıldı.

Yürüyüşe on binlerce işçi katıldı ve yürüyüş giderek yüz bin kişinin katıldığı bir eyleme dönüştü. Sadece işçiler yoktu yürüyüşte; işçi aileleri, diğer kentlerden gelen işçiler, sendikacılar, aydınlar, devrimci demokratik sınıf güçleri, duyarlı kesimler de bu yürüyüşte yerini alıyordu. Bu yürüyüş sadece Zonguldak'ta bir heyecan, bir coşku, bir duyarlılık yaratmamıştı. Bütün ülke bu yürüyüş şahsında ayaktaydı, emekçiler

ayaktaydı, aydınlar ayaktaydı, sendikacılar, devrimciler, komünistler ayaktaydı... Egemenler de ayaktaydı...

Yani Zonguldak ilinin, o kara elmas diyarının çocuğundan yaşlısına, kadından erkeğine, esnafından memuruna, hemen herkesin desteğini, ilgisini, sempatisini ve katılımını gösterdiği bu görkemli madenci eylemi, sadece bura insanının desteğini almakla kalmamış, hem ülkemizde hem de uluslararası alanda dünya emekçilerinin desteğini, ilgisini ve dayanışmasını da arkasına almıştı. Yiyecek, giyecek, gıda, ilaç ve maddi yardım kampanyaları ülkede ve başta Avrupa olmak üzere, dünyanın birçok ülkesinde büyük bir heyecanla sürdürülüyor, sendikalar, emek örgütleri, duyarlı kuruluşlar destek ve dayanışma bildirimleri yayımlıyor, yer yer de eylemler gerçekleştiriyorlardı. Avrupa'da bunun Avrupa Türküveli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) önderliğindeki federasyonlar çekmekteydi.

Egemen sınıflar bu şekilde başlayıp gelişen bu eylemin ülkede ciddi bir bilinç sıçraması yaratarak, yayılacağı ve başarılması halinde büyük bir mücadele kaynağı olacağı endişesiyle bunu engellemeye ve eylemi başarısız kılmaya çalıştı. Yürüyüş güzergahındaki yerleşim birimlerinde yaşayan halkın sempati, destek ve dayanışmayla sahiplendiği bu eylem, açıkçası egemen sınıfları ürkütüyordu, uykusunu kaçırıyordu, afakanlar bastırıyordu. Bir an önce ne yapıp edip kırmalydılar. Tehditler savurdular olmadı! Barikatlar diktiler olmadı! Olmadı, olmadı.... Ama "Osmanlı'da oyun çoktur" özdeyişinde olduğu gibi, ince taktiklere başvurarak, yürüyüşün 3. gününde hükümet Genel Maden-İş yönetimini "anlaşmak" üzere Ankara'ya çağırıyordu. Türk-İş yönetiminin kendi kol-tuk kaygılarından hareketle eylem ilgisizliği de egemen sınıfların bu girişimlerine cesaret veriyordu.

Grevin ilk gününden, yürüyüşün 3. gününe kadar ki 69 günlük eyleme büyük bir destek, dayanışma, yardım, ilgi ve heyecan eşliğinde önderlik eden, başında Şemsi Denizer'in bulunduğu Genel Maden-İş Sendikası yönetimi, o dönemin Türk-İş yönetiminin baskısıyla hükümetin çağrısına uyarak yürüyüşü durdurup, Ankara'ya görüşmeye gittiler.

Bu görüşme sırasında, **8 Ocak**'ta 'anlaşma olabileceği' yapay havası yaratılarak, başarının eşğine gelen yürüyüş sonlandırılıp, on binlerce işçi-emekçi eylemci bu kez gerisin geri Zonguldak'a yürütüldü... Tarih bir kez daha tekerrür ediyordu ve Türkiye işçi sınıfı tarihinde çokça yaşanan sendikacı ihanetini bu kez Zonguldak maden işçisi yaşıyordu.

O güne kadar işçilerin vazgeçilmez tartışmasız karizmatik önderi olan **Şemsi Denizer** başkanlığındaki sendikacılar, bu görkemli eylemi kırdılar. Tabi bunda eylemin bu sendikacı bürokratları aşacağı ve hatta aşmaya başladığı, madencilerin bir kez daha tarih yazacağı endişe ve korkularının da payı vardı.

9-10 Ocak'ta yapılan görüşmelere rağmen sonuç alınmadı ve onca oyalmadan sonra **27 Ocak**'ta tüm grevlerin işçi düşmanı ANAP hükümetinin Ba-

kanlar Kurulu kararıyla ertelenmesi (ki bu grevlerin yasaklanmasıdır) sonucu, madenci grevi de fiilen sona eriyor ve akabinde 6 Şubat 1991 tarihinde "**Yüksek Hakem Kurulu (YHK)'na gider**" tehditleri ve dayatmasıyla eylem TİS hedeflerinin altında bitiriliyordu.

Sınıf sendikacılığının olmadığı yerde bürokrat sendika ağalarının ihaneti kaçınılmazdır.

Bu kez Zonguldak'ta işçi sınıfı mücadelesinde bir trajedi yaşanıyor. Türkiye işçi sınıfının desteğini, dayanışmasını ve emekçi ilgisini alan Zonguldak grevi ve yürüyüşü, başta Türk-İş yönetimi olmak üzere, bürokrat sendika ağalarının ihanetiyle, sermaye sınıflarının çıkarlarına feda ediliyordu. Evet, mücadelelerin, özellikle de grevlerin, direnişlerin başarılması ancak ve ancak sınıf sendikacılığı anlayışıyla donanmış, örgütlü, sınıf bilinciyle eğitilmiş işçi bölüklerince gerçekleştirilebilirdi. Sınıf sendikacıları da bu süreçte önderlik edebilirdi. İşte Zonguldak'ta olmayan buydu. İşçiler ayaktaydı, aileleri ayaktaydı, kamuoyu ayaktaydı. Ama eylemci işçiler eyleme, tabandan yükselen örgütlü komitelerle, grev ve direniş komiteleriyle, sınıf bilinci eşliğinde gitmemişlerdi. Bu yönlü örgütlü değillerdi sendikacıları sınıf sendikacısı değildi. Greve ve yürüyüşe yön veren anlayışları sınıf sendikacılığı anlayışı değildi. Egemen sınıfların türlü oyunlarına karşı savunmasız, donanımsız, hazırlıksız, işçi sınıfı bilimine inanmayan sendika ağalarının önderliğinde geliyordu eylem... İç ve dış desteğe ve dayanışmaya rağmen gelişebildiği kadar gelişmişti, ama başarısı için yetmiyordu. Trajedi buydu.... Bir kez daha eylem kırılmıştı ve hedeflenen haklar sağlanmadan sonlandırılmıştı.

Sürecin, ya da gelişmenin bir boyutu, bir yönü böyleydi ve bu da önemli olmasına rağmen asıl yönü ve asıl tayin edici önemdeki boyutu, bu eylemin çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin beyninde, bilincinde, belleğinde bıraktığı derin izler oluyordu. Zira **bu eylem sadece Zonguldak halkını değil, Türkiye'nin bütün emekçilerini, işçilerini derinden etkilemiş, ilham kaynağı olmuş, bilincinde sıçrama yaratmış ve dostu güven, düşmana korku salmıştı. Türkiye'de yaratılan bir eylem havası, destek ve dayanışma ruhu, heyecan ve coşkusu, işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli kilometre taşlarından birini oluşturuyordu.**

Her şeye rağmen kazanan yine Türkiye işçi sınıfı olmuştu. Bu eylem dostlara moral, güven, cesaret, sınıf düşmanlarına korku aşılamıştır ve yıllarca işçi sınıfı mücadelesinde ilham kaynağı olarak anılarak öğretmeye devam etmiştir/etmektedir. Türkiye işçi sınıfı bu tarihsel eyleminden gereken doğru ders ve tecrübeleri çıkararak, bunu mücadelenin ivmelendirici kaynağı haline getirecektir. **Sınıfın sendikal örgütleri işbirlikçi sendikal bürokratların elinden doğru devrimci demokratik sınıf anlayışlarıyla alınacak ve işçi sınıfı iktidara yönelik muzaffer yürüyüşünde yerini alacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.**

GÜN'DE DÜN..

15 Ocak

1919. Alman devrimciler **Rosa Luxemburg** ve **Karl Liebknecht** öldürüldü.

1952. Amerika Birleşik Devletleri Türkiye'nin Kuzey Atlantik Antlaşması Teşkilatı'na (NATO) girişini onayladı.

16 Ocak

1970. **Muammer Kaddafi** Libya başkanı oldu.

1987. 1 Ocak'ta Çin'de Tiananmen Meydanı'nda öğrencilerin başlattığı gösteriler sonunda "**Komünist Partisi**" lideri **Hu Yaobang** istifa etti; yerine **Zao Ziyang** getirildi.

17 Ocak

1961. Kongo Başbakanı **Patrice Lumumba** öldürüldü.

18 Ocak

1943. Sovyetler Birliği iki yıl süren Leningrad kuşatmasını kırdı. Bir yıl sonra kuşatma bütünüyle son buldu.

1991. Türkiye Büyük Millet Meclisi hükümete savaş yetkisi verdi; İncirlikten kalkan Amerika Birleşik Devletleri uçakları Irak'ı bombaladılar.

19 Ocak

1950. Çin önderi **Mao Zedung, Ho Şi Minh**'in önderliğindeki Kuzey Vietnam'ı tanıdı.

21 Ocak

1996. Filistin'de ilk kez devlet başkanlığı seçimleri yapıldı. Yaser Arafat devlet başkanı seçildi.

1924. Sovyetler Birliği'nin kurucusu, Ekim Devrimi'nin önderi **Vladimir İliç Lenin** öldü.

22 Ocak

1905. Birinci Rus devrimi başladı. Çar birliklerinin Kışlık Saraya dilekçe vermek için yürüyüşe geçen işçilerin ateş açması ve "**Kanlı Pazar**" günü 500 işçiyi öldürmesi ardından ayaklanmalar baş gösterdi.

1977. İstanbul'da Sarayhan-Sultanahmet arasında "**Faşizme Ölüm**" yürüyüşü yapıldı. Yürüyüşe 5 bin kişi katıldı.

1980. Kolluk güçleri arama yapmak için TARIŞ (İzmir, İncir, Üzüm, Pamuk ve Zeytinyağı Tarım Satış Kooperatifleri Birliği) işletmelerine girmek istedi; 50 kişi yaralandı, 600 işçi gözaltına alındı. TARIŞ'e bağlı işyerlerinde işçiler direnişe geçti.

23 Ocak

1975. Vatan Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulu faşistler tarafından basıldı. Kerim Yaman adlı öğrenci öldürüldü.

24 Ocak

1989. Cizre'nin Yeşilyurt köyünde jandarmaların köylülere insan dışkısı yedirmesi ile ilgili soruşturma başlatıldı.

1993. Gazeteci ve yazar **Uğur Mumcu** otomobile yerleştirilen bombanın patlaması sonucu yaşamını yitirdi.

25 Ocak

1971. Uganda'da askeri darbe oldu. İdi Amin iktidarı ele geçirdi.

26 Ocak

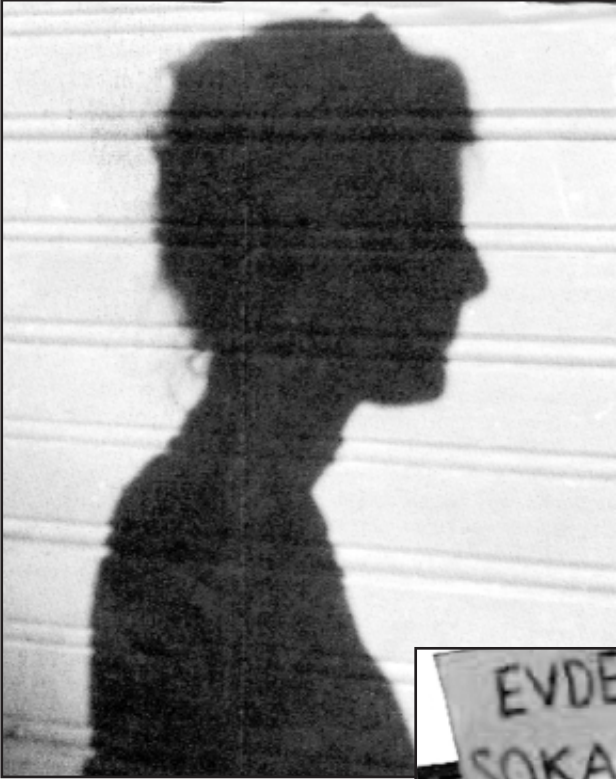
1992. 12 Eylül'den sonra ilk kez memur eylemi düzenlendi. İstanbul'daki eylem 5 bin memur katıldı.

27 Ocak

1945. Auschwitz toplama kampı Sovyetler tarafından ele geçirildi; 5 bin tutuklunun bulunduğu ve çoğunun hastalık ve açlıktan ölmek üzere olduğu bildirildi.

1971. Türkiye İşçi Partisi Amasya İl Başkanı **Şerafettin Atalay** öldürüldü.

Yeni yılda eskimeyen sorunlarla...

Onlar da "güvenliğimizi" sağlayanlar kadar ikiyüzlüler işte, daha fazla değil. Kendi kız kardeşine, annesine ,sevgilisine yahut arada kan bağı "namus bağı" olan birisine değil taciz, en ufak bir "yan gözle bakma" sebebiyle çok rahat adam öldürebilir, yılbaşı akşamı taciz görüntülerini seyrettiğimiz tacizci kalabalıktan herhangi bir ademoğlu.

sinin gözaltına alınma nedenini duyduğunda şaşkınlık geçirdiğini dile getirerek, "Bana annemin bir gerillaya sahte kimlik yaparak yardım ve yataklıkta bulunduğunu söylediler. Benim annemin okuma yazması yok, ayrıca tek kelime bile Türkçe konuşmuyor, nasıl oluyor da kimlik yapabili-

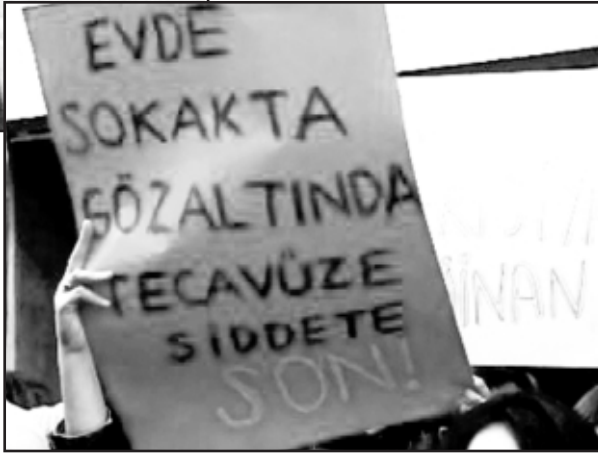
venlik" kuvvetlerimiz, sonunda hiçbir ceza almayacaklarını, en kötü durumda göstermelik bir cezayla kurtulacaklarını bildikleri halde, soruşturma açılmasını bile gururlarına yedirememişlerdir. İşte yozlaşmayı insanların kılcal damarlarının içinde kol gezecek, bünyelerini esir alacak şekilde sistemlice kullanan devlet, böylesi bir ikiyüzlülükle harmanlıyor, erkekliğin psikolojisini. Bu ne yaman çelişki dedirten, hangi örneği söylesek acaba? Şimdi soruşturmayı gururlarına yediremeyen

re N.T.'nin işe giderken uğradığı saldırı. Saldırı sonucu hem cinsel tacize uğrayan, hem parası gasp edilen hem de yaralanan N.T.'nin zanlıyı teşhis ettiği öğrenildi. Yıllar önce Mersin'de alana çıkan Eğitim-Sen'li emekçilere bir polis köpeği saldırmış ve yaşlı bir kadın eğitim emekçisinin kolunu ağzına almış, dakikalarca bu eziyet sürmüştü, yine bunu TV ekranlarından dehşetle izlerken, genç bir erkek çocuğu bizi daha da dehşete düşüren şu yorumu yapmıştı: "kadın haliyle ne işi varmış, onun da orda!" Olay üzerine burjuva basında yapılan bazı yorumlar da bu yoruma benzer cinsten, işin tuhafı sokakta konuşan bazı kadınların da "üzerinde açık bir şey mi varmış?" diyerek, saldırıya uğrayan kadının bu olaydaki payını ortaya koymaya yönelik tavırları!

Yeni yılın ilk günü, **1 Ocak 2005**'te yılın ilk haber bülteninde, yılbaşı gecesini Taksim'de kutlama gafletinde bulunmuş iki Hırvatistanlı kadının "gözü dönmüş" erkek kalabalığı tarafından nasıl taciz edildiğini izledik ailecek ekran başında... Günlük hayatta sıkça karşılaşılan taciz görüntüleri tam da AB sürecinde "modernleştiğimizden" midir nedir, Avrupalı kadınlara karşı yapıldığından herhalde ana haber bültenlerinde böyle tumturaklı bir şekilde yer buldu. Tabi ki kadınlara karşı yapılan her türlü tacizin ve hak gaspının medyada yer bulması ve teşhir edilmesi isteğimiz, ancak reyting kaygısının çoktan bayağılaştırdığı burjuva medya kadın haklarıyla ilgili haberleri verirken de bir o kadar popülist ve "flash flash" diye verecek haber peşinde... Hırvat turistler güzide ülkemizi "AB'ye kesinlikle girmesinler" diye düşünerek gerisin geriye ertesi gün terk etmişler, herhalde bundan sonra bu ülkeye tatile gelmek gibi bir cahillikte bulunmazlar! Onlar bir gün durup kaçsa da biz hiçbir yere gidici olmadığımızdan, burjuva medyanın es geçtiği pek de vurgulamadığı bir olaya değinelim dedik...

* Adana Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi polislerince copla tecavüze maruz kaldığı iddiasıyla AİHM'de başvurusu bulunan K.Ö. "sahte kimlik temin ederek örgüte yardım ve yataklık ettiği" iddiasıyla tutuklandı.

K.Ö.'nün avukatı **Fatma Karakaş**, olayın komplo olduğunu savunarak "Polis, olay yargıya taşındı diye intikam alıyor" dedi. Gözaltındaki sorgusunun ardından çıkarıldığı savcılıkça Adana Ağır Ceza Mahkemesi'ne sevk edilen K.Ö. tutuklanarak Adana Kürkçüler E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi. Polislerin zorla evlerine girdiklerini belirten K.Ö.'nün oğlu, anne-

yor? Bunlar tamamen yalandır" dedi.

Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi'nden Avukat **Fatma Karakaş**, ise şunları söyledi: "Şimdi polisler haklarında açılan soruşturmaları içine sindiremiyor. Sadece müvekkilim K.Ö. değil, 2003 yılında tacize maruz kalan S.Y ve N.Ç. için de benzeri yaklaşımlar sergilenmişti. Örgüt üyeliği suçlamasıyla gözaltına alınanlara polis, kendilerini suçlayan ve davacı olan S.Y. ve N.Ç. aleyhine ifade almaya çalışmıştı. Polis eskiden olduğu gibi yine intikam alma yoluna gitmiştir." dedi.

Bu ne büyük aymazlıktır ki, "gü-

venlik" sağlayanlar kadar ikiyüzlüler işte, daha fazla değil. Kendi kız kardeşine, annesine ,sevgilisine yahut arada kan bağı "namus bağı" olan birisine değil taciz, en ufak bir "yan gözle bakma" sebebiyle çok rahat adam öldürebilir, yılbaşı akşamı taciz görüntülerini seyrettiğimiz tacizci kalabalıktan herhangi bir ademoğlu. İkiyüzlülük ve giderek tüketilen değerler bu toplumun öz suyuna katılmaya çalışılıyor ve en kötüsü ise artık bunları kanıksamanın getirdiği o koca uçuruma yuvarlanmak...

* Bir başka taciz olayı ise, Okmeydanı SSK Hastanesi'nde çalışan hemşi-

re N.T.'nin işe giderken uğradığı saldırı. Saldırı sonucu hem cinsel tacize uğrayan, hem parası gasp edilen hem de yaralanan N.T.'nin zanlıyı teşhis ettiği öğrenildi. Yıllar önce Mersin'de alana çıkan Eğitim-Sen'li emekçilere bir polis köpeği saldırmış ve yaşlı bir kadın eğitim emekçisinin kolunu ağzına almış, dakikalarca bu eziyet sürmüştü, yine bunu TV ekranlarından dehşetle izlerken, genç bir erkek çocuğu bizi daha da dehşete düşüren şu yorumu yapmıştı: "kadın haliyle ne işi varmış, onun da orda!" Olay üzerine burjuva basında yapılan bazı yorumlar da bu yoruma benzer cinsten, işin tuhafı sokakta konuşan bazı kadınların da "üzerinde açık bir şey mi varmış?" diyerek, saldırıya uğrayan kadının bu olaydaki payını ortaya koymaya yönelik tavırları!

KESK Kadın Sekreteri **Sevgi Göyçe**, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, tecavüzü gerçekleştiren kadar, onu meşrulaştıran erkek egemen değerlerin, şiddeti politika olarak benimseyen devletin ve medyanın da suçlu olduğunu belirtiyor. "Sağlık emekçisi kadın hangi saatte olursa olsun, işe gitmek için otobüsü kullanmak zorunda, çünkü devlet ona servis olanağı sunmuyor. Devlet, kadına yönelik tecavüzü önleyici hiçbir politika geliştirmemekte, hiçbir tedbiri almamaktadır" diyerek sorunun kaynağına dikkat çekti.

İşin özü, bu düşünce tarzını yaratan sistemin yapılması; gencinden yaşlısına erkeğinden kadınına bu düşünce tarzı varsa, bu ülkede devlet bu düşünce tarzına göre insanları şekillendiriyor demektir ve kırılması ve ortadan kaldırılması gereken bu düşünce silsilesi ve onu yaratan çarklardır.

Kadın her yerde tehlike altında

Yılbaşı gecesini Taksim Meydanı'nda iki Hırvatistanlı kadının bir grup erkek tarafından cinsel tacize uğraması pek çok televizyon kanalında gösterilmişti. Yapılan saldırıyı ve tacizi protesto eden İHD İstanbul Şubesi **4 Ocak 2004** tarihinde konuya ilişkin Hırvatistanlı kadınların tacize uğradığı yer olan Taksim

Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı.

"Her türlü şiddete son", "Cinsel taciz ve tecavüze hayır", "Kadına yönelik şiddete son" dövizlerini açan İHD'liler adına açıklamayı yapan **Levan Yurtsever**, yaşanan bu olayın kadının her yerde tehlike altında olduğunu gösterdiğine dikkat çekti. İnsan hakları ihlallerinin en ağır biçimini yaşayan kadınların evde, sokakta, işerinde, savaşta ve gözaltında insanlık onurunu ayaklar altına alan cinsel şiddeti ve tacizi ortadan kaldırmak için mücadele ettiğini belirten Yurtsever, "Yeni bir yıla girdiğimiz bu günlerde iki kadının kalabalık bir erkek grubu tarafından cinsel linç gi-

rişimine maruz kalması, bizleri derinden etkilemiş ve kaygılandırmıştır. Biz insan hakları savunucusu kadınlar olarak, televizyonlardaki bu görüntüler ihbar olarak kabul edilmeli, failer hakkında soruşturma açılmalı ve yargılanmalıdır. Bu konuda savcılar ve yetkilileri göreve çağırıyoruz. Kadına yönelik şiddeti bir kez daha protesto ediyor, tüm kamuoyunu şiddete hayır demeye davet ediyoruz" dedi.

Tacize uğrayan Hırvatistanlı kadınların yaşadıkları tacizin hemen ardından ülkelerine geri döndüğü açıklanırken eylem, "Cinsel taciz ve tecavüze hayır", "Yaşasın kadın dayanışması" sloganları atılarak bitirildi. (İstanbul)

İnsan kendi kendini yaratır

İtze'den Lavinia'ya, Portakal Ağacında Oturan Kadın

Kitabın Adı: Portakal Ağacında Oturan Kadın

Kitabın yazarı: Giocanda Belli
Yayınevi: Papirus Yayınları
Çeviri: Şebnem Sunar

“İspanyollar bizi uygarlaştırmaları ve barbarlıktan kurtarmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Ancak barbarlıkla bizi boyundurukları altına alıp halkımızı katlettiler. Ancak birkaç yıl içinde kutsal bayramlarımızın tarihinde olduğundan daha fazla insan katliamına neden oldular.”

Latin Amerika yerlisi İtze'nin üç yüzyıl önceki bu çığılı bize **Felluce**'den, **Ramadi**'den, **Kabil**'den günümüzde gelen çığılıkları hatırlatmıyor mu?

“Öfkeden kudurmuş gibiydiler. ‘kafir’ ve ‘pis’ olduğumuzu söyleyen haykırılarıyla bize saldırdılar ve atlarının (=tanklarının) üzerinden demir çubukları ve ateşli sopalarıyla (=gelişmiş silahları ve kimyasallarıyla) bizim aramızda dehşetli bir kırma neden oldular.”

Yerlilerin inanışlarına göre ölümler toprağa karışarak doğaya dönerken, ama bu kez insan olarak doğarken ana-

“İspanyollar bizi uygarlaştırmaları ve barbarlıktan kurtarmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Ancak barbarlıkla bizi boyundurukları altına alıp halkımızı katlettiler. Ancak birkaç yıl içinde kutsal bayramlarımızın tarihinde olduğundan daha fazla insan katliamına neden oldular.”

larına verdikleri acıyı vermeden; ağaç, ot, kuş olarak dönerler. Kabilesinin söylediklerine karşı çıkararak, bir kadının sadece ok ve yayları taşıyabileceği ama onları kullanamayacağı, ata binemeyeceği inancını kırarak sevdiği Yarince ile İspanyollara karşı savaşırken ölen İtze, yüzyıllar sonrasında Lavinia'nın bahçesinde bir portakal ağacı olarak şafak sökerken yeniden gün ışığına çıkar. Bu mücadelenin kaldığı yerden ama yeniden ve daha gelişmiş haliyle devamı anlamına da gelmektedir.

Lavinia, Avrupa'da okumuş aristokrat bir ailenin genç ve güzel mimar kızıdır. Kadının sınırlanmışlığı, süs eşyası olarak görülmesi, kocasının mutluluğu için yaşaması ona kendisinin de tanımlayamadığı bir rahatsızlık vermektedir. Ve bu rahatsızlığın çözümünü ailesinin evinden ayrılıp ayrı bir evde yaşamakta, kendisine dayatılan tarzların dışında giyinmekte, istediği erkekle birlikte olma şeklinde görmüştür. Ta ki aynı büroda çalıştığı müteahhit Felipe ile tanışıp ona aşık oluncaya kadar.

O sıralarda ülke kaynamaktadır. İşkenceler, gözaltında kayıplar, açlık, yoksulluk almış başını gitmektedir. Ama halkın bu gerçekliği Lavinia ve onun gibiler için bahsedilmesi sıkıcı konulardır, bir yerlerde bu sorunlar olabilir, farklı bir yaşam olabilir ama bu onları ilgilendirmemektedir, çünkü bunun uzağındadırlar.

Bir akşam Felipe yanında yaralı bir yoldaşı ile gelinceye kadar Lavinia için durum budur. O akşam yaşamının köklü bir şekilde değiştiğini hisseder, Sebastian'ın konuşmaları, yeni tanıştığı kadın militan Flor'un kararlılığı-duruşu

etkiler O'nu ve sorgulamaya başlar yaşamını. Kararsızlıklar yaşamaktadır, sürdürdüğü rahat yaşamdan kopabilecek midir? Korkuları üst boyuttur. İtze'nin tanımladığı gibi o süreçte **“yağdanlıktaki fitil gibi değişkendi”** Lavinia. Her türlü şiddete karşıydı. Ama dürttü, insanları seviyordu. Ve gittiği gecekondu semtlerindeki yoksulluk, çevresinde yaşanan ölümler gerçekliğe daha fazla gözünü kapatmasına engel oluyordu.

Flor'un yardımıyla hareketle tanışır, örgütlenir. Ve bu örgütleniş sırasında devrimci Felipe'nin yanı sıra sevgilisinin bir katkısı yoktur. Çünkü Felipe, Lavinia'nın bir kadın olarak **“kendi kendine yetebilirliğine inanmıyordu”**, **“mücadelenin zorluklarına göğüs gerebileceğine inanmıyordu”** ve daha önemlisi Lavinia, Felipe için **“güzel bir nehir kıyısı idi.”** Eğer ki ikisi yüzerse kendisi için bir nehir kıyısı kalmayacaktır, dinlenmek için, feodal-burjuva duygularını yaşatmak için. Lavinia'nın eksikleri, zaafı; Felipe'yi gözünde daha fazla yüceltmesine sebep olmaktadır ve içten içe memnundur Felipe bu statükodan, **“sevilmeyi sevmek”**tir bir bakıma yaşadığı.

Ve Lavinia'nın en başta bununla mücadele etmesi gerekecektir. Lavinia'nın örgütlü olduğunu bilmeyen ve bundan rahatsız olmayan Felipe'ye de sorgulatacağı duruşunu: **“Açlıktan kıvranan çocuklara karşın gala yemeğine giden normal insanlardan biri olan benimle yaşamını paylaşmanın seni rahatsız edip etmediğini sormalıyım.”**

Felipe'nin de yüzyılların verdiği ür-

kek anlayışını yıkması kolay olmayacaktır, tıpkı Lavinia gibi, O da yüzyılların köhnemiş duvarını korkmasına rağmen, güç olmasına rağmen kırmak için adım atacaktır. Lavinia hem kendini hem de Felipe'yi hareketle birlikte yeniden yaratmaktadır.

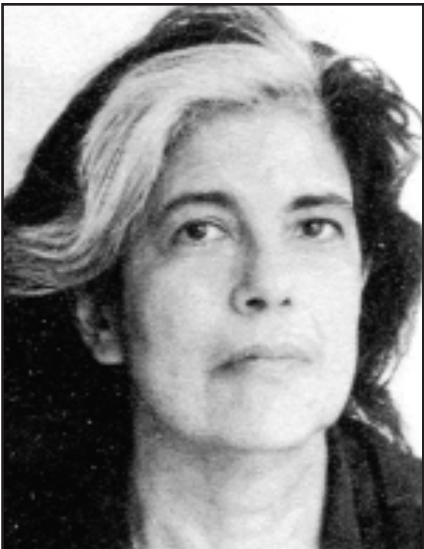
Bir gün çalıştığı büroya gelen, birçok devrimciye işkence yapan, yeni işkence metotları geliştiren, bir çok kaybın, katledilen bir çok gerillanın sorumlusu olan bir generalin eşi ve kardeşi kendilerine yapılacak yeni evin sorumluluğunu almasını isterler. Hareketine bu evle ve generalin yaşamıyla ilgili bilgileri hiç eksiksiz taşımaktadır. Büyük bir eylem olacağını farkındadır ama yine de **“pasif”** durumdadır. Sonradan öğreneceği Felipe'nin itirazlarından dolayı eyleme alınmadığıdır. Ve eylem zamanı yaklaşıyor...

Lavinia ve Felipe'nin ilişkileri, yaşadıkları vb. şekilde devam eden kitap o dönemki faaliyet hakkında önemli veriler sunarken, aynı zamanda kadın-erkek ilişkileri üzerine de düşündürüyor.

“Portakal Ağacında Oturan Kadın” yalın anlatımı, zengin dili, akıcı üslubuyla bizi Latin Amerika'ya, Kızılderililere, devrimcilere, kadın haklarına, kadının örgüt içindeki yaşamına, vahşete, sömürüye ve bunlara karşı çıkanlara götürüyor. Bunları yaparken kendimizden, sevdamızdan, kavgamızdan parçalar buluyoruz romanın içinde. Bütün bu yönleriyle insanın kafasında yeni ufuklar açan okunması gereken bir kitap **Giocanda Belli**'nin kitabı.

**Gebze Hapishanesi'nden
Tutsak Bir Partizan**

“Başka toprakların sempaticanı” aramızda değil artık...

“Eğer önce bir okur, sonra bir yazar olarak, bir proje olarak edebiyatla ilgilenmişsem bu başka benlikler, başka alanlar,

başka rüyalar, başka kelimeler, başka topraklara duyduğum sempatinin bir uzantısıdır.”

1933 New York doğumlu olan Susan Sontag, felsefe, edebiyat ve teoloji okudu. Sinema eleştirmenliği ve yazarlık yapan Sontag, yapıtlarında toplumun hakim değerlerini sorgulayıp, ahlakın yapay ve kurgusal karakterini tartıştı hep.

Vietnam savaşı döneminde ABD'de savaş karşıtı mücadelenin etkin insanlarından biri oldu. Beyaz ırkın “insanlık tarihinin kanseri” olduğunu söyledi, diğer halklara yaptıklarına bakarak. ABD yönetimini karşısına almaktan çekinmeyen Sontag, 11 Eylül olaylarından sonra yazdığı “katiller korkak değildi” isimli makalede ABD politikalarının geldiği noktayı sorgulayarak tartıştığı için, makale, ABD'de uzun süre yayınlanmadı.

1993-1996 yılları arasını çoğunlukla

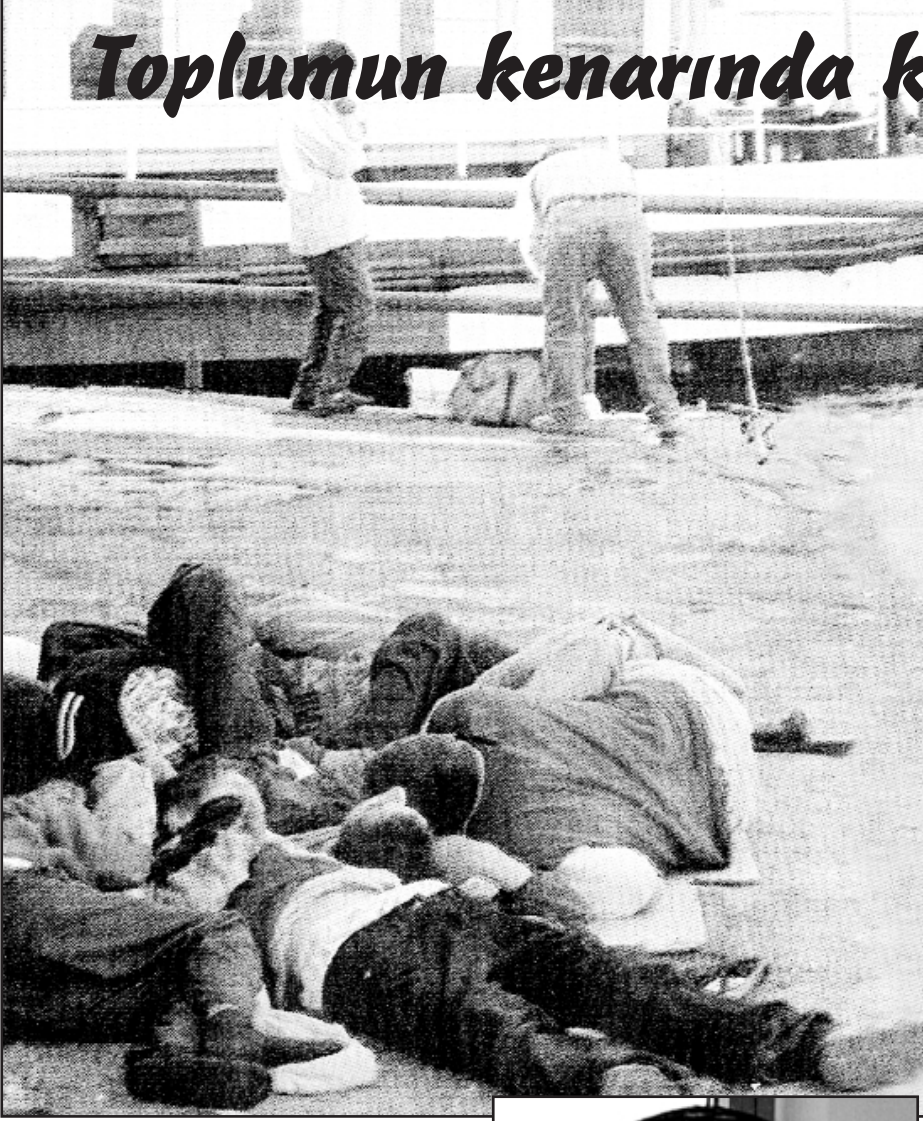
Saraybosna'da geçirdi ve şehrin fahri hemşehrlik ödülünü aldı. 1987-1989 yılları arasında PEN Amerikan Merkezi'nin başkanlığını yaptı. Başkalarının Acısına Bakmak adlı kitabında, 1800'lerdeki ABD iç savaşından günümüze, çeşitli toplumların ve kültürlerin savaşlarda yaşadıkları acının anlaşılması üzerinde durdu. Bu acılara, bakılan seyredilen, haberi yapılan bir olay olmanın ötesinde bir trajedi ve dram olarak empati ile yaklaşmak gerektiğini anlattı. Yazar olmanın ve edebiyatın taşıdığı anlamı ise şöyle anlattı: “ Bir yazar, kanımca dünyada neler olup bittiğiyle ilgilenen birisidir, yani insanoğlunun ne kadar sefil olabileceğini anlamaya, bunu içselleştirmeye ve bu gerçekle bağ kurmaya çalışır , ama bu anlama çabasıyla da yozlaşmamaya, sinik ve yüzeysel biri olarak kalmamaya gayret gösteren birisidir. Edebiyat, bize dünyanın neye benzediğini an-

latabilir. Edebiyat, dil ve anlatı aracılığıyla birtakım standartlar getirip, derin bilgileri başkalarına aktarmamızı sağlayabilir. Edebiyat, bizim ya da bizden olmayanlar için ağlama yetimizi eğtebilir ve harekete geçirebilir. Bizim ya da bizden olmayanlara karşı bir sempati besleyemezsek nasıl insanlar oluruz? En azından bazı anlarda kendimizi unutmayı başaramazsak nasıl insanlar oluruz?”

Son romanı, Amerika'da bir kadının macerasını, dönüşümünü anlatırken yolu, ütopyik sosyalizmden, arayışlardan geçer. 2003 yılında Alman Yayıncılar Birliği tarafından Barış Ödülü'ne layık görülmüştür.

71 yaşında lösemiden kaybettiğimiz Susan Sontag'ın eserleri bundan sonrasında da bir hayli tartışılacak gibi görünüyor, “öteki” lere sempati duyanlar ise devam ediyor yazmaya...

Toplumun kenarında kalanlar; Sokak Çocukları

GÜNDE 500 BİN LİRA İLE YAŞAYANLAR

Burjuva kalemlerinin üzerlerinden gündem gizleme politikaları güttüğü, gündeme geldiklerinde ise halka boy hedefi olarak gösterdiği bu grubun yalnız % 2,4'ü tiner, balı gibi ucuz bulunan uyuşturucu maddeleri kullanırken diğer % 97,6'sının ise derdi ertesi güne ne iş yapıp karınlarını doyuracakları, onlara taciz ve darp uygulayanlardan nasıl saklanabilecekleridir.

Sokakta küçük gruplar halinde yaşayan çocuklar için tek resmi yardımcı ise kadrosuzluğu ve dar bütçesiyle SHÇEK ve bazı sivil toplum örgütleri. Bu çocukların çoğu SHÇEK'in yurtlarında kalmak zorunda, ancak burada uğradıkları baskı ve bazı yerlerde yoğunlaşan tacizlerden ötürü yurttan kaçıyorlar. Sokakta ise mafyanın eline düşmemek için köşe bucak gizlenerek yaşıyorlar. %12'si suça çekilmeye çalışılan bu çocukların, çok az bir kısmı ise geleceği yaşayabiliyor. Defalarca kez saldırıya veya tecavüzlere uğrayan çocuklara yaklaşmak ise oldukça zor. Sistemin günah keçisine dönen çocuklar sürekli olarak terslenen, uzak durulan insanları oluştururken onları yaratan sistem ise onların ucuz emek, dar boğazların toplumsal günah keçileri olarak sokakta durması için adeta elinden geleni yapıyor.

SHÇEK'in pek çok yurdunda ise temizlik ve yemek için zorla çocuklar çalıştırılmakta, ilgi yerine ise sopa gösterilmektedir. Bu alana uzman yetiştiren bölümlerin staj veya uzman raporlarına geçmeyen, ancak yaşayanların veya görenlerin anılarında kalan bu durum bize bu dev ve çıplak gerçeği göstermektedir. T. Kürdistanı'ndaki saldırılardan kaçan, Karadeniz'deki geçim sıkıntısından ötürü geleceğini büyük şehirlerde gören ve sokakta donmamak için köpeklere sarılarak uyuyan, günde 500 bin ile 8 milyon arasında bir gelirle yaşayan çocuklar çeşitli saldırılara da maruz kalıyor.

SOKAKTA YAŞAMANIN NEDENİ YOKSULLUK

Özellikle son günlerde basında da sıkça işlenen sokak çocukları üzerine Bilgi Üniversitesi Psikoloji Bölümü Öğretim Üyesi **Doç. Dr. Serdar Değirmencioglu**'nun görüşlerini aldık.

-Son süreçte sokaklarda şiddet olayları arttı. Her gün televizyonlarda kapkaç olayları ve sokak çocuklarının çıkardığı iddia edilen olaylara rastlamak mümkün. Bu tür olaylarla birlikte sokakta yaşayan insanların sayısı da artmaya başladı. Bu artışın nedenleri sizce nelerdir?

-Doç. Dr. Serdar Değirmencioglu: Türkiye'de bu konuda sağlam bilgi ve araştırma yok. Onun için rahat sayı di-

le getirmek mümkün değil. Genelde iki kaynak kullanılabilir. Birincisi polise yansıyan sayılar, bu polise yansıyan rakamlar dolaylı olarak da Devlet İstatistik Enstitüsü'ne (DİE) yansır. Diğeri yine polisle bağlantılı olarak Adli Tıpba yansıyan rakamlar. Yeni bir jandarma birimi kuruldu, çocuğa yönelik çalışan. Jandarmanın çalışmasından biraz bilgi verilebilir. Onun dışında da medyaya yansımalarıyla ilişkili bir şeyler var. Medyaya yansımaları çok iyi bir gösterge değil.

Türkiye'de bu araştırmaların yapılması için gerekli altyapı yok. Bunun için bir kadro gerekli ama bugüne kadar kadro özellikle üniversitelerden çok çıkmamıştır.

Sokakta yaşayan insan sayısının arttığını rahatlıkla söyleyebilmek için biraz olsun araştırmaya dayanmak iyi olurdu ama böyle bir araştırma yok. Ekonominin zorlaması sonucu insanların yoksulluklarının artması ile sokağa çıkan insan fazlalaşır bu bir. İkincisi, Türkiye gibi ülkelerde iç göçün yalnızca ekonomik olmayan nedenleri de var. İç göçle birlikte sokaklarda insan sayısı artar. Bunun en iyi örneği Diyarbakır, çok ciddi bir patlama var burada. Sayıları çok iyi bilmiyorum ama sokakta en çok çocuğun, gencin bulunduğu yer diye adlandırılabilir. Ama ne kadar insan sokaktadır sorusunun yanıtı bence çok önemli, çünkü ne kadar insanın zor durumda olduğunu bu sayılar belirliyor. Biz bin kişiden mi bahsediyoruz beş bin kişiden mi? İstanbul'da yoksa 50 bin kişiden mi? Bunların her biri sorunun ne kadar büyük, ne kadar geniş olduğunu belirliyor. Bunun için çok sağlam bilgilere gereksinimimiz var. Bu da kendi başına kolay olmayan bir konudur.

Çünkü genelde en iyi örneklerden bir tanesi nüfus sayımıdır. Nüfus sayımı yaptığımızda insanların kafasında hane merkezli sayım vardır. Yani sizin haneniz var, haneye gidilir insanlar hanede yakalanır ve sayılır. Hanesi olmayanlar nerede ne kadar bir sayıdır? Bu sokakta olmakla ilişkili araştırma yapmanın en zor yanlarından birisidir. Sizin ulaşmak istediğiniz insanın yeri yurdu olmadığı için saymanız zor. İstanbul'da, eğer resmi rakamlara bakarak karar verirseniz, resmi rakamlar oldukça düşük sayılar verir size. Örneğin İstanbul'da 1500 çocuğun olduğundan söz edilebilir ama bu bir tanım meselesi. Bu tanım şöyle yapılıyor: **"Sokakta bulunan, sokakta yaşayan yani gidecek yeri yurdu olmayan çocuk 0-18 yaş olarak düşünülüyor."** Böyle tanımlandığında sayı çok düşük. Ama pratiğe bakarsanız bir, kısa süreli de olsa sokakta bulunan veya kalan çocuk; iki kısa süreli de olsa sokakta çalışan çocuk veya genç. O zaman sayılar büyüyor.

Pek çok kez gördüğümüz, ancak her defasında da yüzümüzü çevirip, gözlerimizi kaçırdığımız, burjuva medyanın boy hedefi yaptığı; kimi **"tiner"**, kimi **"dilenci"**, kimi ise **"katil"** çocuklar onlar.

Sokak çocukları bugün pek çok şehirde hızla çoğalan bir olgu. Onlar sokaklarda mendil satanlar, dilenenler veya gece gündüz sokakta yaşayanlar. Çoğunluğu 6-19 yaş arasında. Burjuva basında sürekli olarak boy hedefi haline getirilerek **"tinerciler, bağımlılar, tecavüzcüler"** diye lanse edilmeye çalışılsa da herşeyden önce onlar bu sistemin çarpıklıklarının ürünü.

Bugün resmi açıklamalarla dünyada 1.3 milyar insanın 800 milyonu yoksul, 770 milyonu çalışabilmek için gerekli gıda alımından bile yoksun ve 14 milyon çocuk açlıktan ölüyor. İşte sokak çocuklarını bu yoz ve yoksul yaşama iten, onları kendi bağrında oluşturan tam da sistemin kendisidir. Türkiye'de ya da dünyanın her yerinde bu gerçek görülmek zorundadır.

Özellikle T. Kürdistanı'ndan ve Karadeniz'den çeşitli sebeplerle büyük şehirlere doğru gelişen zorunlu göçler bu durumun önemli bir nedenidir. Günümüz itibarıyla İstanbul, Ankara, İzmir gibi şehirlerin yanında Diyarbakır, Urfa, Mersin, Adana, Antalya, Bursa ve Eskişehir gibi bazı illerde de sokak çocuklarının sayısı hızla artmaktadır. Geçim sıkıntısından ötürü evden atılan, terk edilen, evden kaçan, ailesi olmayan çocuklar ve "para kazansın da kendi hayatını kurtarsın, bize yük olmasın" denerek başı boş bırakılmış so-

kaklarda yaşamak zorunda kalıyor.

Yapılan araştırmalara göre bu çocukların % 23,3'ü Karadeniz, %51,3'ü ise ekonomik sıkıntılardan veya devletin çeşitli saldırılarından dolayı göç etmiş T. Kürdistan'lı ailelerin çocuklarıdır.

Devletin kendi kurumu olan SHÇEK (Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu) bu nüfusun büyük bir kısmının zorunlu ve sorunlu göçler sonucu oluştuğunu kabul etmektedir. Dünyadaki pek çok kurum ise **"sokak çocuğu"** dediğimiz bu sosyal tabakayı iki parçaya ayırmaktadır. Bunlardan biri sürekli olarak sokaklarda yaşayanlar, diğeri ise sokakta çalışanlardır. Çocukların çoğu geçim sıkıntısından yıkılmış ailelerle, şiddet unsuru yoğun olan ailelerden geliyor. %54'ünü ucuz emek kategorisinde 13-15 yaş grubu oluşturuyor.

-Medyada sokak çocukları, adeta potansiyel suçlu gibi gösterilerek toplumun onlara bakışı değiştiriliyor yani korkutuluyorlar. Bu tür yaklaşımları nasıl değerlendiriyorsunuz?

S. Değirmencioglu: Türkiye'de özellikle medyaya bakarsanız medyanın bir çok organı hiç de 'ben bu konuda bilgilendireyim; zor tarafıyla ele alayım' diye düşünmüyor tam tersine. Medyanın iki tane kendisini engelleyen yeri vardır. Birincisi; **'ben zaten bu meseleyi aydınlatmak üzere yayın yapıyorum'** diye bir misyonu yok. İkincisi de bu haberi yapan muhabirin 'bu konuda araştırıyım ve bunu kavrayayım' diye bir isteği yok. Daha önceki gün elimdeydi Vatan Gazetesinin Vatan 34 diye bir eki var, şans eseri öyle yazılardan birini gördüm. **'Kırmızı ışık terörü'** yazıyor üzerinde. **'Kırmızı ışık terörü'** ile kast ettiği, kırmızı ışıkta durduğunuzda yanınıza çocukların mendil satmaya gelmesi. Çocukların mendil satmaya gelmesi başlı başına bir terör değildir. Onun için bu gazeteden bu konuyu birden bire aydınlatacak şekilde yayın yapıyor olmalarını beklemek gerekiyor.

-Devletin de bu konuda farklı bir yaklaşımı olmadığını görüyoruz. Erzurum Çocuk Esirgeme Kurumu'nda geçen hafta yaşananlar henüz çok tazedir mesela.

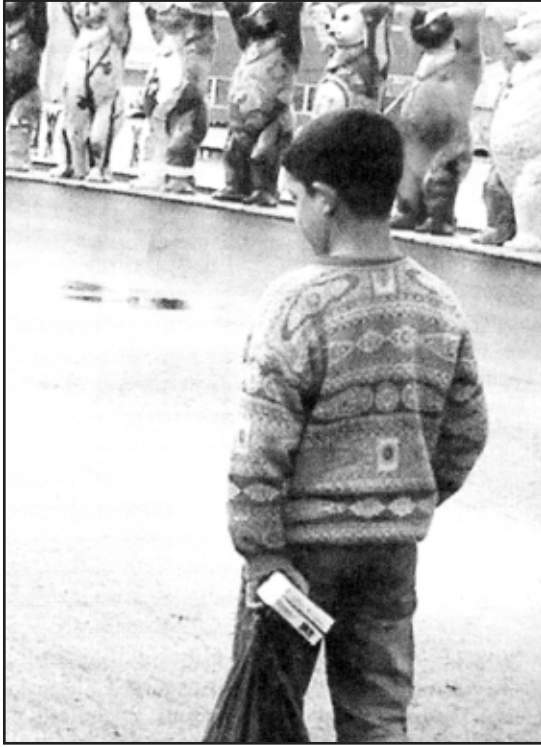
S. Değirmencioglu: Valilerin özellikle Türkiye'de bu konuda çok iyi yetişmiş olduğunu beklemek gerekiyor. Onun için onların yaptığı kendince makul olan. Ama kendince makul olan sizce cehalet. Eğer o vali çok akli başında birisi olsa açar sosyal hizmetlerde çalışan herhangi birine sorar, Ankara'da Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan bir yetkiliye bunu sorar. Oradakiler hemen ona bunu söyleyeceklerdir ama onun yerine o biliyorsunuz ki Türkiye'deki işleyiş vali bir ildeki en önemli kişidir devlet açısından. Ve istediğini de yapar. Eğer o vali ertesi gün özür dilerse orada ertesi gün onu Erzurum'da adam yerine koymazlar.

Genel olarak Türkiye'de bu konuda ciddi bir bilgi açığı var, ciddi bir donanım açığı var. O yüzden de zaten insanlar karar vermeye kalktıklarında bu tip konularda çok fazla falso gözlemleyebiliyorsunuz. Türkiye'de bu konuda 4 tane 5 tane yayın bulmanız bile zor.

-Son süreçte bu tip sorunların artmasının esasında yoksulluk ve işsizlik var bunun üzerinde durmak gerekmektedir mu?

S. Değirmencioglu: Yoksulluk ve işsizlikle bu tip olayların yaşanması arasındaki bağlantı uzun ince bir bağlantıdır. Doğrudan bir bağlantılı değildir. Bu tip bir yaklaşım siz ekonomiyi düzeltirsiniz, insanların tabiri caizse beli doğrulursa onların önu kesilecektir diye düşünülür. Özellikle şiddetin önu sadece ekonomik açıdan düzelmeye kesilmez. Sokaktaki örneğin kapkaç vs. suça yönelik etkisi daha kolay olur ama insanların birbirlerine yönelik olarak yaptıkları şiddeti saldırgan davranışları doğrudan hemen kesmez.

Özellikle gettolaşmanın olduğu, çok uzun süredir yoksulluğun, şiddetin ve suçun iç içe geçtiği yerlerde ekonomik çözümler çok çabuk sonuç veremeyecektir. Çünkü oraların kültürü biraz daha farklı bir kültürdür. Kültür çabuk ekonomik ve teknolojiyle aynı hızda değişmez. Kültür arkadan gelir, daha yavaş değişir. Onun için suç yeterince iyi işlenirse yeterince iyi gelir getiriyorsa mafya buna en iyi örneklerinden birisidir, yeterince güçlü olduğu zaman sizin getirdiğiniz ekonomik tedbirler kolay kolay değiştirmez mafyayı. Çünkü mafyaya bir kez girdiğinizde bir da-

ha çıkamazsınız. Onun için genel olarak her ne kadar ekonomik çözümler ve insanların işsizliğinin azaltılması önemli çözümler olsa da uzun süredir bunların pekişmiş olduğu yerlerde insanların hayatla olan ilişkileri çok farklı. Ve birden bire sizin getireceğiniz iş olanaklarıyla vs değişmiyor daha ağır değişiyor.

-Sokaktaki olayların azaltılması için merkezi yerlere kameralar konulması düşünülüyor. Belli yerlerde hayata geçmiş durumda. 'Suç oranını' azaltmak için izlenmeye dayalı 'tedbirler' hakkında ne düşünüyorsunuz?

S. Değirmencioglu: Bunlar kolaycı çözümler. Çok işe yaradığını düşünmüyorum, yarayacağını da düşünmüyorum. Kamuya açık olan yerlerde kameraların konuluyor olması bir çok yerde insanlar tarafından istenmez. İnsanların kendilerine özgü bir özel hayat rahatlık isteği varsa, bu tip izleme cihazları buna anında gelişecek bir müdahale. İnsanlar tarafından sevilen istenen şeyler değil ben de istemem. Ama buraları yönetmeye çalışan insanlar bunları isteyebilir. Otobüsün içine koydunuz diyelim bu kameraları, otobüsün içine koyduğunuz bu kameralar koltuğun kesilmesini engellemez aslında. Neyi engeller, koltuğu kesen kişiyi yakalayacaksınız da daha sonra bir kez

daha koltuk kesmeye kalkmasın. Bu şekilde sizin engellenenizi çok sağlamıyor, daha çok bir şey olduktan sonra yakalamanızı sağlıyor. Daha insani olan çözümler ise engellemeye yöneliktir. Yani çocuğun sokağa çıkmasına yöneliktir. Çocuk sokağa çıktıktan sonra kamerada yakalansın da bir sonraki şeyinden engellensin tutuklansın değildir. Böyle düşünürseniz kapkaçı da, sokakta genel olarak birilerinin birilerine bir şey yapmasını da kameralarla engellemezsiniz. Eğer hakikaten bu çözüm olaydı, bu kenti donatırdınız kameralarla böylece kötü şeyleri biz yakalardık, birileri yakalardı ondan sonra kamu yönetimi tarafından bu kişiler tespit edilirdi ve ortadan çekilirdi, kent rahatlar vs. bunun doğru olmadığını biliyoruz.

-Sorunun bir sistem sorunu olduğu ortada. Bu ve benzeri sorunların çözülmesi için sizce neler yapılması gerekiyor?

S. Değirmencioglu: Türkiye'de çok uzun süredir birbiriyle ilişkili üç tane sorun var. Bir tanesi bu ülkede insanlar demokratik bir ortamda yaşamıyorlar. O yüzden kendi isteklerini dile getirmekte ciddi bir sıkıntı var. 1980'de bir darbe oldu. 1980 sonrası olan bir çok şey bu ülke adına yüz karasıdır. Ama 80 sonrası olan şeylerin de pek bir hesabı verilmedi. Tam tersine o dönemde yaşananlar toplumda konuşulamaz hale geldi. 80 sonrası ne oldu 80 öncesi ne oldu çok az bir bilgi var. Benim öğrencilerim arasında Maraş Katliamı'nı bilmeyenler var. Ama bakarsanız bir çok gazete artık Maraş katliamından söz etmez bile.

Bir hukuka ilişkin sıkıntı var Türkiye'de. İnsanların hem demokratik istekleri genel olarak demokratik yaşamda bir sıkıntı var hem de demokrasinin tıkandığı veya özellikle baltalandığı, hukukun askıya alındığı veya işletmediği bir yakın tarih var. Ve o yakın tarihten bu güne dek de hukuk sürekli darbe alıyor. Hukukun işlemeziği de hukukun dışında çözümler üretmeyi destekliyor Türkiye'de.

Çok uzun süredir Türkiye'de insanların

ekonomik açıdan allak bullak olmasını sağlayacak bir ortam var. Hızlı zenginler var ortada artık siz çalışarak emeğinize dayanarak bir şeyler yapmaya çalışıyorsanız, emeğiniz yeterli oranda edilmek istediklerinizi getirmiyor. Ve bu üçü birbirini besliyor. Demokratik taleplerinizi yerine getiremiyorsunuz ve bu hukukun daha iyi işlenmesini sağlamak üzere işlemiyor özellikle ekonomiyi değiştirmek üzere siz sesinizi yükseltmiyorsunuz yeterince. Ve bunun içinde bir dönüş var. Bu üç sıkıntının iç içe yaşadığı yerde sistem fire verir. Verdiği fireler de toplumun kenarında olanlar olur. Toplumun zayıfları tabiri caizse toplumun balından en az yararlananları en kolay fire verilen insanlar olacaklardır. Nasıl, diyelim ki ülkede bir iç savaş var, herhalde Generalin oğlu gönderilmiyor değil mi Hak-kari'ye? Biraz önce söylenenlerle ilişkili bir mesele. Herhalde bir General emekli olduktan sonra aç kalmıyor değil mi? Herhalde bir General bazı kurumların yönetim kurullarına davet ediliyor ama sizin babanız davet edilmiyor değil mi? Bunları böyle düşünürseniz kenarda kalanı ezen ve zorlayan, merkeze, güce daha yakın olanı kayıran bir sistem var. Ve bu sistem eğitim genelde böyle işler- eğitim içinde çok kolay tarafından eliyor, insanları dışarıya atıyor.

Diyelim ki ekonomik açıdan Türkiye daha iyi bir duruma geldi. Ekonomik açıdan Türkiye'nin düzelmesi öncelikle merkeze yakın olanları refaha erdirir. Merkeze çevresine doğru damlaya damlaya gider. Ama o damlalar genelde dışarıya ulaşana dek çok zaman geçebiliyor veya ulaşamayabiliyor. Türkiye'de yakın zamanda da insanların sokağa bir şeyler taşımalarında, sokakta kalmalarında, ekonomik açıdan suça itilmelerinde çabuk bir değişim olmayacak. Çünkü Türkiye şu an suçu besleyen bir ortama sahip. İnsanların seslerini çok iyi duyuramadıkları, hukukun yeterince işlemediği ve ekonominin de çalkantılı olduğu yerlerde suç ürer. Onun için suçun büyük oranlarda yaşanması özellikle büyük kentlerde karşımıza çıkması biraz kaçınılmaz.

İşçi-köylü'den

SON TSUNAMİ EMPERYALİSTLERİ VE UŞAKLARINI VURACAK!

Dünyada Filistin seçimleri, Irak'ta direnişçilerin Bağdat Valisi'ni öldürmesi ve direnişin giderek hız kazanması, Güney Asya'da yaşanan deprem ve Tsunami felaketi; Türkiye'de ise asgari ücretin emekçilerle alay edercesine belirlenmesi, SSK'ların satışının onaylanması vb. konuların güncelliğini koruduğu bir haftayı geride bıraktık.

Irak'ta direniş tüm ihtişamı ile devam ediyor. Çünkü Irak'ta direnişten ve zaferden başka hiçbir yol yok. Çünkü Iraklılar, emperyalist işgalin en korkunç yüzünü her gün görüyorlar. Onlar "demokrasi" adı altında yağın bombaların ve ölümlerin, artan tecavüzlerin, aşağılanmanın, yağmanın, katliamın her çeşidini her gün yaşıyorlar. Bu yüzden diremiyorlar. Iraklılar özgürlüklerinin kendi ellerinde olduğunun bilincinde savaşlarına devam ediyorlar.

Felluce'de silahı ile nöbet bekleyen küçük çocuklar da; Ncef sokaklarında çatışan 70 yaşındaki Iraklılar da bu gerçeğin farkında. Oysa bugün emperyalistler ve uşakları yaklaşan seçimi de kullanarak Irak'ta bir işgal olduğunu uutturmaya çalışıyorlar. ABD ve İngiliz emperyalizminin müdahalesi ile "bağımsızlık" yolunda ilerleyen, "demokratikleşen" "huzurlu" bir Irak varmış gibi göstermeye çalışıyorlar. Ve yine Irak'ta bu huzur ortamını bozanın da direnişçiler olduğunu her fırsatta dillendiriyorlar. Oysa şu bir gerçek ki Irak'ta yaşanan en büyük sorun emperyalist işgalin ta kendisi.

Yaklaşan seçimlerle birlikte Irak'ta kendisinin bile inanmadığı toz pembe bir tablo çizmek isteyen emperyalizmin işi oldukça zor görünüyor. Çünkü işgalciler her ne kadar direniş bitirilmiş gibi gös-

termeye ve direnişçilerin bir avuç "terörist" olduğunu ispatlamaya çalışsalar da Irak'ta savaşın Irak halkı olduğu gerçeğini değiştirmeye kimsenin gücü yetmiyor.

Irak'ta şu an yönetimde bulunan atanmışlara yönelik halkın tepkisi seçimlerden sonra oluşacak hükümete olan tepkisinin aynası gibi. İyad Allavi'yi "ABD'nin yeni Saddam'ı" olarak nitelleyen halk için oy pusulalarının, aday listesinin emperyalistler tarafından hazırlandığı, oy sayımının yine işgalciler tarafından yapılacağı bu göstermelik seçimlerin hiçbir anlamı yok. Irak'ta bir anlamda işgalin meşrulaştırılması anlamına gelen seçime katılım için çeşitli yol ve yöntemler deneyen işgalciler pek başarılı olamayacak gibi görünüyor. Keza seçimlerin sonuçları ne olursa olsun Irak'ta direniş kazanmaya devam etmektedir. Çünkü yukarıda da dediğimiz gibi 30 Ocak'taki seçimler bir anlamda Irak'ta işgalin meşrulaştırılması anlamına gelmektedir ve Irak halkı bunu bilmektedir. Tıpkı Afganistan'da yapılan seçimler gibi. Afganistan'daki seçimle yeminli ABD uşağı bir yönetim oluşturuldu ve sözde şu an Afganistan işgal altında değil(!)

Yine Filistin seçimlerine bakarsak başından itibaren emperyalist ülkeler tarafından desteklenen Mahmud Abbas'ın "zafer"ini görüyoruz. Peki emperyalistlerin Abbas'ı desteklemesinin nedeni Filistin'de istediklerini iddia ettikleri "barış" mıdır? Filistin'e özgürlük müdür? Elbette ki hayır. Emperyalistlerin amaçları hiçbir zaman bunlar olmadı-olmayacak. Peki bugün açısından emperyalistlerin hayalini kurdukları Filistin'de direniş bitirme planları, seçim sonuçları ile birlikte başarıya ulaşır mı? Elbette ulaş-

maz. Çünkü bu seçimler Filistin halkının iradesini yansıtmıyor. Çünkü silahlı güçleri terörist olarak görenler Filistin'in geleceğini kuramazlar.

Bu konu içerisinde Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Filistin ve İsrail gezisine de değinmek yerinde olur. Tam da bu kritik süreç öncesi yapılan ziyaretlerin zamanlaması gerçekten iyi. Efendilerinin çıkarları gereği bu gezileri gerçekleştiren Gül'ün hemen ardından bu konuda bir açıklama yapan Erdoğan'ın "komşudaki yangını görmezden gelemez. Bugün komşuyu yakan yangın yarın bizi de yakar. Yangına su, yaraya merhem olmaya hazırız" sözleri aslında Irak ve Filistin halkına değil, emperyalistlere verilmiş bir söz olarak algılanmalıdır. Kaldı ki Gül'ün ziyaretinin ilk gününde İsrail tanklarının ateşi ile Gazze Şeridi'nin kuzeyinde biri çocuk 7 Filistinlinin öldürülmesi İsrail gibi Türkiye'nin de "barış" çılgınlıklarının ve istemlerinin yalan olduğunu göstermektedir. Erdoğan'ın "yangına su, yaraya merhem olmaktan" anladığı emperyalist efendilerinin çıkarlarını can hıraş savunmak, bu uğurda hiçbir şeyden kaçınmaktır. Bu açıdan bakıldığında efendileri ile pazarlık yapıyor gibi pozlara bürünen, yeri geldiğinde efendilerine "posta koyan" Türk hakim sınıflarının aslında böyle bir durumu söz konusu değildir. Çünkü emperyalistler asla uşakları ile aynı masaya oturmazlar. Uşakların elde edeceği tek şey sadece efendileri karınlarını doyurduktan sonra masada arta kalanlarla yetinmek olacaktır.

Yine 29 Aralık 2004 tarihinde Güney Asya'daki deprem ve Tsunami felaketi ve sonrasında yaşananlar emperyalist barbarlığın açık örnekleridir. Yaklaşık 200 bin insanın öldüğü felaket, Güney Asya'daki yoksulluğu bir kez daha gözler önüne sererken aynı zamanda emperyalist kültürün yozluğunu da cesetlerle dolu denizde hala yüzmeye; yıkıntılar ve acılar arasında güneşlenmeye devam eden turistlerle gösterdi.

Ancak bu olayı yorumlarken sorulması gereken can alıcı soru şu; "Pasifik

Tsunami Uyarı Merkezi Amerikan Askeri Üssü'nün bulunduğu Diago Garcia'yı uyardı da bölge ülkelerini uyar(a)madı?" Bu sorunun cevabı elbette ki emperyalizmin niteliği ile açıklanabilir ancak.

Ayrıca bilim adamları bu felaketin nedenlerinden biri olarak ABD ve Fransa gibi ülkelerin yaptığı nükleer denemeleri gösteriyor ki, bu da önemli bir ayrıntıdır. 1979 yılında Mururoa'da yaşanan benzeri bir olay söz konusudur. Ve sonuçlar açısından değerlendirildiğinde ABD'nin uçak gemileri ve savaş gemilerini Açe'ye yerleştirmesi, Malaka Boğazı'nda demirlemesi emperyalizmin adeta cesetlere üşüşen akbabalara misali hareket ettiğini gösteriyor. Örneğin enerji kaynaklarının üzerinde yüzen ve önemli su geçitlerinden biri olan ve dünya deniz ticaretinin yarısının yapıldığı Doğu Asya ekonomisini kontrol merkezi olan Malaka Boğazı ve Açe ABD'nin 11 Eylül'den bu yana iştahını kabartan yerlerdir. Şimdi felaketen yararlanan ABD, savaş gemilerini buralara demirledi bile.

Yukarıda da bahsini ettiğimiz gibi bilim adamları harekete geçen bir fay hattından bahsediyorlar. Ancak şu da bir gerçek ki dünyanın birçok yerinde her gün yaşanan saldırılar, açlık, katliamlar, yoksulluk politik fay hatlarını da harekete geçirmeye başlıyor. Ortadoğu'daki işgal, Filistin ve Irak bu fay hattını harekete geçiriyor. Kafkasya'da yaşananlar fay hattını harekete geçiriyor. Nepal'de, Hindistan'da yaşananlar fay hattını tetikliyor, Türkiye'de yaşananlar fay hattını tetikliyor ve tetiklenen Tsunami dev dalgaları emperyalizmi yok etmeye hazırlanıyor.

Bu dev dalgalara Türkiye topraklarından hız katmak için Ocak ayının son haftası olan "Parti ve Devrim Şehitleri Haftası"nda yürüyüşümüzü hızlandırmalıyız. Şehitlerimizi anmanın, Onları sahiplenmenin Partiye yakınlaşmak olduğu bilincini her hücremize kazımalıyız. Unutmamalıyız ki şehitlerimize layık olmak umutsuzluğun yerine umudu, örgütsüzlüğün yerine örgütü taşımaktır.

Patron-polis işbirliğine karşı zafer emekçilerin!

Kış mevsiminin yaklaşmasıyla beraber mallarını artık satamayan tekstil patronları yine işten atmalara başladı. Son olarak Ermina Çorap Fabrikası'nda her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksun bırakılan işçilerden 30'u keyfi biçimde çıkarılmıştı. İşçileri sahiplenen Tekstil-Sen, işten atılan işçilerle 3 Ocak Pazartesi günü fabrikanın önünde bir basın açıklaması yapmak istedi. Tekstil-Sen Genel Başkanı Ayşe Yumlu Yeter saat 10:30'da basın açıklamasını okuyarak konuşmaya başladı.

Polis işçilere küfür ederek ve tartaklayarak saldırdı ve Yeter'in de içlerinde olduğu 24 kişiyi gözaltına aldı.

4 Ocak Perşembe günü yeniden Ermina Çorap Fabrikası'nın önünde toplanan işçiler patron üzerinde oluşturdukları baskıyla takım sözleşmesi imzalatıldılar. Saat 12:00'de yapacakları basın açıklaması için basın çalışanlarını fabrikalarının önünde

karşılamanın yanı sıra görüşmeler yapıldığını ve patronun görüşme masasına oturduğunu açıkladılar. İşten atılan işçiler dışarıda iken, atılanların işlerine geri alındıkları söylendi.

Yönetimin işçilerin yanına gelmesiyle basın açıklaması başladı.

Tekstil-Sen ve işçiler adına konuşma yapan Tekstil-Sen Yönetim Kurulu Üyesi Gülsüm Bakış, bir gün önceki saldırıyı anlatarak gözaltına alınan 24 kişinin bir kısmının bırakıldığını, ancak sendika başkanı Yeter'in halen tutulduğunu söyleyerek gözaltının keyfi olduğunu ve Yeter'in serbest bırakılmasını istediklerini ifade etti.

Bakış, patronun masaya oturduğunu ve işçilerin talepleri doğrultusunda takım sözleşmesi imzalandığını söyledi. Bakış "İşverenle arkadaşlarımızın sigortalarının yapılacağına, maaşların bir nebze de olsa iyileştirileceğine, yemek ve ulaşım açısından da

servis sağlanacağına dair bir anlaşma imzaladık. İşveren işten çıkarılan arkadaşlarımızın da sigortalarını yaparak onlara iş başı yaptıracağını anlaşmada taahhüt etti" dedi.

Bakış'ın konuşmasının ardından işçiler "İşçiyiz haklıyız Tekstil-Sen'le güçlüyüz", "Direne direne kazandık" sloganlarını attı. Bakış'ın patronun anlaşmaya uymaması durumunda işçilerin de yeniden karar alması koşuluyla direnişin başlayacağını söyleyerek, şu anda direnişin fiili olarak bittiğini ilan etmesiyle açıklama sona erdi. Daha sonra edindiğimiz bilgiye göre şu an patron yapılan anlaşmayı tanımamaktadır. (İstanbul)

Polis işçilere küfür ederek ve tartaklayarak saldırdı ve Yeter'in de içlerinde olduğu 24 kişiyi gözaltına aldı.

Başbakan'ın sürprizi açıklandı;

Asgari (sefalet ücreti) ücret 350 milyon!

17 Aralık'ta Brüksel'den çıkan kararın ardından hemen şaşaalı bir şekilde "zafer" kutlamaları yapan uşak AKP hükümeti, bu zaferin hemen ardından asgari ücreti belirlemede emekçilere asgari ücret adı altında bir sadaka verdi. AKP hükümetinin de kendisinden önceki hükümetlerden hiçbir farkı yoktur. IMF, DB, DTÖ'den aldığı talimatları harfiyen yerine getirmek zorundadır.

bir yöntem olarak seçilmiştir. Ancak bu yöntem çok açıktır ki, patronların ve onları temsil eden hükümetin kararlarının son karar olarak çıkması için seçilmiştir. Hele işçilerin temsilcileri olarak gösterilen sarı sendikal anlayışlar da eklenince bu yöntemden işçi lehine bir sonuç beklemek de hayal olur. Asgari ücret hesaplamalarında tek kişi için gerekli olan, besin harcamaları, barınma, ulaşım, yakacak, dinlenme, eğlence, kültür, sağlık, giyim vd. harcamalar esas alınmaktadır(!) Ancak hiçbir zaman belirlenen asgari ücret bu giderlerin karşılanmasına yetmez.

Türkiye'de asgari ücretin belirlenmesi tamamen emperyalizmin ellindedir. Asgari ücretin belirlenmesi IMF ile yapılan anlaşmalarda (siz IMF'den aldıkları talimatlar doğrultusunda diye okuyun) belirlenmektedir. Belirlenen asgari ücret, Tespit Komisyonu'nda onaylatılıp açıklanmaktadır. Burada pazarlık yapılması, emekçilerin haklarının savunulması söz konusu değildir.

Aralık 2004 itibariyle 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı **513 milyon 931 bin** lira, yoksulluk sınırı ise **1 milyar 562 bin** liradır. Devlet yetkilileri yaptıkları bütün açıklamalarda **"Ekonomi büyüyor. Devraldığımız enkazı düzelttik"** derken sıra emekçilerin sosyal-ekonomik haklarına geldiği zaman

"bizden öncekiler batırmışlar, size verecek bir şeyimiz yok, geçen yıl çok zam yaptık" vb. söylemlerle ayımsızlık içerisine giriyorlar. Emekçiye açlık sınırının altında yaşamı reva görüyorlar.

17 Aralık'ta Brüksel'den çıkan kararın ardından hemen şaşaalı bir şekilde "zafer" kutlamaları yapan uşak AKP hükümeti, bu zaferin hemen ardından asgari ücreti belirlemede emekçilere asgari ücret adı altında bir sadaka verdi. AKP hükümetinin de kendisinden önceki hükümetlerden hiçbir farkı yoktur. IMF, DB, DTÖ'den aldığı talimatları harfiyen yerine getirmek zorundadır. Egemenler emekçilerin sırtından kazandıklarıyla saltanatlarını sürdürürken, bizler her gün açlıktan ölmekteyiz. Egemenler emekçi halkı daha fazla baskı altında tutarak, tıkanan sistemlerine ekonomik soluklanma getirmeye, kendi saltanatlarını uzatmaya çalışıyorlar. Ancak her geçen gün yaşadıkları krizler derinleşmekte, zincirlerinin halkası biraz daha zayıflamakta. Zayıflayan halkayı kırmak bizlerin yani ezilen emekçi yığınlarının ellindedir. Yeter ki kendi gücümüze güvenelim. Yeter ki bu gücümüzü örgütleyerek planlı programlı hareket edelim. İşte o zaman egemenlerin saltanatını yıkıp, yerine özgür, eşit bir dünya kurabiliriz. (Kartal)

Asgari Ücret Tespit Komisyonu tarafından yapılan çalışmalar sonucunda sefalet ücreti diyebileceğimiz asgari ücret belirlendi. Türk-İş'in şerh koyduğu ve oy çokluğu ile alınan kararla 1 Ocak 2005 tarihinden itibaren geçerli olacak yeni ücret net 350 milyon 153 bin 550, brüt 488 milyon 700 bin lira olarak belirlendi. Yapılan zam yaklaşık yüzde 10 civarında gerçekleşirken bu ücret 2006 yılına kadar geçerli olacak.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun aldığı karardan sonra Çalışma Bakanı **Murat Başesgioğlu** bir açıklama yaptı. Başesgioğlu "16 yaşından büyükler için belirlenen brüt asgari ücretten 68 milyon 418 bin lira SSK primi, 4 milyon 887 bin lira işsizlik sigorta fonu, 62 milyon 309 bin 250 lira gelir vergisi, 2 milyon 932 bin 200 lira gelir damga vergisi olmak üzere 138 milyon 546 bin 450 lira kesinti uygulanacak. 16 yaşından küçük

işçiler için net asgari ücret 297 milyon 920 bin, kapıcılar için ise net 412 milyon 462 bin 800 lira oldu" dedi.

Türk-İş Genel Başkanı **Salih Kılıç** ise, bu ücretin 4 kişilik bir ailenin geçimini sağlayamayacağını belirtti. DİSK Başkanı **Süleyman Çelebi** "Başbakanın kara sürprizi ortaya çıktı. Asgari ücret tüm çalışanlara yönelik bir sözleşme. Toplumla alay edilen bir ücret ortaya koydular. İktidar topluma sadakayı uygun gördü" dedi. İHD tarafından yapılan yazılı açıklama da ise asgari ücretin insan onuruna yaraşır bir ücret olması gerektiği belirtildi. TİSK yöneticisi Nihat Yüksel ise "TÜFE artışı yüzde 8 beklenirken yüzde 10.3 yapıldı. Asgari ücretin eksikliği yok, fazlası var" dedi.

Asgari ücretin, devlet, işçi ve patron kesimlerinin birlikte temsil edildiği sözde bağımsız bir komisyon tarafından belirlenmesi

"Sonuna kadar direneceğiz"

AKP hükümetinin **27 Ocak 2005** tarihi itibarıyla kapatma kararı aldığı **SEKA** (Türkiye Selüloz ve Kağıt Fabrikası) İzmit Fabrikası'nın yaşatılması amacıyla Selüloz-İş öncülüğünde 14 Aralık 2004 tarihinden itibaren çeşitli eylemler yapılmıştı. 8 Ocak Cumartesi günü ise Türk-İş öncülüğünde yaklaşık 10 bin kişinin katılımıyla "SEKA kapatılmasın" mitingi yapıldı.

SEKA işçileri saat 11.30'da fabrika önünde toplanarak **"SEKA Kapatılmaz"** pankartı **"Kapatın bizi, sandığa gömelim hepimizi"**, "Fabrikalar kalemiz, bacalar süngümüz", **"Size verdiğimiz oylar haram olsun"**, "SEKA halkındır, kapatılmaz" vb. dövizlerle yürüyüşe geçerken Türk-İş Genel Merkez yöneticileriyle birlikte Türk-İş'e bağlı sendika başkanları, DİSK kitlesel katılımıyla, KESK'e bağlı bazı sendikalar, **Halkevleri**, BDSP, ESP, TMMOB, TTB, çeşitli siyasi partiler ile bazı milletvekilleri adayları ise Merkez Bankası önünde SEKA işçilerini beklediler. Emekçiler arasında Zonguldak'tan, İstanbul'dan, Sakarya'dan, Bursa'dan gelenler de vardı. İşçilerin gelmesiyle birlikte önde **"Türk-İş"** pankartı, arkasında **"SEKA kapatılmaz"** pankartıyla SEKA işçileri ve aileleri onların arkasında ise mitinge katılan kurumlar kendi pankart, döviz ve flamlarıyla saat 12.00'de yürüyüşe başladılar.

Yürüyüş boyunca **"SEKA halkındır kapatılmaz"**, "Genel grev, genel direniş", **"Bizim SEKA'dan ölümüz çıkar"** vb. sloganları atılırken yoldan geçen arabaların korna çalarak mitinge katılanları selamladıkları, esnafın, ailelerin pencerelere çıkarak alkışlarla destek verdikleri de dikkat çekti. Yürüyen emekçiler, başkanı AKP'li olan İzmit Saraybağçe Belediyesi'nin önüne geldiklerinde yaklaşık 5 dakika durarak belediyeyi yuhalayıp, düdük çalıp **"Direne, direne kazanacağız"**, **"SEKA'ya uzanan eller kırılсын"** vb. sloganlarını attıktan sonra yürüyüşlerine devam ettiler. İşçiler Büyükşehir Belediyesi önünde geçerken de protestolarına devam ettiler.

"İMF FERMANLARIYLA ÜLKE YÖNETİLEMEZ!"

Kitlenin Perşembe Pazarı meydanına girmesinin ardından kitleye seslenen **Selüloz-İş** İzmit Şube başkanı **Adnan Uyar** "AKP'nin hükümet olmadan önce verdiği sözleri hatırlatarak "Söz namustur. Siz sözünüze böyle mi sahip çıkıyorsunuz" dedi. Uyar'ın ardından **Kocaeli Emek Platformu** Dönem Sözcüsü TMMOB Kocaeli Şube başkanı **Serhat Girgin** ise, "İMF fermanlarıyla bu ülke yönetilemez. İşçilerin verdiği mücadelede yanlarındayız. Direnişiniz bizim direnişimizdir" dedi.

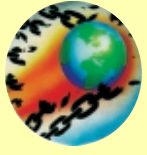
Daha sonra 1998 yılında yine SEKA'nın kapatılması gündemdeyken direnişte olan ve daha sonra emekliye ayrılan bir emekçinin oğlunun o dönemde direnişle ilgili yazdığı şiiri okuması ilgiyle dinlendi.

Selüloz-İş Genel Başkanı **Ergin Alşan** ise yaptığı konuşmada "1998'de fabrikamızı kapatmak istediklerinde bizim yanımızdalar, o zaman bize söz vermişlerdi. O gün o sözleri verenler şimdi fabrikayı kapatıyorlar. Gücünüz yetiyorsa gelin kapatın. Bu ülkeyi emek karşıtı politikalarla yönetenler 3 Kasım seçimlerinde siyasi mefta oldular. Bu hükümet böyle devam ederse AKP de mefta olacak. İş oluruyla çözmezlerse 19 Ocak arife günü fabrikaya girip bir daha çıkmayacağız" dedi. Son olarak konuşan Türk-İş Genel Başkanı **Salih Kılıç** da "ülkeyi yönetenler, oy alacakları zaman peşimizden koşuyorlar. Başa geldiklerinde ise halkı unutarak, IMF, DB politikalarıyla ülkeyi yönetiyorlar. Bizi düşünmeyeni biz de düşünmeyiz. Stratejik kuruluşları kapatıp özelleştiriyorlar, satıyorlar. SEKA işçisi halkın desteğiyle ayakta kalıp kazanacaktır. Hukuksal, demokratik hakkımızı sonuna kadar kullanacağız" dedi. Miting boyunca kitle sık sık **"Tayyip bu şarkı burada bitti"**, "Susma haykır, sömürüye hayır", **"Her yer SEKA, her yer direniş"**, "Bizim SEKA'dan ölümüz çıkar" vb. sloganları attı-

lar. Konuşmaların ardından miting saat 15.30'da sona erdi.

Miting saat 14.00'da sınıf mücadelesinde şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşuyla başlarken, saygı duruşu sırasında İstiklal Marşı okunması, mitingin sonlarına doğru 10. Yıl Marşı okunması, Türk bayraklarının çok olması dikkat çekti. Mitinge işçilerin eş ve çocuklarıyla katılması ise oldukça olumluydu. Bunların yanısıra mitinge katılan milletvekili adaylarının isimlerinin okunması sırasında, milletvekili adaylarının kitleyi selamlaması ise emekçilerin direnişlerini sahiplendiklerini değil, "emekçilerin oylarını nasıl kaparım"ın hesabıydı. Miting tertip komitesinin için bu rengini görmezlikten gelerek milletvekili adaylarını emek dostuymuş gibi göstermeleri ise komitenin niteliğini gözler önüne seriyordu. (Kartal)

İşçi-Köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.
ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAXS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

SSK'ların Sağlık Bakanlığı'na devri ÖZELLEŞTİRMENİN İLK ADIMIDIR!

Bilindiği gibi SSK'lar hem sağlık hem de hayat sigortası kapsamında hizmet veren, Türkiye'deki pek çok emekçinin primleri ile beslenen ancak sağlık hizmeti bakımından emekçilerin sırtında bir kambur gibi duran bir kurum. Gün geçmiyor ki sağlık veya eğitim alanında "kamusal" hizmet diye bir özelleştirme saldırısı olmasın, bunlar için bir yasa çıkmasın. En son olarak "reform" diye gündeme gelen SSK'ların Sağlık Bakanlığı'na devredilmesi ve peşinden özelleştirilmesi için hazırlanan yasa geçtiğimiz günlerde meclisten "geçirildi".

Yasayla beraber bu kuruma ait bütün hastaneler, kurum tabiplikleri, sağlık evleri, sağlık ocakları, sağlık merkezleri, dispanserler ile sağlık hizmeti sunan tüm birimler ve buralardaki taşınabilir veya taşınmaz mallarla personel bedelsiz olarak Sağlık Bakanlığı'na geçmiş oldu. Yasada bu devir Anayasa'nın 56. maddesinin "Sağlık hizmetinin tek elden koordine edilmesi" bahane gösterilerek yapıldı. Zira halka açıklanan sebeplerde ise "hizmetin ağır aksak çalışması, hizmet alma veriminin düşüklüğü, ihtiyaçların karşılanamaması, SSK'ların borç batağında olması, önceden denetimden uzak ama şimdiki koşullarında yakın olması" oldu.

Zira şu unutulmuş olacak ki, yine aynı devletin, aynı hükümetin sunduğu Kamu Reformu Yasa Tasarısı'nda ise Sağlık Bakanlığı tüm sağlık hizmeti alanından çekilecek, bu alanlar özel sektörlere yani sermayeye devredilecekti. O dönem SSK'lar için saydığı bahaneleri sayan devlet şimdi Kamu Reformu Yasa Tasarısı'nı geleceğe erteledik dediği bir süreçte bu tasarının kapsamadığı tek alan olan SSK'ları devlet bünyesine alıyor.

SSK'ların bugüne kadarki borcu ödenmeyi bekleyen çalışanların sigorta primleri iken, tek kamburu az sayıda personele çok sayıda işi yaptırmasından oluşurken, şimdi SSK'ların sermayeye yani çok sayıda işi az bir personele kârı yüksek bir şekilde yaptırmaya yönelik kurumların eline geçmesiyle bu dertlerin artacağı aşikardır.

Sermaye için hazırlanan peşkeş paketinde ise 148 hastane, 212 dispanser, 202 sağlık istasyonu, 3 ağız ve diş sağlığı merkezi, 6 dispanser ve ağız diş sağlığı ünitesi içeren merkez, 2 dispanser ve hemodiyaliz merkezi var. Öte yandan buradaki çalışanların önce Sağlık Bakanlığı'na, sonra İl Özel İdarelerine, daha sonra da gerekirse belediyelere devredilebilmesi için gerekli koşullar var. Yani toplamda 53.985 personel istendiği şekilde, istendiği yerde çalıştırılabilir.

1946'da kurulduğundan beri işçilerin maaş primleriyle finanse edilen, tek mali

girdisi bu primler olan, defalarca sermayenin rant kapısı olmuş, yönetimde özerk bu kurum artık rant kapısı vasfını kaybedip rantın ta kendisi olacak.

Şüphe duyulmaması gereken tavır ise bu duruma karşı işçilerin ve emekçilerin karşı duruşudur. SSK'ların Sağlık Bakanlığı'na devredilmesinin özelleştirmenin ilk adımı olduğu bugün muğlak değildir, icraatlara bakıldığında gayet açıktır. Buna karşı defalarca iş bırakan, alanlara çıkan, basın açıklamalarıyla protestolarda ve teşhirlerde bulunan emekçiler, sendikalar, devrimciler eylem takvimlerini çoktan çıkartmış haldedir.

Yasanın meclisten geçmesi öncesinde genel grev ilan edeceğini açıklayan Emek Platformu, Şubat ayına kadar basın açıklamaları ile kitleyi konuya karşı bilinçlendireceğini, Şubat ayı başıyla da genel grevin tüm ülke çapında örgütlü olunan her yerde ilan edileceğini açıklamıştı.

İki yıldır SSK'lara bir çivi bile çakırmayan, hizmetin kötüleşmesinde sorumluluğu olan devletin sermaye için hazırladığı peşkeş paketine Emek Platformu'nun vereceği yanıt önümüzdeki günlerde netlik kazanacak.

Sağlık hakkı satılamaz!

AKP hükümeti SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrini öngören yasa tasarısını Meclis'te kabul eden emekçiler de eylemleriyle özelleştirme saldırısını protesto ettiler.

Emek Platformu'nun çağrısıyla 6 Ocak günü SSK Başkanlığı önünde toplanan emekçiler yasa tasarısının geri çekilmesini istediler.

"Şalter incek bu iş bitecek", "Söz bitti sıra grevde", "İşçi memur elele genel grev" sloganlarını atan emekçiler adına konuşan Emek Platformu dönem sözcüsü TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı, AKP'nin uyarılarına kulak tıkadığını ve her şeyi oldu bittiye getirmek istediğini söyledi. Türk Tabipler Birliği (TTB) İkinci Başkanı Metin Bakkalcı da bütün Türkiye'yi dolaşıp yasayı ve hükümeti teşhir edeceklerini ifade etti. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de hükümetin gündeme getirdiği tasarıların IMF'ye ait olduğunu,

emekçilerin mücadeleden başka şansı olmadığını belirtti. DİSK üyesi işçiler SSK önünde zincir oluşturarak tepkilerini gösterdiler. (Ankara)

SSK'NIN DEVRİNE TEPKİLER BÜYÜYOR!

SSK'ların devredilmesi ülkenin birçok ilinde olduğu gibi Bursa'da da Emek Platformu bileşenleri tarafından protesto edildi.

6 Ocak günü saat 12:30'da SSK

Altıparmak Bölge Müdürlüğü önünde bir araya gelen Emek Platformu bileşenleri adına TMMOB Bursa İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri Emek Platformu Dönem Sözcüsü Ayşe Dolar bir açıklama yaptı. Dolar, "Emek Platformu olarak SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devri ile başlatılmak istenen uygulamaların sigortalıyı, emeklileri ve SSK çalışanlarını yok edilmeye terk etmek anlamına geleceğini bir kez daha hatırlatıyor, hükümeti uyarıyoruz. Hükümet derhal; SSK hastanelerini Sağlık Bakanlığı'na devrederek içini boşaltacak ve kurumu yok etmeye doğru götürecek yasa tasarısını geri çekmelidir. Geri çekilmemesi halinde mücadelemizi sürdüreceğimizi tekrarlıyoruz" dedi. Kitlenin attığı "Herkes eşit, parasız sağlık" sloganları ve alkışlarla eylem son verildi. (Bursa)